

ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน
ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดกรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
พงษ์เชษฐ์ พูลขวัญ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์
เมษายน 2550

ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน
ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดกรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
พงษ์เชษฐ์ พูลขวัญ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์

เมษายน 2550

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์นี้สำเร็จได้ด้วยดีด้วยความอนุเคราะห์จาก รองศาสตราจารย์ ดร.สุนิตดา เทศนิยม อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ อาจารย์ไมตรี อภิพัฒนะมนตรีและอาจารย์ประพาพ เฟื่องฟูสกุล ที่ได้ให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะตลอดจนแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องต่างๆ เพื่อให้สารนิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ เจ้าหน้าที่กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน เจ้าหน้าที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร คุณกิตติพงษ์ สิริรัตนปัญญา ที่ช่วยในการเก็บข้อมูลภาคสนาม และเพื่อนๆ เศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์ที่ได้ช่วยแนะนำในด้านต่างๆ รวมทั้งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ทำให้ผู้วิจัยได้มีโอกาสเข้ารับการศึกษามาตลอด

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณปู่ และคุณพ่อ ผู้ล่วงลับ ตลอดจน คุณย่า คุณแม่ และคุณพูนศิริ ว่องวัชรินทร์ ด้วยความซาบซึ้งใจในพระคุณของท่านที่สนับสนุนให้ได้ศึกษาเล่าเรียนและเป็นผู้ให้กำลังใจตลอดมา ทั้งนี้หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หลักการ เนื้อหา และรายละเอียดต่างๆ ที่ได้นำมาประมวลไว้ จักก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้สนใจไม่มากนัก

นายพงษ์เชษฐ์ พูลขวัญ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย	9
สมมติฐานของการวิจัย	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน	10
การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน	10
สาเหตุปัจจัยการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน	11
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัด	
กรุงเทพมหานคร	14
แนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	17
ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์อาชญากรรม	17
ทฤษฎีนิเวศวิทยาอาชญากรรม	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	24
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	26
รูปแบบของการวิจัย	26
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	26
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	31
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ	31
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	33
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	33

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	69
สรุปผลการวิจัย	69
อภิปรายผล	71
ข้อเสนอแนะ	75
 บรรณานุกรม	 79
 ภาคผนวก	 82
 ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	 98

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนถูกจับส่งสถานพินิจฯ ทั่วประเทศ	2
2 จำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับส่งสถานพินิจฯ จำแนกตามฐานความผิด เฉพาะกทม. ปี พ.ศ. 2548	3
3 จำแนกเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร	27
4 จำนวนและร้อยละของตัวอย่างของแต่ละกลุ่มจำแนกตามหน่วยวิชาเรียนโดย อาศัยสัดส่วน	30
5 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามข้อมูลสภาพทั่วไป ของผู้ตอบแทนสอบถาม	37
6 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามข้อมูลทั่วไป ของผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน	39
7 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามข้อมูลสภาพความเป็นอยู่ ทั่วไปของเด็กและเยาวชน	41
8 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามประเภทของการกระทำ ความผิด	43
9 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับ ชีวิตและร่างกาย	43
10 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามสาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับ ชีวิตและร่างกาย	44
11 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	44
12 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามสาเหตุการกระทำผิด เกี่ยวกับทรัพย์สิน	45
13 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับเพศ	45
14 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามสาเหตุการกระทำผิด เกี่ยวกับเพศ	46
15 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับ ความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ	46
16 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามสาเหตุการกระทำผิดตาม พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ	47

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
17	จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามลักษณะการกระทำความผิด...	47
18	จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามการกระทำผิดร่วมกับบุคคลอื่น	48
19	จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด	49
20	ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนของเด็กและเยาวชนต่อประเภทของการกระทำผิด	50
21	ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชนต่อประเภทของการกระทำผิด	51
22	ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนต่อประเภทของการกระทำผิด	52
23	ความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สินผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนต่อประเภทของการกระทำผิด	53
24	ความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สินของเด็กและเยาวชนต่อประเภทของการกระทำผิด	54
25	ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพบิดามารดาของเด็กและเยาวชนต่อประเภทของการกระทำผิด	55
26	ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนต่อประเภทของการกระทำผิด	56
27	ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนของเด็กและเยาวชนต่อลักษณะการกระทำผิด	57
28	ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชนต่อลักษณะการกระทำผิด	58
29	ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนต่อลักษณะการกระทำผิด	59
30	ความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สินผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนต่อลักษณะการกระทำผิด	60
31	ความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สินของเด็กและเยาวชนต่อลักษณะการกระทำผิด	61
32	ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพบิดามารดาของเด็กและเยาวชนต่อลักษณะการกระทำผิด	61

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
33 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนต่อ ลักษณะการกระทำผิด	62
34 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนของเด็กและเยาวชนต่อ จำนวนครั้งที่เคยกระทำผิด	63
35 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชนต่อ จำนวนครั้งที่กระทำผิด	64
36 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนต่อ จำนวนครั้งที่เคยกระทำผิด	65
37 ความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สินผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนต่อ จำนวนครั้งที่เคยกระทำผิด	66
38 ความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สินของเด็กและเยาวชนต่อ จำนวนครั้งที่เคยกระทำผิด	66
39 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพบิดามารดาของเด็กและเยาวชนต่อ จำนวนครั้งที่เคยกระทำผิด	67
40 ความสัมพันธ์ระหว่างที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนต่อ จำนวนครั้งที่เคยกระทำผิด	68

ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน
ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
พงษ์เชษฐ์ พูลขวัญ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์
เมษายน 2550

พงษ์เชษฐ์ พูลขวัญ. (2549) ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดกรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ ศ.ม. (เศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์
รองศาสตราจารย์ ดร.สุนิตดา เทศนิยม

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดกรุงเทพมหานคร. โดยพิจารณาด้านสถานการณ์ทั่วไปของเด็กและเยาวชน ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนและสภาพความป็นอยู่ของเด็กและเยาวชน รวมถึงศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนจังหวัดกรุงเทพมหานคร ตลอดจนศึกษาประเภทการกระทำความผิด ลักษณะการกระทำความผิด และจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม โดยใช้การสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิจากประชากรจำนวน 397 คน ซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดกรุงเทพมหานคร

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้จากเด็กและเยาวชน ผู้วิจัยได้ใช้สถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ เพื่อสรุปลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง และใช้สถิติอนุมาน ได้แก่ ค่าไค-สแควร์ (Chi-Square) ในการทดสอบความเป็นอิสระ (Test of independence) ระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่ และใช้ค่าสัมประสิทธิ์ของคราเมอร์ (Cramer's Contingency Coefficient) ในการวัดค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระ

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดส่วนมากเป็นเพศชาย มีอายุอยู่ในช่วง 16-18 ปี และทางด้านผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ไม่มีภูมิหลังที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมาก่อน มีจำนวนร้อยละ 86.0

2. การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ผลการวิจัยพบว่า ส่วนใหญ่ประเภทการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับทรัพย์สิน มีจำนวนร้อยละ 36.0 ลักษณะการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เป็นการกระทำความผิดร่วมกับผู้อื่น มีจำนวนร้อยละ 78.9 และส่วนใหญ่เด็กและเยาวชนจะมีจำนวนครั้งในการกระทำความผิดต่ำกว่า 5 ครั้ง มีจำนวนร้อยละ 92.0 โดยมีลักษณะการกระทำความผิดร่วมกับบุคคลอื่น คือ การกระทำความผิดร่วมกับเพื่อนมากที่สุด

3. ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า รายได้ของเด็กและเยาวชน อาชีพผู้ปกครองและหนี้สินของเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์ต่อประเภทการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนและพบว่า รายได้ของเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์ต่อลักษณะการกระทำความผิดของเด็กและ

เยาวชน รวมทั้งยังพบว่า ไม่มีตัวแปรอิสระที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น มีความสัมพันธ์ต่อจำนวนครั้งที่เคย
กระทำผิดความของเด็กและเยาวชน

ECONOMIC AND SOCIAL FACTORS RELATED TO JUVENILE DELINQUENCY
AT THE OBSERVATION AND PROTECTION CENTER OF BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
PHONGCHATE PHOOLKHWAN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Economics Degree in Human Resource Economics
at Srinakharinwirot University

April 2007

Phongchate Phoolkwan. (2006). *Economic and Social Factors Related to Juvenile Delinquency at the Observation and Protection Center of Bangkok. Master's Project, M.Econ. (Human Resource Economics). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Assoc. Prof. Dr. Sunitda Tesniyom*

This research was aimed at studying economic and social factors related to juvenile delinquency by focusing on general conditions of the juvenile and their parents, juvenile' ways of living, economic and social factors which related to juvenile delinquency as well as types and the numbers of delinquencies.

Data were collected from 397 juvenile at the Observation and Protection Center of Bangkok by using questionnaires. Data were analyzed by using statistic description: percentage to find characteristics of the sample and using inference statistic, Chi-square was also used to test the independence between dependent variables and independent variables, and Cramer's Contingency to measure a value of relation between dependent variables, and independent variables.

1. It was found that most of the juvenile studied were boys between 16-18 years old, most of the juveniles' parents had no criminal backgrounds before that was calculated as 86 percent.

2. As for delinquencies of juvenile, this research found that most kinds of delinquencies concerned with offences of theft, considered as 36 percent, characteristics of delinquencies were commitment with others that was evaluated at 78.9 percent. Most of the juvenile studied had committed less than 5 delinquencies; it was at 92 percent by commitment with others, especially peers.

3. Concerning economics and social factors related to juvenile delinquencies at 0.05 level of statistic significance, it was found that juvenile's incomes, occupations of their parents and debts of juveniles related to the kinds of delinquencies and found that juvenile's incomes related to characteristics of delinquencies. However, there were no independent variables that researcher had set related to the numbers of juveniles delinquencies.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุนิตดา เทศนิยม)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุนิตดา เทศนิยม)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุนิตดา เทศนิยม)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(อาจารย์ไมตรี อภิพัฒนะมนตรี)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(อาจารย์ประภาพร เฟื่องฟูสกุล)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะสังคมศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติมา สังข์เกษม)
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.2550

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การพัฒนาประเทศในระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา แม้จะสร้างความเจริญเติบโตแก่เศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากการที่ผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ (GDP) ที่ขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 7 ต่อปี (ช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 – 7) แม้จะได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 แต่ภาวะเศรษฐกิจไทยยังคงเติบโตอย่างต่อเนื่องในช่วง 3 ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 9 คือ มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 6.1 ต่อปี ส่งผลให้รายได้เฉลี่ยต่อคนในราคาประจำปีเพิ่มขึ้นจาก 2,100 บาท ในปี 2504 เป็น 99,339 บาท ในปี 2547 การเติบโตดังกล่าวส่งผลให้ประเทศไทยสามารถสะสมทุน (Net Capital Stock ราคาปัจจุบัน) เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจาก 2.17 ล้านล้านบาท ในปี 2527 เป็น 20.55 ล้านล้านบาทในปี 2547 ฐานะการลงทุนระหว่างประเทศของไทยดีขึ้น รวมทั้งมีการเคลื่อนย้ายทุนระหว่างประเทศมากขึ้น ในขณะเดียวกันยังได้ทำให้ประเทศเข้าสู่ความทันสมัย คนไทยมีความสะดวกสบายในการดำรงชีวิตและมีโอกาสเข้าถึงบริการทางด้านสาธารณสุขและการศึกษามากขึ้น ทำให้สุขอนามัยและการเรียนรู้โดยรวมของคนไทยเพิ่ม (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2548 : 3 – 4)

การพัฒนาที่ผ่านมาส่งผลให้ความอยู่ดีมีสุขของคนไทยเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ได้สะท้อนให้เห็นปัญหาในสังคมไทยที่ชัดเจน ส่วนหนึ่งอาจเกิดจาก “คุณภาพคน” ซึ่งเป็นปัจจัยหลักของการพัฒนายังไม่มีคุณภาพไม่สอดคล้องกับทิศทางและความต้องการของประเทศ คุณภาพการศึกษา สมรรถนะในการทำงานและผลิตภาพแรงงานยังอยู่ในระดับต่ำ ทั้งยังไม่ได้ให้ความสำคัญกับการใช้ทุนทางสังคมที่มีอยู่ภายในประเทศในกระแสโลกาภิวัตน์ลดน้อยลง

ตั้งแต่ประเทศไทยประสบกับภาวะวิกฤติทางการเงินใน พ.ศ. 2540 ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 ประเทศไทยต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขและการควบคุมจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund : IMF) มีผลให้รัฐบาลจัดงบประมาณเกินดุลและตัดค่าใช้จ่ายของรัฐบาลลง การลงทุนของภาคเอกชนจึงลดลงอย่างรวดเร็ว การลงทุนลดหมายความว่าผลผลิต – การค้าลดลง การจ้างงานก็ลดลง ส่งผลให้การว่างงานเพิ่มขึ้น (ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ. 2541 : 208) ทำให้คนจำนวนมากมีรายได้ลดลง นอกจากนี้ยังส่งผลกระทบต่อคนยากจนในอีกหลายๆ ด้าน ได้แก่ ทำให้มีรายได้ไม่แน่นอน ไม่มีค่าเล่าเรียนบุตร มีเด็กถูกทอดทิ้งเพิ่มขึ้น ไม่มีที่อยู่อาศัย ไม่มีเงินใช้จ่ายประจำวัน แม้ว่าภาวะเศรษฐกิจจะดีขึ้นตามลำดับแต่รายจ่ายเพิ่มขึ้นทั้งทางด้านอาหาร ราคาสินค้าอุปโภคบริโภค ราคาน้ำมันที่เพิ่มสูงขึ้น ค่าเล่าเรียนและอุปกรณ์การเรียน ฯลฯ ทำให้ครอบครัวที่ยากจนอยู่แล้วต้องประสบกับภาวะยากลำบากยิ่งขึ้น คนเหล่านี้ต้องพยายามดิ้นรนหารายได้เพิ่มในหลากหลายวิธี ซึ่งนำไปสู่ปัญหาสังคมอื่นๆ ตามมา เช่น เด็กไม่มีโอกาสได้เรียนต่อต้องเข้าสู่ตลาดแรงงานก่อนวัยอันสมควร ซึ่งนำไปสู่ปัญหาการใช้แรงงานเด็ก ทั้งนี้แม้ว่าการพัฒนาประเทศจะ

เติบโตอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตามแต่ในทางตรงกันข้ามกันกับมีคนยากจนเพิ่มขึ้น คุณภาพของคนลดลงเนื่องจากวัฒนธรรมบางอย่างกำลังเลือนหายและระบบคุณค่าที่ดั่งามในอดีตเริ่มเสื่อมถอย โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่หันไปชื่นชมวัฒนธรรมแบบใหม่ วัฒนธรรมที่ไม่พึงประสงค์มากขึ้น ขณะที่วัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่นถูกละเลยและมีการถ่ายทอดสู่คนรุ่นใหม่ค่อยๆ ชาติ การสืบสานอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับระบบคุณค่าที่ดั่งามของไทยที่เสื่อมถอยลง ทั้งเรื่องจิตสำนึก ความเอื้ออาทร การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และปฏิสัมพันธ์ ระบบคุณค่าที่ดั่งามที่ลดน้อยลงนี้หากไม่สามารถพัฒนาการเรียนรู้ของคนไทยในสังคมไทยให้สามารถปรับตัวและรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงได้อย่างเหมาะสมแล้ว จะมีผลต่อการเสื่อมถอยทางจริยธรรม และวัฒนธรรมซึ่งนำไปสู่ประเด็นปัญหาสังคมต่างๆ ตามมา จะเห็นได้ว่า จำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดซึ่งถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจ ทั่วประเทศตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 มีจำนวน 23,591 คดี ในปี พ.ศ. 2540 เพิ่มขึ้นเป็น 30,668 คดี จนกระทั่งปี พ.ศ. 2548 มีจำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดซึ่งถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจ ทั่วประเทศแล้ว 36,080 คดี

ตาราง 1 จำนวนคดีเด็กและเยาวชนถูกจับส่งสถานพินิจ ทั่วประเทศ

หน่วย: คดี

ปี	2539	2540	2541	2542	2543
คดี	23,591	30,668	38,472	37,388	35,439

ปี	2544	2545	2546	2547	2548
คดี	31,448	35,285	29,915	33,308	36,080

ที่มา : กระทรวงยุติธรรม.กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2548,ธันวาคม) รายงานสถิติคดี ประจำปี พ.ศ. 2548 หน้า 78-82

โดยจำนวนคดี เด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจ ทั่วประเทศ ปี พ.ศ. 2548 จำแนกตามฐานความผิด เฉพาะกรุงเทพมหานคร

มีฐานความผิด 7 ประเภท ดังนี้

- 1 = ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์
- 2 = ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย
- 3 = ความผิดเกี่ยวกับเพศ
- 4 = ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียง และการปกครอง
- 5 = ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ
- 6 = ความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด
- 7 = ความผิดอื่นๆ

ตาราง 2 จำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับส่งสถานพินิจฯ จำแนกตามฐานความผิด เฉพาะกทม.

ปีพ.ศ. 2548

หน่วย : คดี

จังหวัด	ฐานความผิด							
	รวม	1	2	3	4	5	6	7
กทม.	4,536	1,337	413	258	113	1,559	150	706

ที่มา : กระทรวงยุติธรรม.กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.รายงานสถิติคดี ประจำปี พ.ศ. 2547 และ พ.ศ. 2548

ซึ่งฐานความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษมีมากที่สุด จำนวน 1,559 คดี รองลงมาคือฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 1,337 คดี และฐานความผิดอื่นๆ ตามลำดับ

ดังนั้นปัญหาเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนกระทำความผิดเป็นเรื่องที่หลายประเทศให้ความสนใจกันมาก เพราะเหตุที่ว่ากรณีเด็กหรือเยาวชนกระทำความผิดมีอัตราสูงขึ้นกว่าเดิม หรือลักษณะความผิดที่นับวันจะเพิ่มความร้ายแรงไปทุกที การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนจึงถือเป็นปัญหาสำคัญที่ควรได้รับความสนใจทั้งในส่วนของรัฐบาลและเอกชนอย่างจริงจัง เนื่องจากเด็กและเยาวชนเป็นประชากรกลุ่มใหญ่ คือ ประมาณร้อยละ 46 ของประชากรทั้งประเทศ (จันทร์เพ็ญ ชูประภารรณ และคณะ. 2541: 13) และเป็นการพัฒนามนุษย์ที่สำคัญเพื่อช่วยในการพัฒนาประเทศให้เจริญยิ่งขึ้น

ทั้งนี้ปัจจุบันสังคมเราให้ความสำคัญต่อการพัฒนาของเด็กและเยาวชนน้อยมาก ปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนจึงเป็นปัญหาที่นับวันจะรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ถ้าไม่ได้รับการศึกษาและการแก้ไขปัญหายอย่างจริงจัง ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้ตั้งประเด็นสำคัญที่สมควรศึกษาโดยทำการศึกษาว่าปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมของเด็กและเยาวชนกับครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนจริงหรือไม่และศึกษาถึงประเภทของการกระทำความผิดตลอดจนศึกษาถึงภูมิหลังของผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนว่ามีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยผู้วิจัยได้เลือกทำการศึกษาคดีเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพทั่วไปของเด็กและเยาวชนและภูมิหลังของผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาประเภทการกระทำความผิด ลักษณะการกระทำความผิด และจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้ หน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน รวมทั้งผู้สนใจสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าและวิจัยในการป้องกันหรือแก้ไขพฤติกรรมเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นกำลังสำคัญของสังคมและประเทศชาติต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาเรื่อง ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน จะมุ่งเน้นที่จะศึกษาประเภทการกระทำความผิด ลักษณะของการกระทำความผิด รวมถึงเพื่อทราบสภาพทั่วไปของเด็กและเยาวชนและภูมิหลังในการกระทำความผิดของผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ทำการศึกษาวิจัย คือ เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 397 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ตัวแทนเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 200 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ (Independent variables) ได้แก่

- 1.1 เพศ
- 1.2 อายุ
- 1.3 รายได้ของเด็กและเยาวชน
- 1.4 ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชน
- 1.5 อาชีพของผู้ปกครอง
- 1.6 ภาระหนี้สินของผู้ปกครอง
- 1.7 ภาระหนี้สินของเด็กและเยาวชน
- 1.8 สถานภาพบิดา มารดา
- 1.9 ลักษณะที่อยู่อาศัย

2. ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่ การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน แบ่งออกเป็น

- 2.1 ประเภทการกระทำความผิด โดยพิจารณาด้าน
 - 2.1.1 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย
 - 2.1.2 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์
 - 2.1.3 ความผิดเกี่ยวกับเพศ
 - 2.1.4 ความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ
- 2.2 ลักษณะการกระทำความผิด
- 2.3 จำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ปัจจัยทางเศรษฐกิจ** หมายถึง ตัวกำหนดที่บอกให้ทราบถึงฐานะ ความเป็นอยู่ของเด็กและเยาวชน และผู้ปกครอง ได้แก่ รายได้ของเด็กและเยาวชน ภาระหนี้สินของผู้ปกครองและภาระหนี้สินของเด็กและเยาวชน

2. **ปัจจัยทางสังคม** หมายถึง ตัวกำหนดที่บอกให้ทราบถึงลักษณะพื้นฐานทางสังคมของครอบครัว ได้แก่ ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชน อาชีพผู้ปกครอง สถานภาพบิดา มารดา และลักษณะที่อยู่อาศัย

3. การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน หมายถึง การกระทำของเด็กและเยาวชนที่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นความผิด รวมทั้งที่เด็กและเยาวชนกระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดสำหรับเด็กและเยาวชน ได้แก่ ประพฤติการกระทำความผิด ลักษณะการกระทำความผิด และจำนวนครั้งที่กระทำความผิด

4. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร หมายถึง หน่วยงานราชการสังกัดกระทรวงยุติธรรม มีวัตถุประสงค์ที่จะให้เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดได้รับการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูให้กลับตนเป็นพลเมืองที่ดี โดยให้การฝึกและอบรมทั้งในด้านวิชาสามัญ วิชาชีพ และจริยธรรม เพื่อให้เด็กและเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมตามคำพิพากษาของศาลได้รับความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ ไม่เป็นภาระแก่สังคมหรือกระทำความผิดซ้ำอีก

5. เด็กและเยาวชน หมายถึง บุคคลอายุเกินเจ็ดปีบริบูรณ์ แต่ยังไม่ถึงยี่สิบปีบริบูรณ์ที่ถูกจับกุมจากการกระทำความผิดตามกฎหมายบัญญัติไว้เป็นความผิดที่ถูกควบคุมตัวในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร

6. รายได้ของเด็กและเยาวชน หมายถึง รายได้ที่ได้รับจากเงินเดือน รายได้อื่นๆ โดยเฉลี่ยต่อเดือนที่บิดา มารดา ญาติ พี่น้อง หรือจากการทำงาน ได้จ่ายเป็นค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน หรือผลตอบแทนจากการทำงาน โดยแบ่งเป็นช่วงระดับรายได้ดังนี้

- 6.1 ไม่ได้รับ
- 6.2 ต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน
- 6.3 1,000 – 3,000 บาทต่อเดือน
- 6.4 3,001 – 5,000 บาทต่อเดือน
- 6.5 มากกว่า 5,000 บาทต่อเดือน

7. ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชน หมายถึง การจบการศึกษาชั้นสูงสุดของเด็กและเยาวชนไม่นับรวมอยู่ระหว่างการศึกษากำลังหาที่ศึกษาต่อ โดยแบ่งเป็นช่วงระดับการศึกษาดังนี้

- 7.1 ไม่ได้รับการศึกษา
- 7.2 ประถมศึกษาตอนต้น (ป.1 - ป.4)
- 7.3 ประถมศึกษาตอนปลาย (ป.4 - ป.6)
- 7.4 มัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า (ม.1 - ม.3)
- 7.5 มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4 - ม.6)
- 7.6 สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย

8. อาชีพผู้ปกครอง หมายถึง การประกอบอาชีพ การทำงานของผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกได้ดังนี้

- 8.1 ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ / พนักงานเอกชน
- 8.2 ประกอบธุรกิจส่วนตัว / ค้าขาย
- 8.3 เกษตรกร
- 8.4 รับจ้างทั่วไป
- 8.5 พ่อบ้าน / แม่บ้าน
- 8.6 ว่างงาน
- 8.7 อื่นๆ ระบุ

9. ภาระหนี้สินของผู้ปกครอง หมายถึง หนี้สินที่อยู่ในรูปเงินตราที่เด็กและเยาวชนสามารถรับรู้ได้จากผู้ปกครอง โดยแบ่งออกได้ดังนี้

- 9.1 มี
- 9.2 ไม่แน่ใจ
- 9.3 ไม่มี

10. ภาระหนี้สินของเด็กและเยาวชน หมายถึง หนี้สินที่อยู่ในรูปเงินตราของเด็กและเยาวชน โดยแบ่งออกได้ดังนี้

- 10.1 มี
- 10.2 ไม่แน่ใจ
- 10.3 ไม่มี

11. สถานภาพบิดา มารดา หมายถึง สถานภาพส่วนตัวทางสังคม และทางกฎหมายของผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน ซึ่งแบ่งออกได้ดังนี้

- 11.1 บิดา / มารดาถึงแก่กรรม
- 11.2 หย่าร้าง
- 11.3 แยกกันอยู่
- 11.4 อยู่ด้วยกัน

12. ลักษณะที่อยู่อาศัย หมายถึง ความเป็นเจ้าของหรือการได้มาของที่อยู่อาศัยของครอบครัวของเด็กและเยาวชน ซึ่งแบ่งออกได้ดังนี้

- 12.1 เป็นเจ้าของที่อยู่อาศัยเอง
 - 1) บ้านเดี่ยว / ทาวน์เฮาส์
 - 2) หมู่บ้านจัดสรร
 - 3) บ้านพักข้าราชการ
 - 4) ชุมชนแออัด

12.2 เช่า

- 1) บ้านเช่า
- 2) หอพัก
- 3) แฟลต / คอนโดมิเนียม
- 4) อื่นๆ ระบุ

13. ภูมิหลังผู้ปกครอง หมายถึง ประวัติการกระทำความผิดของผู้ปกครองที่เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร สามารถรับรู้ได้

14. ประเภทการกระทำความผิด หมายถึง ประเภทการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนตามที่กฎหมายกำหนดเป็นฐานความผิด 7 ประเภททั้งนี้ผู้วิจัยได้นำประเภทการกระทำความผิดที่มีจำนวนคดีมากที่สุดสี่ลำดับมาทำการวิจัย ได้แก่

- 14.1 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย
- 14.2 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์
- 14.3 ความผิดเกี่ยวกับเพศ
- 14.4 ความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ

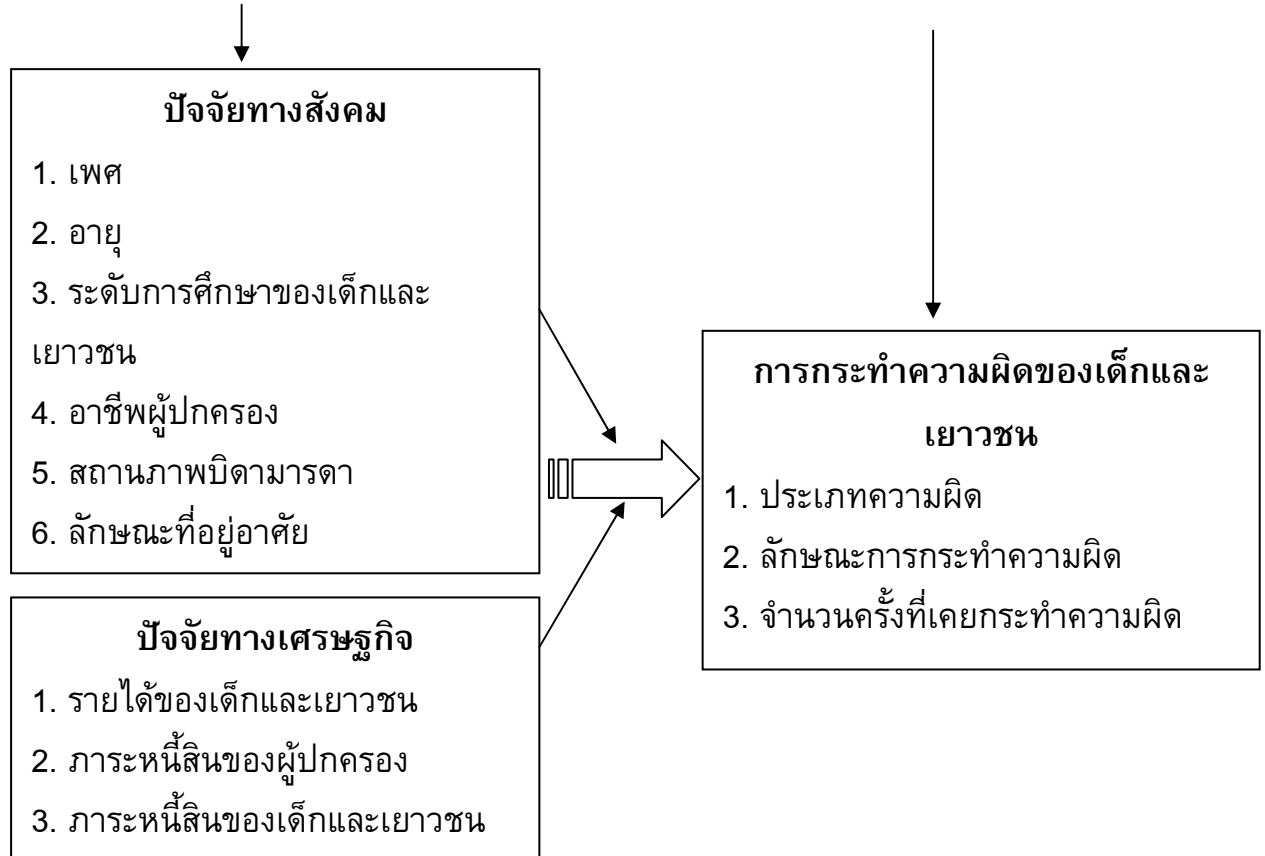
15. ลักษณะการกระทำความผิด หมายถึง เป็นการกระทำความผิดเพียงลำพังหรือคนเดียวและการกระทำความผิดร่วมกับบุคคลอื่นในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร

16. จำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด หมายถึง การกระทำความผิดต่ำกว่า 5 ครั้ง และการกระทำความผิดมากกว่า 5 ครั้ง ของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ (Independent variables)

ตัวแปรตาม (Dependent Variables)

สมมติฐานการวิจัย

1. เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดส่วนมากเป็นเพศชาย มีอายุอยู่ในช่วง 16 – 18 ปี และทางด้านผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนมีภูมิหลังเกี่ยวกับการกระทำความผิด

2. ประเภทการกระทำผิดส่วนใหญ่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและลักษณะการกระทำส่วนใหญ่เป็นการกระทำความผิดร่วมกับบุคคลอื่นของเด็กและเยาวชน และส่วนใหญ่มีจำนวนครั้งในการกระทำผิดต่ำกว่า 5 ครั้ง

3. รายได้ของเด็กและเยาวชน ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชน อาชีพผู้ปกครอง ภาระหนี้สินของผู้ปกครอง ภาระหนี้สินของเด็กและเยาวชน สถานภาพของครอบครัว ลักษณะที่อยู่อาศัย เป็นปัจจัยเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

3.1 การกระทำความผิดที่เกี่ยวกับด้านประเภทของการกระทำความผิด

3.2 การกระทำความผิดที่เกี่ยวกับด้านลักษณะของการกระทำความผิด

3.3 การกระทำความผิดที่เกี่ยวกับด้านจำนวนครั้งของการกระทำความผิด

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยเรื่องปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้เสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน
 - การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน
 - สาเหตุปัจจัยการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน
2. เอกสารที่เกี่ยวกับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร
3. แนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
 - ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์อาชญากรรม
 - ทฤษฎีนิเวศวิทยาอาชญากรรม (Ecological Theory of Crime)
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

1. การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

คำว่า “การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน” จากคำภาษาอังกฤษว่า Juvenile delinquency แต่มีการแปลและนำมาเขียนเป็นภาษาไทยที่แตกต่างกัน คือ นอกจากจะใช้ว่า การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน แล้วยังอาจใช้คำว่า “ยุวอาชญากร” อีกด้วย แต่ในระยะหลังไม่มีผู้ใช้นัก เนื่องจากคำว่า “อาชญากร” เป็นคำที่รุนแรงเกินไปที่จะใช้กับเด็กหรือเยาวชน (วารุณี ภูริสินสิทธิ์.2531:21)

ความหมายของคำว่า “การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน” มีขอบเขตที่กว้างขวางมาก อาจกล่าวได้ว่ายังไม่มีคำจำกัดความที่แน่ชัด คำจำกัดความมักจะมีลักษณะหลากหลายและแตกต่างกันในแต่ละสังคม ส่วนใหญ่แล้วพฤติกรรมใดที่ถูกมองว่าไม่ดีสำหรับเด็กและเยาวชนหรือไม่ เป็นไปตามบรรทัดฐานค่านิยมของสังคม จะถือว่าเป็นการกระทำความผิดของเยาวชนทั้งสิ้น ดังที่ เสรีน ปุณณะหิตานนท์ ได้กล่าวเกี่ยวกับการกระทำผิดของเยาวชนไว้ว่า หมายถึง “พฤติกรรมบางรูปแบบที่ขัดแย้งหรือต่อต้านสังคม ทำให้เกิดการเสียระเบียบทั้งในทางสังคมและตัวบุคคล และมีนัยความหมายครอบคลุมไปถึงผลการใช้ค่านิยมวินิจฉัยความประพฤติ ว่าเป็นสิ่งที่พึงปรารถนาหรือไม่ พึงปรารถนา ภายในกรอบของบรรทัดฐานและกฎหมายของสังคม” (เสรีน ปุณณะหิตานนท์. 2527:117) ดังนั้นการกระทำผิดของเยาวชนจะไม่มีขอบเขตเฉพาะการกระทำที่ผิดกฎหมายอาญา หรือการละเมิดสิทธิผู้อื่นเท่านั้น แต่จะรวมถึงการกระทำที่ละเมิดบัญญัติต่างๆ อันเกี่ยวเนื่องกับ

ความประพฤติของเด็กและเยาวชน ซึ่งถูกกำหนดจากค่านิยมและบรรทัดฐานทางสังคม กฎหมายที่กล่าวถึงประกอบด้วย

1. พระราชบัญญัติและควบคุมนักเรียน พุทธศักราช 2481
2. ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 เรื่อง การส่งเสริมและคุ้มครองความประพฤตินักเรียนและนักศึกษา
3. กฎกระทรวง ฉบับที่ 1 ลงวันที่ 22 เมษายน 2515 ออกตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 เรื่องการแต่งกายของนักเรียนและนักศึกษา
4. ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 294 ลงวันที่ 27 พฤศจิกายน 2515 เรื่องการคุ้มครองสวัสดิภาพและการสงเคราะห์ (ประธาน วัฒนวาณิชย์.2538 : 39)

ความผิดตามพระราชบัญญัติและประกาศต่างๆ ข้างต้นนี้ จะหมายถึง การกระทำที่เมื่อผู้กระทำเป็นเด็กหรือเยาวชนจะถือเป็นความผิด แต่ถ้าผู้ใหญ่กระทำจะไม่ถือเป็นความผิด หรือที่เรียกว่า Status Offenses ความผิดลักษณะดังกล่าวนี้ ได้แก่ หนีโรงเรียน ดื่มสุราของมีนเมา เข้าไปในสถานเริงรมย์ต่างๆ เข้าไปในแหล่งค้าประเวณี เป็นต้น สำหรับประเทศไทยความผิดประเภทนี้อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบขององค์กรสังคมสงเคราะห์ คดีมักจะสิ้นสุดในชั้นตำรวจ กล่าวคือ หลังจากตำรวจจับตัวผู้กระทำความผิดมาได้ก็จะอบรมตักเตือนและปล่อยตัวไป หรือส่งตัวไปยังสถานสงเคราะห์ต่างๆ คดีเหล่านี้ไม่ปรากฏในสถิติของศาลคดีเด็กและเยาวชน ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ ส่วนคดีที่ปรากฏในศาลคดีเด็กและเยาวชนไทยจะเป็นการกระทำของเยาวชนที่ละเมิดกฎหมายอาญาเท่านั้น

ดังนั้นสามารถสรุปความได้ว่า เด็กและเยาวชนกระทำความผิด หมายความว่า การกระทำของเด็กและเยาวชนที่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นความผิด รวมทั้งที่เด็กและเยาวชนกระทำอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดสำหรับเด็กและเยาวชน สำหรับในทางวิชาการยังไม่ถือว่าเด็กและเยาวชนเหล่านี้เป็นอาชญากร จึงไม่นิยมเรียกเยาวชนอาชญากร แต่ก็ยังมีบุคคลอีกไม่น้อยที่ยึดมั่นเชื่อถือว่า เด็กและเยาวชนกระทำผิดเพราะสันดานไม่ดี มีความชั่วร้ายอยู่ในสันดานมาแต่กำเนิดและตั้งข้อรังเกียจเด็กและเยาวชนเหล่านี้ ชอบเด็กและเยาวชนเหล่านี้ไปอยู่ให้พ้นหูพ้นตาหรือจับไปขังเสียให้เช็ดตัววิธีการรุนแรง แต่ในปัจจุบันบุคคลส่วนใหญ่ได้เปลี่ยนแนวความคิดที่มีต่อเด็กและเยาวชนกระทำผิดไปในทางที่ดีขึ้น (ประภาศน์ อวยชัย.2517: 67-68)

2. สาเหตุปัจจัยการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

การกระทำความผิดของเด็กก็คือผลซึ่งเนื่องมาจากสาเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างประกอบกัน จึงต้องพยายามค้นคว้าถึงสาเหตุให้ได้เสียก่อนเพื่อเป็นประโยชน์ในการป้องกันมิให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิดขึ้นอีก ซึ่งเป็นไปตามหลักภษิตที่โบราณว่าไว้ คือ “กันไว้ดีกว่าแก้”

ในปัจจุบันนี้แนวคิดเกี่ยวกับสาเหตุการทำความผิดของเด็กและเยาวชนมีความเชื่อในเรื่องสาเหตุปัจจัยหลายปัจจัย (Multiple Causation) ที่มีอิทธิพล และใช้อธิบายการทำความผิดของเด็กและเยาวชน ปัจจัยที่เป็นสาเหตุผลักดันให้เด็กและเยาวชนทำความผิด ซึ่งเป็นที่ยอมรับของนักอาชญาวิทยา พอสรุปได้ดังนี้ (พรรณพิมล หล่อตระกูล และคณะ.2543:11-19)

1. สาเหตุจากตัวเด็กเอง

1.1 สาเหตุทางชีวภาพ เช่น พันธุกรรมสิ่งที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด เช่น ระดับสติปัญญา ภาวะปัญญาอ่อน โรคทางพันธุกรรม ความพิการและโรคภัยไข้เจ็บ หรือเพศ เป็นต้น ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมและการทำความผิดของเด็กโดยตรง หรืออาจสร้างความรู้สึกร่วมเป็นปมด้อยแก่เด็ก ทำให้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนผิดเพี้ยน นอกจากนี้ยังพบว่ามีความสอดคล้องกันโดยชี้ให้เห็นว่าความบกพร่องทางสติปัญญาในกลุ่มเยาวชนที่ทำความผิดอยู่ในอัตราส่วนที่สูงกว่าในกลุ่มที่ไม่ได้ทำความผิด และข้อค้นพบจำนวนหนึ่งยังชี้ให้เห็นว่าระดับสติปัญญาที่ต่ำมีความสัมพันธ์กับอาชญากรรมบางลักษณะที่มีความจำเพาะโดยเฉพาะการกระทำความผิดทางเพศ

1.2 สาเหตุทางจิตวิทยา ได้แก่

1) ทางวุฒิภาวะทางอารมณ์ ได้แก่ ความมีสติในตนเอง ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น การควบคุมอารมณ์ การอดใจรอได้ และการเห็นค่าในตนเอง เด็กและเยาวชนที่ทำความผิดมักจะมีอารมณ์ที่ไม่มั่นคง เปลี่ยนใจง่าย ใช้กำลังเข้าตัดสินปัญหา หมกมุ่นอยู่กับเรื่องเพศ มีความคับข้องใจ ขาดความอดทนต่อสิ่งเร้า ท้อแท้ง่าย ชอบสบาย ขาดการใช้เหตุผล เป็นต้น

2) สัญชาติญาณ เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเอง ไม่มีใครสั่งสอนอบรม เช่น ความอยากรู้ การป้องกันตัว สัญชาติญาณทางกามารมณ์ เป็นต้น ซึ่งสัมพันธ์กับการพัฒนาการด้านคุณธรรม จริยธรรมและศีลธรรม ที่ช่วยกำกับความต้องการตามสัญชาติญาณ

3) บุคลิกภาพและการปรับตัว ผลการวิจัยส่วนหนึ่งชี้ให้เห็นว่ามโนทัศน์เกี่ยวกับตนเองที่ไม่ดีมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิด อย่างไรก็ตามยังไม่เป็นที่แน่ชัดว่าการประเมินตนเองในทางลบนั้นเป็นปัจจัยเชิงสาเหตุหรือเป็นผลพวงที่ตามมาจากการกระทำความผิด

4) ความผิดปกติทางอารมณ์และจิตใจ เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่สามารถทำนายการกระทำความผิดในเด็กและเยาวชนและการกระทำความผิดซ้ำได้ โดยที่ความผิดปกติทางด้านจิตใจนั้นครอบคลุมถึงพยาธิสภาพทางจิต บุคลิกภาพผิดปกติ และความบกพร่องทางการเรียนรู้

5) ประสบการณ์อันเจ็บปวดทางจิตใจ เช่น การถูกล่วงละเมิดทางเพศกลืนการกระทำทารุณกรรม คือเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาทะเลาะวิวาทรุนแรงและถูกทารุณกรรมมีแนวโน้มที่พฤติกรรมรุนแรง เกร และก้าวร้าวทะเลาะวิวาท ตลอดจนมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดสูง

2. สาเหตุครอบครัว

ปัจจุบันนี้เป็นที่ตระหนักแล้วว่าครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมที่มีความสำคัญในการสร้างลักษณะนิสัยบุคลิกภาพของผู้ที่จะเป็นอนาคตของชาติต่อไป เป็นสถาบันทางสังคมขั้นพื้นฐานเป็นผู้ให้กำเนิดและเป็นครูคนแรกที่สอนให้เด็กเรียนรู้ทางสังคม โดยเด็กที่มาจากบ้านที่ไม่มีความอบอุ่นเพียงพอจะมีโอกาสที่จะกระทำความผิดถึงร้อยละ 98 ในขณะที่เด็กที่มาจากบ้านที่มีความอบอุ่น

เพียบพร้อมมีโอกาสที่จะเป็นผู้กระทำความผิดน้อยกว่าร้อยละ 3 ลักษณะของบ้านที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็ก ได้แก่

1. ความไม่ปรองดองระหว่างบิดามารดา มีการทะเลาะวิวาทกันบ่อยๆ
 2. ครอบครัวที่บิดามารดาเป็นโรคประสาท มักจู้จี้ขี้บ่นจนลูกทนไม่ได้
 3. ครอบครัวที่บิดามารดา หรือทั้งบิดามารดาติดการพนันหรือยาเสพติด
 4. ครอบครัวที่แตกแยกหรือหย่าร้าง
 5. ครอบครัวที่บิดาหรือมารดา หรือทั้งบิดาและมารดาถึงแก่กรรม
 6. ครอบครัวที่เข้มงวดกับเด็กจนเกินไป
 7. ครอบครัวที่ขาดระเบียบวินัย หรือครอบครัวที่ตามใจบุตรมากเกินไป
 8. ครอบครัวที่มีบุตรมากเกินไปและยากจน
3. สาเหตุจากสิ่งแวดล้อมทางสังคม

ผลกระทบจากเศรษฐกิจและสังคมรวมทั้งความเจริญอย่างรวดเร็วทางด้านวัตถุ เทคโนโลยี การคมนาคมสื่อสารในปัจจุบัน มีผลก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางทัศนคติต่อจริยธรรม ค่านิยม ประเพณี และวัฒนธรรมอันมีผลให้มีการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพ และลักษณะนิสัย โดยเฉพาะ ลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพด้านลบ ซึ่งจะมีแนวโน้มก่อให้เกิดปัญหาสังคม ปัญหาการอยู่ร่วมกัน อันจะนำไปสู่ปัญหาการกระทำความผิดหรือปัญหาอาชญากรรมได้ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

4. สาเหตุทางด้านเศรษฐกิจ

ภาวะเศรษฐกิจของชุมชน ในภาวะเศรษฐกิจของชุมชนในประเทศด้อยพัฒนาและกำลังพัฒนาที่มีความยากจน ประชาชนมีรายได้น้อยไม่พอแก่การครองชีพ อำนาจการซื้อและเงินตราลดลง คนว่างงานมากขึ้น มีการอพยพเข้าเมืองหลวง และภาวะเศรษฐกิจชุมชนมีความเหลื่อมล้ำกันอย่างมากระหว่างคนจนและคนรวย ทำให้เยาวชนมองเห็นความไม่เป็นธรรมในสังคม ก่อให้เกิดทัศนคติไม่ดี อาจชักนำไปสู่การประกอบอาชญากรรมต่อทรัพย์สินได้ความยากจนเฉพาะบุคคล ซึ่งเป็นส่วนผลักดันให้ประชาชนทำการต่างๆ เช่น ลักทรัพย์ของผู้อื่นเพื่อชีวิตที่อยู่รอด เมื่อกระทำผิดติดเป็นนิสัยก็อาจกลายเป็นอาชญากรในที่สุด

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัด กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมาย สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร เป็นหน่วยงานข้าราชการสังกัดกระทรวงยุติธรรม มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1.1 ด้านคดีอาญา เพื่อให้งานของศาลบรรลุเป้าหมายในเรื่องการใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน โดยมุ่งที่จะให้เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดหรือต้องหาว่ากระทำผิด และมีความประพฤติส่อไปในทางเสียหาย ได้รับการบำบัดแก้ไขฟื้นฟูให้กลับตนเป็นพลเมืองดี ตลอดจนให้การฝึกและอบรมทั้งในด้านวิสามัญ วิชาชีพ และจริยธรรม เพื่อให้เด็กและเยาวชนที่เข้ารับการฝึกอบรมตามคำพิพากษาของศาลได้รับความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ ไม่เป็นภาระแก่สังคมหรือทำความผิดซ้ำ

1.2 ด้านคดีแพ่ง เพื่อคุ้มครองสิทธิดูแลรักษาผลประโยชน์ส่วนได้ – เสียของผู้เยาว์ โดยคำนึงถึงสวัสดิภาพและอนาคตของผู้เยาว์ ตลอดจนความสงบสุขแห่งการอยู่ร่วมกันภายในครอบครัวของผู้เยาว์ด้วย สำหรับสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร (เดิมใช้ชื่อว่าสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร กับ ศาลคดีเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร) โดยปัจจุบันภายใต้พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2534

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร มีผู้อำนวยการสถานพินิจฯ เป็นผู้รับผิดชอบบังคับบัญชา โดยมีเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่าง ๆ เป็นผู้ช่วยเหลืองาน ได้แก่ พนักงานคุมประพฤติ นักสังคมสงเคราะห์ แพทย์ พยาบาล นักจิตวิทยา ครู พนักงานควบคุม ฯลฯ ซึ่งได้จัดแบ่งหน่วยงานดังนี้

1. ฝ่ายบริหารทั่วไป

ประกอบด้วยงานธุรการ งานบัญชีและการเงิน งานบันทึกข้อมูล

2. ฝ่ายคดี

ประกอบด้วยงานคดีอาญา งานคดีแพ่ง (คดีครอบครัว) งานควบคุมและสอดส่อง และงานกำกับการปกครอง

3. กลุ่มเทคนิคบริการ

ประกอบด้วยพยาบาลวิชาชีพ พยาบาลเทคนิค นักจิตวิทยา และนักสังคมสงเคราะห์

4. สถานแรกรับเด็กและเยาวชน

ประกอบด้วยงานธุรการ งานอภิบาลและการพินิจ งานการศึกษาอบรมและฝึกวิชาชีพ

5. สถานฝึกและอบรม ประกอบด้วยงานธุรการ งานอภิบาลและการพินิจ งานการศึกษาอบรมและฝึกวิชาชีพ

หน้าที่และความรับผิดชอบ

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร มีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบด้านการประมวลข้อเท็จจริงต่างๆ ในคดีอาญาและคดีแพ่งเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน การคุมประพฤติเด็กและอปรม การกำกับการปกครองทรัพย์สินของผู้เยาว์ การควบคุมดูแลและจัดการศึกษาอบรมเด็กและเยาวชน ให้การบำบัดรักษาและฟื้นฟูแก้ไขเด็กและเยาวชน ตลอดจนให้การสงเคราะห์เด็กและเยาวชนภายหลังจากการได้รับการปล่อยตัว

สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร มีเขตอำนาจตลอดท้องที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร แต่ในกรณีจำเป็นเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการสถานพินิจ พนักงานคุมประพฤติ หรือพนักงานสังคมสงเคราะห์มีอำนาจปฏิบัติหน้าที่นอกเขตอำนาจได้

เด็กและเยาวชนที่ถูกดำเนินคดีและศาลเยาวชนและครอบครัวยังไม่พิพากษาคดี การรับตัวเด็กและเยาวชนที่เข้าใหม่จะดำเนินงานโดยสถานแรกรับเด็กและเยาวชน ส่วนเด็กและเยาวชนที่ศาลเยาวชนและครอบครัว จังหวัดกรุงเทพมหานคร พิพากษาให้ได้รับการฝึกและอบรม

รายละเอียดเกี่ยวกับฐานความผิดต่างๆ (กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน.รายงานสถิติคดี 2548:52-54)

1. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ได้แก่

1.1 ลักทรัพย์	1.2 พยายามลักทรัพย์	1.3 วิ่งราวทรัพย์
1.4 พยายามวิ่งราวทรัพย์	1.5 ชิงทรัพย์	1.6 พยายามชิงทรัพย์
1.7 ปล้นทรัพย์	1.8 พยายามปล้นทรัพย์	1.9 กรรโชกทรัพย์
1.10 รีดเอาทรัพย์	1.11 ฉ้อโกงทรัพย์	1.12 ยักยอกทรัพย์
1.13 ทำให้เสียทรัพย์	1.14 รับของโจร	

2. ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ได้แก่

2.1 ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	2.2 ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา
2.3 พยายามฆ่าผู้อื่น	2.4 ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นตาย
2.5 ชุลมุนต่อสู้เป็นเหตุให้ผู้อื่นตาย	2.6 ทำร้ายร่างกายผู้อื่น
2.7 พยายามทำร้ายร่างกายผู้อื่นตาย	2.8 มั่วสุมตั้งแต่สิบคนขึ้นไป
2.9 ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายและจิตใจ	
2.10 ชุลมุนต่อสู้เป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายแก่กายและจิตใจ	
2.11 ทำให้แท้งลูก	

3. ความผิดเกี่ยวกับเพศ ได้แก่

3.1 กระทำอนาจาร	3.2 ข่มขืนกระทำชำเรา
3.3 พยายามข่มขืนกระทำชำเรา	3.4 พรากผู้เยาว์
3.5 โทรมหญิง	3.6 พยายามทำความผิดเกี่ยวกับเพศ

4. ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุข เสรีภาพ ชื่อเสียง ได้แก่
 - 4.1 ักขัย ช้องโจร 4.2 วางเพลิง 4.3 ทำให้เกิดเพลิงไหม้
 - 4.4 หมิ่นประมาท 4.5 ความผิดต่อเจ้าพนักงาน 4.6 ฟ้องเท็จ, เบิกความเท็จ
 - 4.7 บุกรุก 4.8 ทำให้เสียอิสรภาพ
5. ยาเสพติดให้โทษ ได้แก่
 - 5.1 เสพยาเสพติดให้โทษ 5.2 ครอบครอง 5.3 จำหน่าย
 - 5.4 ผลิต 5.5 สารระเหย 5.6 เสพและครอบครอง
6. ลักษณะความผิดเกี่ยวกับอาวุธและวัตถุระเบิด ได้แก่
 - 6.1 พกพาอาวุธปืน เครื่องกระสุน 6.2 พกพาอาวุธอื่นๆ โดยสภาพ
 - 6.3 พกพาอาวุธสงคราม 6.4 พกพาวัตถุระเบิด
7. ความผิดอื่นๆ ได้แก่
 - 7.1 ลักษณะความผิดอื่นๆ
 - 7.1.1 ปลอมแปลงเอกสาร, ตวงตรา ฯลฯ 7.1.2 ทำให้เสียอำนาจศาล
 - 7.1.3 พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ 7.1.4 พ.ร.บ.ป่าไม้
 - 7.1.5 พ.ร.บ.ป้องกันการปราบปรามการค้าประเวณี
 - 7.1.6 ดำรงชีพด้วยรายได้จากการค้าประเวณี
 - 7.1.7 การทำให้แพร่หลายและค้าวัสดุอันลามก
 - 7.1.8 พ.ร.บ.โทรคมนาคม 7.1.9 พ.ร.บ.จราจรทางบก
 - 7.1.10 ร่วมกันแข่งขันรถในทาง 7.1.11 พ.ร.บ.ขนส่ง
 - 7.1.12 พ.ร.บ.การประมง 7.1.13 คนจรจัด / เตรีตเตร่
 - 7.1.14 พ.ร.บ.รับราชการทหาร 7.1.15 คนต่างด้าว – หลบหนีเข้าเมือง
 - 7.1.16 ขยายสลากกินแบ่งเกินราคา 7.1.17 พ.ร.บ.การพนัน
 - 7.1.18 อื่นๆ
 - 7.2 ลักษณะความผิดอื่นๆ ที่เป็นลหุโทษ
 - 7.2.1 มาตรการชั่ง ตวงวัด 7.2.2 อื่นๆ เช่น มั่วสุม หลบหนีเข้าเมือง

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. ทฤษฎีเศรษฐศาสตร์อาชญากรรม

แนวคิดเบื้องต้นของการศึกษาเศรษฐศาสตร์อาชญากรรม

แนวคิดของการศึกษาอาชญากรรมในยุคแรกก่อนปี 1986 ตกอยู่ภายใต้แนวความคิดของนักสังคมวิทยา ที่มุ่งอธิบายพฤติกรรมของอาชญากรว่ามีสาเหตุหลักมาจากปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและสภาพสิ่งแวดล้อมของสังคม ซึ่งแนวความคิดดังกล่าวเชื่อว่า พฤติกรรมการกระทำ ความผิดมีที่มาจากลักษณะของบุคคลที่ขาดสติสัมปชัญญะ ขาดการไตร่ตรองที่สมเหตุสมผล ประกอบกับสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมที่จะกระตุ้นให้เกิดการกระทำผิดขึ้นในที่สุด

ในเวลาต่อมาแนวความคิดเบื้องต้นได้รับการพัฒนาโดยนักสังคมวิทยาที่มุ่งเน้นการศึกษาเฉพาะด้านอาชญากรรม มีการปรับจุดอ่อนของแนวคิดเดิมที่ว่า การทำความผิดเป็นพฤติกรรมของบุคคลที่ขาดสติสัมปชัญญะและมีสภาพแวดล้อมทางสังคมที่กระตุ้นให้เกิดอาชญากรรม ทั้งนี้เพราะความเป็นจริงแล้วหลายต่อหลายกรณีที่ผู้กระทำความผิดมีการคิดและไตร่ตรองล่วงหน้าก่อนที่จะลงมือกระทำความผิด ดังนั้นแนวคิดใหม่ของนักอาชญาวิทยาจึงมุ่งไปที่กระบวนการตัดสินใจของผู้กระทำผิด

การก่อกำเนิดแนวความคิดการศึกษาทางด้านเศรษฐศาสตร์อาชญากรรม เริ่มปรากฏอย่างเด่นชัดในปี ค.ศ. 1986 โดยการก่อนหน้านี้การศึกษาทางด้านอาชญาวิทยาทกอยู่ภายใต้การชี้นำแนวคิดของนักสังคมวิทยา บุคคลที่เป็นผู้จุดประกายแนวความคิดการวิเคราะห์อาชญากรรมในเชิงเศรษฐศาสตร์ คือ เบคเกอร์ (Becker) (Rubin. P.H. : 1978) เบคเกอร์ได้เสนอบทความเชิงวิชาการที่อธิบายอาชญากรรมและการลงโทษโดยการศึกษาเชิงเศรษฐศาสตร์ (ศักดิ์ภักดิ์ เทวรัตน์ 2539:29-37) ซึ่งได้อธิบายพฤติกรรมของการกระทำผิดโดยใช้แนวความคิดทางเศรษฐศาสตร์คลาสสิกที่มุ่งเน้นในเรื่องทฤษฎีการเลือกการบริโภคมาวิเคราะห์พฤติกรรมการก่ออาชญากรรม นั่นคือเบคเกอร์ได้ใช้อธิบายพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดไปเช่นเดียวกับทฤษฎีการเลือกเชิงเศรษฐศาสตร์ ในขณะเดียวกันได้ต่อต้านมุมมองของนักสังคมวิทยาที่ว่าผู้กระทำความผิดเป็นบุคคลไม่สมประกอบขาดสติสัมปชัญญะหรือสภาวะแวดล้อมทางสังคมที่ผิดปกติ (Andrea no and Siegfried . 1780) เบคเกอร์เชื่อว่าพฤติกรรมที่ตัดสินใจของผู้กระทำความผิดจะตกอยู่ภายใต้การเลือก กล่าวคือ การที่บุคคลเลือกที่จะกระทำความผิดนั้น เขาจะเปรียบเทียบผลตอบแทนที่คาดว่าจะได้รับกับต้นทุนที่ต้องสูญเสียไปจากการดำเนินกิจกรรมที่ถูกกฎหมาย ซึ่งถ้าผลตอบแทนสุทธิที่คาดหวังที่ได้รับจากการกระทำความผิดสูงกว่าผลตอบแทนสุทธิที่ได้รับจากการประกอบกิจกรรมที่ถูกกฎหมายแล้วบุคคลก็จะเลือกกระทำความผิดในที่สุด อย่างไรก็ตามลักษณะดังกล่าวต้องเป็นไปตามข้อสมมติที่สำคัญคือ บุคคลจะต้องเป็นผู้ที่สมเหตุสมผลในเชิงเศรษฐศาสตร์ นอกจากนี้ เบคเกอร์ยังได้บ่งชี้ต่อไปอีกว่า ผู้ที่กระทำความผิดหรืออาชญากรนั้นมิได้เป็นบุคคลที่ผิดปกติขาดสติสัมปชัญญะแตกต่างจากบุคคลทั่วไปแต่อย่างใด ในขณะที่บุคคลทั่วไปจะแสวงหาอรรถประโยชน์สูงสุดภายใต้ข้อจำกัดต่างๆ อาทิ ราคาหรือรายได้ของระบบตลาดอย่างสมเหตุสมผล

ในทำนองเดียวกันนี้จะไม่แตกต่างจากช่างไม้ช่างอิฐหรือแม้แต่ นักเศรษฐศาสตร์ที่จะมุ่งแสวงหา
 อรรถประโยชน์ภายใต้ข้อจำกัดเช่นเดียวกัน แต่สำหรับการพิจารณาค่าความคาดหวังของ
 ผลตอบแทนและต้นทุนของการเลือกจะแตกต่างกันตามฐานคิด ส่วนลักษณะพฤติกรรมของ
 อาชญากรรมหรือผู้กระทำความผิดนั้นจะมีความแตกต่างกันตามกาล และเทศะ ซึ่งจะเปลี่ยนไปตาม
 ข้อจำกัดต่าง ๆ อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์การเลือกนี้จะกำหนดให้สมมติว่าที่ เป็นเช่นนั้นเพราะยัง
 ไม่มีทฤษฎีใดที่จะมาบ่งชี้การเปลี่ยนแปลงรสนิยมได้อย่างเด่นชัด

1.1 การศึกษาพฤติกรรมการกระทำความผิดกับการเลือกเชิงเศรษฐศาสตร์

เบคเกอร์ได้อธิบายพฤติกรรมการกระทำความผิดภายใต้การเลือก ซึ่งการเลือกจะพิจารณา
 จากการเปรียบเทียบผลตอบแทนและต้นทุนที่คาดหวังของการกระทำความผิดกับผลตอบแทน และ
 ต้นทุนการกระทำกิจกรรมถูกกฎหมาย ดังนั้นการอธิบายพฤติกรรมเลือกจึงเกี่ยวข้องกับ
 ผลตอบแทนและต้นทุนที่คาดหวังจากการกระทำความผิดนั่นเอง

ผลตอบแทนที่ได้รับจากการกระทำความผิด คือมูลค่าทรัพย์สินต่าง ๆ ที่ได้มา เนื่องจากการ
 กระทำความผิด แต่ในการศึกษาเชิงประจักษ์เป็นสิ่งที่ยากในการวัดมูลค่าทรัพย์สินต่าง ๆ ที่ได้มา
 จากการกระทำความผิด วิธีการหนึ่งที่จะสะท้อนผลตอบแทนจากการกระทำความผิด คือการ
 พิจารณามูลค่าทรัพย์สินต่าง ๆ ที่ถูกขโมย จี้ชิงทรัพย์หรือปล้น หรืออาจจะกำหนดจากความไม่เสมอ
 ภาคของรายได้ที่สมมติจากการแตกต่างของรายได้ระหว่างคนจนและคนรวย สำหรับต้นทุนที่ใช้ใน
 การพิจารณาประกอบด้วยต้นทุนค่าเสียโอกาส ซึ่งต้นทุนค่าเสียโอกาสจะพิจารณาจากอัตราค่าจ้าง
 เฉลี่ย ระดับการศึกษา การว่างงาน และอายุ เป็นต้น นั่นคือต้นทุนค่าเสียโอกาสที่เพิ่มสูงขึ้นสามารถ
 พิจารณาโดยอัตราค่าจ้างเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้น ระดับการศึกษาที่สูงขึ้น อัตราการว่างงานที่ต่ำลง และอายุที่
 น้อยในทางตรงกันข้าม ต้นทุนค่าเสียโอกาสจะต่ำลงถ้าอัตราค่าจ้างเฉลี่ยลดลง ระดับการศึกษาต่ำ
 อัตราการว่างงานที่สูงขึ้น และอายุที่มากขึ้น และต้นทุนของการกระทำความผิดหรือต้นทุนการถูก
 ลงโทษ ซึ่งประกอบด้วยต้นทุนการถูกจองจำ ซึ่งพิจารณาจากระยะเวลาที่ถูกลงโทษและความน่าจะ
 เป็นที่จะถูกจับกุมภายหลังการกระทำความผิด ซึ่งเมื่อพิจารณาด้านต้นทุนและผลตอบแทนของผู้กระทำ
 ความผิดสามารถแสดงได้ดังนี้

$$P_i = F_i(B_i, C_i) \dots\dots\dots (1)$$

โดย P_i คือความน่าจะเป็นที่ปัจเจกบุคคล (i) จะกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ซึ่ง $P_i = 1$
 ถ้าผลตอบแทนจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (B_i) ในคาบเวลาดังกล่าว สูงกว่าต้นทุนที่
 เกิดขึ้นจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (C_i) และ $P_i = 0$ ก็ต่อเมื่อผลตอบแทนจากการกระทำ
 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินต่ำกว่าต้นทุนที่เกิดจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

$$\text{หรือ } P_i = 1 \text{ ถ้า } B_i > C_i \dots\dots\dots (2)$$

$$P_i = 0 \text{ ถ้า } B_i < C_i \dots\dots\dots (3)$$

B_i คือผลตอบแทนจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ซึ่งประกอบด้วยมูลค่าทรัพย์สิน
 ต่าง ๆ ที่ได้จากการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินซึ่งสามารถเขียนเป็นฟังก์ชันได้ คือ $B_i = B_i(W)$

ซึ่ง W คือมูลค่าทรัพย์สินหรือความมั่งคั่งของผู้เคราะห์ร้ายที่ตกเป็นเหยื่อ (victim) ที่ถูกโอนถ่ายไปยังผู้กระทำผิด หรือปรากฏเป็นผลตอบแทนของการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน นั่นคือต้นทุนค่าเสียโอกาสที่เพิ่มสูงขึ้น สามารถพิจารณาโดยอัตราค่าจ้างเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้น ระดับการศึกษาที่สูงขึ้น อัตราการว่างงานที่ต่ำลง และอายุที่น้อย ในทางตรงข้ามต้นทุนเสียโอกาสจะต่ำลง ถ้าอัตราค่าจ้างเฉลี่ยลดลง ระดับการศึกษาต่ำ และอายุที่น้อย อัตราการว่างงานเพิ่มสูงขึ้นและอายุที่มากขึ้น

Ci คือค่าใช้จ่าย หรือต้นทุนที่เกิดขึ้นจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ซึ่งประกอบด้วย ต้นทุน ค่าเสียโอกาส (Oi) และต้นทุนของการถูกลงโทษ (Ei) ซึ่งสามารถเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

$$C_i = O_i + E_i \dots\dots\dots (4)$$

โดยที่ Oi คือต้นทุนค่าเสียโอกาสซึ่งประมาณได้จากอัตราค่าจ้างเฉลี่ย (W) ระดับการศึกษา (e) การว่างงาน (u) และอายุ (a) และอื่นๆ ซึ่งสามารถเขียนเป็นฟังก์ชันได้คือ

$$O_i = O_i (w, e, u, a, \dots) \dots\dots\dots (5)$$

Ei คือต้นทุนการถูกลงโทษ ซึ่งประกอบด้วยระยะเวลาในการถูกลงโทษ หรือการจ่ายค่าปรับสินไหม (t) และความน่าจะเป็นจะถูกจับกุมลงโทษ (p) ซึ่งสามารถเขียนให้อยู่ในรูปสมการได้คือ

$$OE_i = p t_i \dots\dots\dots (6)$$

ฉะนั้นต้นทุนในการกระทำความผิดสามารถเขียนเป็นฟังก์ชันได้ดังนี้

$$C_i = f [w, e, u, a, p t] \dots\dots\dots (7)$$

ดังนั้นฟังก์ชันการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินสามารถเขียนให้อยู่ในรูปฟังก์ชันได้ดังนี้

$$P_i = f_i [B_i (W), (w, e, u, a), p t_i] \dots\dots\dots (8)$$

จากฟังก์ชันแสดงการเลือก โดยพิจารณาผลตอบแทนเปรียบเทียบกับต้นทุนที่เกิดจากการกระทำความผิด ที่ประกอบด้วยปัจจัยกำหนดต่างๆ สามารถบ่งชี้ได้ว่า ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงในปัจจัยที่กำหนด ก็จะส่งผลกระทบต่อทางเลือกในที่สุด ซึ่งปัจจัยกำหนดนี้ไม่ได้แสดงอิทธิพลต่อการเลือกโดยตรง แต่จะมีอิทธิพลต่อการกำหนดผลตอบแทนและต้นทุน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางด้านผลตอบแทนและต้นทุน จะมีผลกระทบต่อตัดสินใจเลือกในที่สุด

อย่างไรก็ตาม ในช่วงระยะเวลาต่อมาได้มีการทดสอบทฤษฎีเศรษฐศาสตร์อาชญากรรมโดยมุ่งทดสอบด้านปัจจัยต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อผลตอบแทนและต้นทุนที่เกิดขึ้นเนื่องจากการกระทำ ความผิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้นทุนค่าเสียโอกาส ในกรณีสมมติที่บุคคลคนหนึ่งตัดสินใจที่จะเข้าสู่ การกระทำความผิดตลอดชีวิตหรือไม่นั้น เขาจะพิจารณาทางเลือก ซึ่งเหตุผลหลักข้อหนึ่งที่ใช้ ประกอบการตัดสินใจคือ ผลตอบแทนที่ดีที่สุดที่คาดว่าจะได้รับจากการกระทำตามทางเลือกดังกล่าว ถ้าหากเขาเลือกที่จะกระทำความผิดก็แสดงว่าอัตราค่าจ้างหรือผลตอบแทนที่ดีที่สุดที่คาดว่าจะได้รับ จากการเลือกทำงานถูกกฎหมายจะต่ำมาก ซึ่งการคาดหวังผลตอบแทนเช่นนี้เนื่องมาจากการ พิจารณาด้านต้นทุนค่าเสียโอกาสนั่นเอง กล่าวคือ โดยปกติต้นทุนค่าเสียโอกาสจะสะท้อนออกมาในรูป ผลตอบแทนที่คาดว่าจะได้รับจากการทำงานถูกกฎหมาย ซึ่งโดยปกติค่าตอบแทนจะขึ้นอยู่กับ ความรู้ความสามารถ ประสบการณ์ทำงาน รวมไปถึงอัตราการว่างงานในขณะนั้นด้วย ถ้าบุคคล ดังกล่าวเป็นผู้มีความรู้ความสามารถสูง มีความชำนาญและประสบการณ์การทำงานยาวนานใน ขณะที่อัตราการว่างงานในขณะนั้นต่ำ อัตราผลตอบแทนที่ได้จากการทำงานถูกกฎหมายก็จะสูงขึ้น และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบของผลตอบแทนจากการทำงานถูกกฎหมาย พบว่าองค์ประกอบที่ สำคัญ คือ ต้นทุนค่าเสียโอกาสนั่นเอง จะเห็นได้ว่าถ้าต้นทุนค่าเสียโอกาสสูง ผลตอบแทนที่คาดว่าจะ ได้จากการทำงานถูกกฎหมายก็จะสูงขึ้น ในทางตรงกันข้ามผลตอบแทนจะต่ำลงถ้าต้นทุนค่าเสีย โอกาสต่ำลง ซึ่งจากเหตุผลดังกล่าวต้นทุนค่าเสียโอกาสที่ต่ำลงจะผลักดันให้ผลตอบแทนจากการ กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินสูงกว่าการทำงานถูกกฎหมาย ดังนั้นบุคคลจึงมีแนวโน้มที่จะเลือก กระทำความผิดในที่สุด

1.2 การทดสอบทฤษฎีเศรษฐศาสตร์อาชญากรรมกับการเลือกเชิงเศรษฐศาสตร์

จากทฤษฎีการเลือกเชิงเศรษฐศาสตร์ การกระทำความผิดจะเกิดขึ้นได้ ถ้าผลตอบแทนที่ ได้รับจากการกระทำความผิดถูกกฎหมายสูงกว่าต้นทุนในการกระทำความผิดและจะไม่เกิดขึ้น ถ้า ต้นทุนในการกระทำความผิดสูงกว่าผลตอบแทนที่ได้รับ ดังนั้นการศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบทั้ง ทางด้านผลตอบแทน หรือต้นทุนล้วนแล้วแต่จะทำให้การอธิบายพฤติกรรมการกระทำความผิดใน เชิงเศรษฐศาสตร์สมบูรณ์มากขึ้น

การศึกษาที่มุ่งเน้นทางด้านปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลตอบแทนที่ได้รับจากการกระทำ ความผิดปรากฏในการศึกษาของ (Sesnowiz. M: 1972) ซึ่งงานการศึกษาดังกล่าวได้มุ่งพิจารณา การกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่เป็นการลักทรัพย์ (theft crimes) โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะ ประเมินผลตอบแทนเป็นตัวเงินที่ได้จากการลักทรัพย์ ประเภทย่อยย่องเบา (burglary) การศึกษา ดังกล่าวได้กำหนดผลตอบแทนในรูปตัวเงินที่เป็นฟังก์ชันขององค์ประกอบของผลตอบแทนจากการ กระทำความผิด และองค์ประกอบของการลงโทษ รวมถึงการปรับสินไหมทดแทน ซึ่งสามารถแสดง ได้ในรูปสมการ คือ

$$R = (1 - p) S + p (S - D) \dots\dots\dots (9)$$

โดยที่

R	คือ	ผลตอบแทนจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินประเภทขโมยย่อง เบา
p	คือ	ความน่าจะเป็นที่บุคคลที่กระทำความผิดถูกจับหรือปรับ
S	คือ	องค์ประกอบของรายได้ในรูปตัวเงินจากการกระทำความผิด ซึ่ง สามารถพิจารณาจากจำนวนทรัพย์สินที่สูญหาย หรือถูกขโมย
D	คือ	จำนวนเงิน (dollar) ที่มาจากการริบทรัพย์สินของกลางและต้นทุนของ การถูกจำขัง

จะเห็นได้ว่า จากสมการดังกล่าว ผลตอบแทนที่ผู้กระทำความผิดได้รับนั้นขึ้นอยู่กับรายรับที่เป็นตัวเงินที่เกิดจากการกระทำความผิดในกรณีที่บุคคลดังกล่าวไม่ถูกจับกุมภายหลังที่กระทำ ความผิด แต่ในขณะเดียวกันผลตอบแทนจะต่ำลงถ้าโอกาสความน่าจะเป็นบุคคลจะถูกจับได้และ ตัดสินลงโทษมีค่าเพิ่มสูงขึ้น และเป็นไปได้ว่าผลตอบแทนจะมีค่าติดลบถ้าผู้กระทำความผิดถูก จับกุมได้ภายหลังที่กระทำความผิดและถูกตัดสินลงโทษ

อย่างไรก็ตามทฤษฎีของเบเกอร์จึงสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมการประกอบอาชญากรรม จะเน้นไปตามทฤษฎีการเลือกเชิงเศรษฐศาสตร์ที่ระบุว่า บุคคลจะกระทำความผิดถ้าผลตอบแทนที่ คาดหวังจากการกระทำความผิดสูงกว่าต้นทุนในการกระทำความผิดและสูงกว่าผลตอบแทนที่ได้รับ จากกิจกรรมที่ถูกกฎหมาย ฉะนั้นต้นทุนค่าเสียโอกาสที่ต่ำลงจะส่งเสริมให้ความแตกต่างระหว่าง ผลตอบแทนที่เกิดจากการกระทำความผิดสูงกว่าผลตอบแทนจากการทำงานที่ถูกกฎหมายยิ่งขึ้นไป อีก ซึ่งลักษณะดังกล่าวจะทำให้แนวโน้มการกระทำความผิดเพิ่มสูงขึ้น และเมื่อพิจารณาความ แตกต่างของผลตอบแทนซึ่งจะสะท้อนถึงภัยของความเสียหาย พบว่าค่าความเสี่ยงจะเพิ่มสูงขึ้น และค่า ความเสี่ยงที่สูงขึ้นนี้จะทำให้การคาดหวังผลตอบแทนจากการกระทำความผิดเพิ่มสูงขึ้น ก่อให้เกิด แนวโน้มการกระทำความผิดสูงขึ้นไปในที่สุด

1.3 นโยบายเกี่ยวเนื่องกับการควบคุมการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

จากทฤษฎีเศรษฐศาสตร์อาชญากรรมที่มุ่งอธิบายพฤติกรรมการก่ออาชญากรรมโดยการ เลือกในเชิงเศรษฐศาสตร์ พบว่าตราใบใดก็ตามที่ความแตกต่างของผลตอบแทนกับต้นทุนในการ กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินสูงกว่าผลตอบแทนกับต้นทุนในการทำกิจกรรมที่ถูกกฎหมาย โอกาสที่ บุคคลจะกระทำความผิดก็จะเพิ่มสูงขึ้นเช่นเดียวกัน เมื่อพิจารณาจากองค์ประกอบของทฤษฎีที่มี อิทธิพลในการกำหนดการตัดสินใจในการกระทำความผิด พบว่ามีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ ประการแรก ผลตอบแทนจากการทำงานถูกกฎหมาย ซึ่งสามารถพิจารณาได้จากอัตราค่าจ้างใน กิจกรรมที่ถูกกฎหมาย ประการที่สอง คือต้นทุนค่าเสียโอกาส กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีการศึกษาหรือมี ประสบการณ์การทำงานสูง โดยปกติแล้วมักจะได้รับค่าจ้างในอัตราที่สูงกว่าบุคคลที่มีการศึกษาหรือ มีประสบการณ์การทำงานน้อย ในทำนองเดียวกันนี้เมื่อพิจารณาทางด้านต้นทุนเสียโอกาสพบว่า

บุคคลที่มีการศึกษาหรือมีประสบการณ์การทำงานสูงจะมีต้นทุนค่าเสียโอกาสสูงกว่าบุคคลที่มีการศึกษาหรือประสบการณ์ทำงานต่ำ ดังนั้นต้นทุนค่าเสียโอกาสจึงเป็นต้นทุนทางตรง ในการบ่งชี้ผลตอบแทนที่ได้รับการประกอบกิจกรรมที่ถูกกฎหมายนั่นเอง สำหรับประการสุดท้ายต้นทุนในการถูกลงโทษจะเพิ่มสูงขึ้นหากบทบัญญัติในการลงโทษรุนแรงขึ้นหรือความน่าจะเป็นในการถูกจับกุมภายหลังที่ได้กระทำความผิดสูงขึ้นนั่นเอง

นโยบายในการควบคุมการกระทำความผิดในเชิงเศรษฐศาสตร์อาชญากรรมนั้น ความสามารถของนโยบายที่จะควบคุมการกระทำความผิดจะแยกพิจารณาได้สองแนวทางตามมูลเหตุของการเกิดการกระทำความผิด กล่าวคือ ในกรณีที่พิจารณาทางด้านผลตอบแทน ปัจจัยที่กำหนดผลตอบแทนจากกิจกรรมที่ถูกกฎหมาย ที่สำคัญคือต้นทุนค่าเสียโอกาสประกอบด้วย อัตราการว่างงาน การศึกษา ประสบการณ์ทำงาน รวมถึงอัตราค่าจ้าง ถ้าอัตราการว่างงานลดต่ำลง ระดับการศึกษาสูงขึ้น มีการฝึกอบรมที่ก่อให้เกิดความชำนาญในการทำงานมากขึ้น รวมทั้งอัตราค่าจ้างที่นายจ้างให้ลูกจ้างมีความเป็นธรรม และสอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจมากขึ้น จะทำให้ต้นทุนค่าเสียโอกาสเพิ่มขึ้นและต้นทุนค่าเสียโอกาสที่เพิ่มขึ้นนี้จะสะท้อนถึงผลตอบแทนที่ได้รับจากกิจกรรมที่ถูกกฎหมายเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน ซึ่งจะส่งผลทำให้ความคาดหวังในผลตอบแทนจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินลดลง และการตัดสินใจที่จะเลือกกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินจะลดลงในที่สุด ฉะนั้นนโยบายในการควบคุมอาชญากรรมที่พิจารณาทางด้านผลตอบแทนจากการทำงานที่ถูกกฎหมายนี้ รัฐบาลจำเป็นต้องสร้างเสริมความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อย่างต่อเนื่อง รวมไปถึงการกระจายรายได้ที่เป็นธรรมมากขึ้น เพื่อลดช่องว่างระหว่างรายได้ของกลุ่มชนชั้นต่าง ๆ ในสังคม สำหรับในกรณีที่พิจารณาทางด้านต้นทุนการกระทำความผิดนั้น ทางด้านต้นทุนการกระทำความผิดประกอบด้วย ต้นทุนในการถูกลงโทษและโอกาสในการถูกจับกุมภายหลังที่ได้กระทำความผิด การเพิ่มบทลงโทษสำหรับผู้กระทำความผิดจะทำให้ต้นทุนที่เกิดจากการกระทำความผิดสูงขึ้น เป็นการลดผลตอบแทนสุทธิจากการกระทำความผิด ซึ่งเป็นการกีดกันอาชญากรรมในที่สุด สำหรับความน่าจะเป็นหรือโอกาสของการถูกจับกุมภายหลังจากการกระทำความผิดนั้น โอกาสจะเพิ่มสูงขึ้นถ้าผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องทั้งทางตรงและทางอ้อมเฝ้าระวังเฝ้าจับมากขึ้น จะทำให้โอกาสความน่าจะเป็นในการถูกจับกุมภายหลังจากการกระทำความผิดเพิ่มสูงขึ้นในที่สุด อย่างไรก็ตาม เพื่อให้การควบคุมการกระทำความผิดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นอย่างยิ่งต้องมีการดำเนินนโยบายทางด้านผลตอบแทนและต้นทุนควบคู่กันไป

2. ทฤษฎีนิเวศวิทยาอาชญากรรม (Ecological Theory Crime)

ทฤษฎีนิเวศวิทยาอาชญากรรม (Ecological Theory Crime) (ร.ต.ท. โอปาร์ เอี่ยม ประภาส. 2541: 29-31) อธิบายขึ้นจากสมมติฐานที่ว่า “อาชญากรรมเกิดขึ้นเพราะอิทธิพลของสภาพแวดล้อมโดยเฉพาะอย่างยิ่งในย่านที่มีชุมชนแออัด และมีอัตราการเพิ่มของจำนวนประชากรค่อนข้างสูง”

การสำรวจทางอาชญาวิทยาเกี่ยวกับพื้นที่ สภาพแวดล้อมและอาชญากรรม ได้เริ่มครั้งแรกระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 โดย คลิฟฟอร์ด ชอร์ (Clifford Shaw) และผู้ช่วย คือ เฮนรี แมคเคย์ (Henry McKay) ทั้งสองได้นำวิธีการศึกษาแบบนิเวศวิทยาจากสำนักชุมชนเมืองชิคาโกในสหรัฐอเมริกา มาใช้สำรวจหาข้อมูลเกี่ยวกับการเจริญเติบโตของนครชิคาโก กับอัตราการเกิดการกระทำผิดแตกต่างกันออกไป โดย Shaw กล่าวไว้ว่าการกระทำผิดของเด็กจะมีจำนวนสูงมากในท้องที่ที่เป็นย่านสลัมและย่านธุรกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านที่มีการเปลี่ยนแปลงการกระทำผิดของเด็ก ลักษณะของย่านที่มีการเปลี่ยนแปลงอีกประการหนึ่งก็คือบริเวณพื้นที่ที่ครอบคลุมกิจการอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม ซึ่งประกอบด้วยโรงงาน ท่าเรือ สถานีรถไฟ ศูนย์การค้า ในบริเวณเหล่านี้จะมีการหมุนเวียนของประชากรอยู่ตลอดเวลา

Concentric Zones Theory ได้อธิบายถึง การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนโดยยึดหลักปัจจัยทางสังคมโดยมีมุมมองไปที่สถานหรือพื้นที่แวดล้อม (The Ecological Perspective) ซึ่งถูกให้ความสำคัญอย่างมากต่อการเกิดการกระทำผิด โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนกับสภาพแวดล้อมที่อาศัยอยู่ มีนักสังคมวิทยาสาขานี้พยายามที่จะอธิบายอาชญากรรมว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม โดยยืนยันว่าการกระทำผิดหรืออาชญากรรม เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่เกิดพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม การเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วของสังคมเมืองในปัจจุบัน ประชากรอยู่กันอย่างหนาแน่น ไร้การศึกษาว่างงาน ไม่สามารถที่จะควบคุมตนเองหรือสังคมได้ ก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

การศึกษาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนกับสภาพพื้นที่แวดล้อมในยุคแรกเกิดจาก Ernest Burgess และ Robert Park สอนนักสังคมวิทยาจากมหาวิทยาลัยชิคาโก โดยมองพื้นที่ในส่วนต่างๆ ในเมืองชิคาโก เหมือนกับอวัยวะที่ปฏิบัติหน้าที่แตกต่างกัน จากการศึกษาสภาพพื้นที่ของเมือง Burgess ได้แสดงให้เห็นว่าพื้นที่แบ่งออกเป็น 5 เขตพื้นที่ดังต่อไปนี้

พื้นที่ 1 พื้นที่เศรษฐกิจ (Central Business District: CBD)

พื้นที่นี้เป็นจุดศูนย์กลางของเมืองซึ่งประกอบด้วยตึกสูงเป็นจำนวนมาก บริษัทขนาดใหญ่ที่ดินบริเวณนี้ราคาแพง บุคคลทั่วไปไม่สามารถที่จะซื้อที่ดินเพื่อมาปลูกสร้างที่พักอาศัยได้ เนื่องจากใช้เพื่อประกอบธุรกิจของประเทศและไม่มีความเหมาะสมสำหรับเป็นที่พักอาศัย

พื้นที่ 2 พื้นที่ที่มีการเปลี่ยนแปลง (Transition of Zone)

พื้นที่นี้อยู่รอบนอกของพื้นที่เศรษฐกิจ โดยอยู่ติดกับพื้นที่ที่เป็นศูนย์กลางเมือง (CBD) ประชาชนที่พักอาศัยส่วนใหญ่เป็นผู้มีฐานะยากจน ผู้ใช้แรงงานระดับต่ำ พื้นที่พักอาศัยเกิดปัญหาชุมชนแออัด การสาธารณสุขไม่เพียงพอต่อความต้องการของประชาชน ประชาชนไม่ได้รับความสะดวกสบายเท่าที่ควร เช่น สลัม, ชุมชนแออัด

พื้นที่ 3 พื้นที่ของคนทำงาน (Working Class)

ผู้ที่อยู่อาศัยในพื้นที่ส่วนใหญ่ คือชนชั้นกรรมาชีพ ที่พักอาศัยของผู้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตพื้นที่ที่มีความเสื่อมโทรมน้อยกว่าในเขตพื้นที่ 2

พื้นที่ 4 พื้นที่ที่อยู่อาศัยของคนชั้นกลาง (Middle Class Residential Zone)

พื้นที่นี้ผู้อยู่อาศัยส่วนใหญ่เป็นคนระดับกลาง นักธุรกิจ นักบัญชี เจ้าของธุรกิจขนาดเล็ก และผู้ทำงานชั้นผู้จัดการ พักอาศัยอยู่ตามหอพัก ห้องเช่า คอนโดมิเนียม

พื้นที่ 5 พื้นที่เขตชานเมืองซึ่งอยู่อาศัย (Commuter's Zone)

พื้นที่นี้เป็นที่อยู่อาศัยของชนชั้นสูง อยู่รอบนอกสุดของเมืองห่างจากจุดศูนย์กลางเมืองประมาณ 15 – 20 กิโลเมตร ผู้อยู่อาศัยในพื้นที่นี้ส่วนใหญ่จะออกไปทำงานเวลากลางวันและจะกลับเข้ามาพักอาศัยหลังเลิกงานเฉพาะเวลากลางคืน โดยจะมุ่งสู่ในกลางเมืองเพื่อทำงาน

จากการแบ่ง 5 เขตพื้นที่ของ Burgess และ Robert Park นั้นพื้นที่ที่เป็นปัญหาที่สุดคือพื้นที่ 2 เพราะมีประชากรอยู่กันหนาแน่น เกิดเป็นชุมชนแออัดหรือสลัม บริเวณที่พักอาศัยเกิดปัญหาอาชญากรรมในอัตราสูงมาก ไม่เหมาะสมที่จะอยู่อาศัย บ้านเรือนมีสภาพเสื่อมโทรม ไม่มีงบประมาณในการซ่อมแซม ผู้ที่อาศัยในพื้นที่นี้คือ คนทำงานไร้ฝีมือไม่มีทักษะ พวกกรรมกรตามท่าเรือ มีการอพยพเข้ามาในพื้นที่จำนวนมากทำให้มีประชากรหนาแน่น Burgess และ Robert Park สรุปว่าพื้นที่ที่ 2 เป็นพื้นที่ที่มีอาชญากรรมหรือการกระทำผิดมากที่สุด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

โอพาร์ เอี่ยมประพาส (2541 : 89-90) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน กรณีเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนบ้านกรุณาและสถานฝึกอบรมเด็กและเยาวชนบ้านสิรินธร โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ ความรู้สึกผูกพันต่อบิดามารดา ความใกล้ชิดกับเพื่อนที่กระทำความผิด ฐานะทางเศรษฐกิจ ลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย และอิทธิพลของสื่อมวลชนกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

1. สถิติเชิงพรรณนา ใช้สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อบรรยายลักษณะ ปัจจัยความรู้สึกผูกพันต่อบิดามารดา ปัจจัยความใกล้ชิดระหว่างผู้กระทำความผิด ปัจจัยฐานะทางเศรษฐกิจ ปัจจัยลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย และปัจจัยอิทธิพลของสื่อมวลชนของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งค่าสถิติได้แก่ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติเชิงสรุปอ้างอิง ใช้สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสรุปสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ คือทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่าง ๆ กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน สถิติที่ได้คือค่าไคสแควร์และค่าแกมมา ผลการวิจัยพบว่า

1.) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนมี 4 ปัจจัย ได้แก่ ความรู้สึกผูกพันต่อบิดามารดา ความใกล้ชิดกับเพื่อนที่กระทำความผิด ฐานะทางเศรษฐกิจ และลักษณะชุมชนที่อยู่อาศัย โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

2.) มีเพียงปัจจัยเดียวคือ อิทธิพลของสื่อมวลชน ที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชน โดยมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ศักดิภัท เชาวร์ลักษณะสกุล (2529 : 56-58) ได้ทำการศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบ ต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินในเขตจังหวัดเชียงใหม่ การเก็บรวบรวมข้อมูลได้จากกลุ่ม ผู้ต้องขังในเรือนจำ จังหวัดเชียงใหม่ ที่ถูกจองจำระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2538 จำนวนทั้งสิ้น 134 ตัวอย่าง โดยใช้วิธีสัมภาษณ์ผู้กระทำความผิดด้วยแบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา เพื่อทราบข้อมูลส่วนตัวของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและใช้เทคนิควิเคราะห์ด้วยการทดสอบเชิงพหุ (multiple regression technique) เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามและตัวแปรอิสระ

นอกจากนี้ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อการกระทำผิด ได้แก่ ขนาดครัวเรือน สภาพสมรส และลักษณะอาชีพ ที่เป็นแรงงานรับจ้างนอกภาคเกษตร กล่าวคือ ผู้ที่มาจาก ครัวเรือนขนาดใหญ่ เป็นโสด และมีอาชีพรับจ้างในตัวเมืองจะกระทำความผิดมากกว่าผู้ที่มีครัวเรือน ขนาดเล็ก สมรสแล้ว และอยู่ในภาคเกษตรกรรม

สำหรับปัจจัยทางเศรษฐกิจอื่นๆ คือรายได้เฉลี่ยต่อเดือน และระดับการศึกษา การศึกษาดังนี้ พบว่าผู้มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนสูงจะกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินน้อยกว่าผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อ เดือนต่ำ ในขณะที่ผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แต่ต่ำกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จะเป็นผู้กระทำความผิดมากกว่าผู้ที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หรือสูงกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ศรัทธยา ชูสุวรรณ (2525 : 65-67) ได้ทำการศึกษาเรื่องบทบาทงานสังคมสงเคราะห์กับการ แก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำความผิดซ้ำ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษามูลเหตุจูงใจที่ทำให้เด็กและ เยาวชนกระทำความผิดซ้ำ และเพื่อศึกษาบทบาทของงานสังคมสงเคราะห์ในการหามาตรการป้องกันและ แก้ไขการกระทำความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนในสถานฝึกอบรมของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กกลาง การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้การสุ่มแบบมีระบบ ค่าสถิติที่ใช้คือค่าร้อยละ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. สาเหตุแห่งการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนประกอบด้วยปัจจัยสำคัญเกี่ยวข้องกัน อยู่ 3 ประการ คือ ปัจจัยทางสังคม ปัจจัยทางจิตใจ ปัจจัยทางกายภาพ โดยมีปัจจัยทางสังคมเป็น ตัวแปรที่สำคัญที่สุด

2. เกี่ยวกับประวัติการจับกุม เคยถูกจับกุมมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ครั้ง ความผิดครั้งแรกเป็น คดีเกี่ยวกับทรัพย์สินและชอนโจร

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. รูปแบบของการวิจัย
2. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
4. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ
5. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

รูปแบบของการวิจัย

รูปแบบของการวิจัยในงานวิจัยชิ้นนี้ เป็นแบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) หรือ อาจเรียกว่าเป็นแบบการวิจัยสนาม (Field research) เนื่องจากเป็นงานวิจัยที่ผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้าโดยอาศัยข้อมูลปฐมภูมิเป็นหลัก โดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจซึ่งเก็บมาด้วยการใช้แบบสอบถาม จากนั้นนำผลที่ได้มาทำการประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาข้อสรุป

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยจำแนกตามหน่วยวิชาเรียน

ตาราง 3 จำแนกเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัด
กรุงเทพมหานคร (จำแนกตามหน่วยวิชาเรียน)

(หน่วย : คน)

หน่วยวิชาเรียน	จำนวนประชากร	ร้อยละ
1. หน่วยตัดเย็บเสื้อผ้า	28	7.06
2. ช่างเครื่องทำความเย็นและ เครื่องปรับอากาศ	12	3.02
3. ช่างตัดผม	26	6.55
4. หัตถกรรม	33	8.31
5. ช่างไม้ก่อสร้าง	20	5.04
6. ไฟฟ้า	21	5.29
7. ดนตรี	23	5.79
8. ช่างเชื่อมโลหะ	22	5.54
9. ช่างยนต์	25	6.30
10. เกษตรกรรม	33	8.31
11. การช่างสตรี	26	6.55
12. มัธยมต้น	39	9.83
13. มัธยมปลาย	6	1.51
14. ประถมศึกษาปีที่ 1 – 6	50	12.59
15. โยธาพัฒนา	33	8.31
รวม	397	100.00

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย

1) ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ตัวแทนเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งขนาดของกลุ่มตัวอย่างกำหนดโดยใช้ค่าคลาดเคลื่อน 0.05 ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % (กัลยา วาณิชย์บัญชา. 2545: 74) คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสำรวจ เมื่อทราบจำนวนประชากร เพื่อนำไปใช้ประมาณค่าเฉลี่ยของประชากร (เชิงปริมาณ) โดยใช้สูตร (Yamane) (กาญจนา ธรรมาวาท.2545:114) ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

ให้ n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N แทน ขนาดของประชากร

e แทน ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ประชากรที่ต้องการศึกษา 397 คน ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างเท่ากับ 0.05 แทนค่าตามสูตรดังนี้

$$n = \frac{397}{1 + (397)(0.05)^2}$$

$$n = 199.247$$

$$n = 200$$

นั่นคือ ในการสุ่มตัวอย่างต้องการใช้ขนาดตัวอย่าง อย่างน้อย 200 คน

2) วิธีการสุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างโดยคำนึงถึงความน่าจะเป็น (Probability Sampling) โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ซึ่งเป็นวิธีการสุ่มตัวอย่างที่แบ่งประชากรออกเป็นกลุ่มๆ โดยแต่ละกลุ่มจะมีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ส่วนภายในกลุ่มจะมีลักษณะหรือคุณสมบัติที่ต้องการศึกษาเหมือนกัน และใช้การสุ่มในแต่ละระดับชั้นโดยอาศัยสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) โดยการกำหนดจำนวนตัวอย่างที่จะสุ่มในแต่ละกลุ่มหรือระดับชั้นให้เป็นสัดส่วนมากน้อยตามจำนวนของประชากรที่มีอยู่ หลังจากนั้นใช้วิธีการสุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้วิธีการจับฉลาก

ในการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดขนาดตัวอย่างไว้ 200 คน และแบ่งสัดส่วนตามหน่วยวิชาเรียน ซึ่งมีทั้งหมด 15 หน่วย ได้แก่

1. หน่วยตัดเย็บเสื้อผ้า
2. ช่างเครื่องทำความเย็นและเครื่องปรับอากาศ
3. ช่างตัดผม
4. หัตถกรรม
5. ช่างไม้ก่อสร้าง
6. ไฟฟ้า
7. ดนตรี
8. ช่างเชื่อมโลหะ
9. ช่างยนต์

10. เกษตรกรรม
11. การช่างสตรี
12. มัธยมต้น
13. มัธยมปลาย
14. ประถมศึกษาปีที่ 1 – 6
15. โยธาพัฒนา

โดยกำหนดสัดส่วนตามสูตรคำนวณ ดังนี้ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.2546: 104)

$$U_i = \frac{n \times D_i}{N}$$

- U_i แทน ขนาดตัวอย่างของแต่ละกลุ่ม
 n แทน ขนาดตัวอย่างทั้งหมดที่กำหนดไว้
 N แทน จำนวนเด็กและเยาวชนทั้งหมดที่ศาลสั่งฝึกอบรม
 D_i แทน จำนวนเด็กและเยาวชนจำแนกตามหน่วยวิชาเรียน

3) ขั้นตอนในการสุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากงานวิจัยนี้ผู้วิจัยสามารถรู้จำนวนประชากรที่แท้จริงของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงได้แบ่งประชากรออกเป็นกลุ่มย่อยๆ (Subpopulation) โดยให้แต่ละชั้นมีความแตกต่างกันน้อยที่สุด และภายในชั้นเดียวกันมีลักษณะเหมือนกันมากที่สุด แล้วทำการสุ่มตัวอย่างจากชั้นภูมิ โดยทำการสุ่มตัวอย่างในชั้นนี้แบบการสุ่มในแต่ละระดับชั้นโดยอาศัยสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) ในขั้นตอนที่ 1 และใช้การสุ่มแบบจับสลากในขั้นตอนที่ 2 ซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 แบ่งประชากรที่ใช้ในการทำวิจัยออกเป็น 15 กลุ่ม จำแนกตามหน่วยวิชาเรียน รวมประชากรทั้งหมดจำนวนทั้งสิ้น 397 คน ดังแสดงในตาราง 3 หลังจากนั้นใช้วิธีการสุ่มในแต่ละกลุ่มโดยอาศัยสัดส่วน ซึ่งจากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างได้จำนวนตัวอย่างทั้งหมด 200 คน ผู้วิจัยก็สามารถกำหนดสัดส่วนตัวอย่างของแต่ละกลุ่ม จากการแทนสูตรได้ดังนี้

ตาราง 4 จำนวนและร้อยละของตัวอย่างของแต่ละกลุ่ม จำแนกตามหน่วยวิชาเรียนโดย อาศัย สัดส่วน

(หน่วย : คน)

หน่วยวิชาเรียน	จำนวน ประชากร	ร้อยละ	จำนวน ตัวอย่าง	ร้อยละ
1. หน่วยตัดเย็บเสื้อผ้า	28	7.06	14	7.00
2. ช่างเครื่องทำความเย็นและ เครื่องปรับอากาศ	12	3.02	6	3.00
3. ช่างตัดผม	26	6.55	13	6.50
4. หัตถกรรม	33	8.31	17	8.50
5. ช่างไม้ก่อสร้าง	20	5.04	10	5.00
6. ไฟฟ้า	21	5.29	10	5.00
7. ดนตรี	23	5.79	11	5.50
8. ช่างเชื่อมโลหะ	22	5.54	11	5.50
9. ช่างยนต์	25	6.30	13	6.50
10. เกษตรกรรม	33	8.31	17	8.50
11. การช่างสตรี	26	6.55	13	6.50
12. มัธยมต้น	39	9.83	20	10.00
13. มัธยมปลาย	6	1.51	3	1.50
14. ประถมศึกษาปีที่ 1 – 6	50	12.59	25	12.50
15. โยธาพัฒนา	33	8.31	17	8.50
รวม	397	100.00	200	100.00

ขั้นตอนที่ 2 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของแต่ละกลุ่มประชากร โดยการสุ่มกลุ่มแบบอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยวิธีการจับฉลากดังนี้

- 1.) ผู้วิจัยจะทำฉลากขึ้นมา 2 สี คือ สีเหลือง และสีฟ้า
- 2.) ให้ประชากรทั้งหมดในแต่ละหน่วยวิชาเรียนทำการหยิบฉลากขึ้นมา (ในกรณีนี้จะทำการสุ่มตัวอย่างเพียงครั้งละ 1 หน่วยวิชาเรียนเท่านั้น)
- 3.) ถ้าผู้ใดหยิบได้ฉลากสีฟ้า ก็เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยจะต้องทำการเก็บแบบสอบถาม แต่ถ้าผู้ใดหยิบได้ฉลากสีเหลืองก็ไม่ต้องทำแบบสอบถาม

ผู้วิจัยจะทำการใส่ฉลากสีฟ้าให้เท่ากับจำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละหน่วยวิชาเรียนที่ได้คำนวณไว้ตามสูตรข้างต้น ส่วนที่เหลือจะเป็นฉลากสีเหลืองใส่จนครบตามจำนวนคนในแต่ละหน่วยวิชาเรียนนั้นๆ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสอบถาม (Questionnaires) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมาจากจุดมุ่งหมายและตัวแปรที่จะทำการการศึกษาเพื่อรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาได้แก่ ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและความสนใจต่างๆ โดยจะอยู่ในรูปของคำถามซึ่งเรียงกันอย่างเป็นระบบเพื่อวัดสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการจะวัด แบบสอบถามแบ่งออกเป็น

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามและผู้ปกครอง ซึ่งได้แก่ เพศ อายุปัจจุบัน ศาสนา จำนวนพี่น้อง ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชน อาชีพของผู้ปกครอง ประวัติการกระทำผิดของผู้ปกครอง และสถานภาพบิดามารดา เป็นต้น

ตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำ ความผิดของผู้ตอบแบบสอบถามและผู้ปกครอง ซึ่งได้แก่ รายได้ของเด็กและเยาวชน ภาระหนี้สินของเด็กและเยาวชน และลักษณะที่อยู่อาศัย เป็นต้น

ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งได้แก่ ประเภทการกระทำความผิด ลักษณะการกระทำความผิด และจำนวนครั้งที่กระทำความผิด เป็นต้น

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

ลำดับขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม มีลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าจากงานวิชาการต่างๆ อันได้แก่ ตำรา เอกสารและบทความทางวิชาการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวบรวมข้อมูลที่ต้องการในการวิจัย แล้วพิจารณาเกี่ยวกับหัวข้อปัญหาและจุดมุ่งหมาย พิจารณาเกี่ยวกับรูปแบบที่จะใช้ว่าเป็นแบบปลายปิดหรือปลายเปิด

2. จากนั้นก็นำไปร่างแบบสอบถาม เขียนข้อคำถามต่างๆ ให้สอดคล้องกับหัวข้อปัญหาและจุดมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้

3. แบ่งคุณสมบัติที่ต้องการจะวัดออกเป็นด้านต่างๆ หรือเป็นตอน ซึ่งจะทำให้การสร้างแบบสอบถามทำได้ง่ายขึ้นและครอบคลุมในแต่ละด้านอย่างทั่วถึง กล่าวคือ เมื่อแบ่งออกเป็นด้านๆ แล้วก็ดำเนินการสร้างข้อคำถามทีละด้านให้เฉพาะเจาะลึกลงไป โดยจะต้องสร้างให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ สมมติฐานของการวิจัย ตัวแปรและการวัดตัวแปรที่ได้กำหนดไว้

4. นำแบบสอบถามที่ได้ร่างไว้มาพิจารณาใหม่ เพื่อหาข้อบกพร่องที่ควรปรับปรุงแก้ไข และนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและนำไปปรับปรุงแก้ไข

5. ปรับปรุงแบบสอบถามให้สมบูรณ์ โดยปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นกับแบบสอบถามที่พบให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น

6. เมื่อตรวจเรียบร้อยแล้วก็สามารถจัดพิมพ์และอัดสำเนาพร้อมที่จะไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจริงได้

7. ตรวจสอบด้วยตนเองเป็นการตรวจสอบการใช้ถ้อยคำและการใช้ประโยคว่าถูกต้องชัดเจนหรือไม่ ตรวจสอบการเรียงลำดับข้อความให้ลดหลั่นกันไปตามลำดับ

8. ตรวจสอบผู้ทรงคุณวุฒิเป็นการช่วยตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง ตรวจสอบคำถามต่างๆ ให้สอดคล้องกับหัวข้อปัญหาและจุดมุ่งหมายที่ศึกษาและประเด็นต่างๆ ที่ถามว่าครอบคลุมหรือไม่ เมื่อตรวจสอบแล้วก็นำมาปรับปรุงแก้ไขตามที่ได้แนะนำ

9. นำแบบสอบถามที่ได้จากการปรับปรุงไปทดสอบ (Tryout) จำนวน 20 ชุด โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดนครปฐม ในวันเสาร์ที่ 23 ธันวาคม พ.ศ. 2549

10. นำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามเพื่อให้ได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์และนำแบบสอบถามที่ได้ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอกรรมการควบคุมสารนิพนธ์พิจารณาตรวจสอบอีกครั้งก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

ในการทำการวิจัยครั้งนี้ ข้อมูลที่ผู้วิจัยนำมาในการวิจัยสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ตามการจำแนกข้อมูลจากแหล่งที่มาข้อมูลคือ

1. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) คือข้อมูลที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลที่มี ผู้ทำให้การเก็บรวบรวมข้อมูลหรือเรียบเรียงเอาไว้เรียบร้อยแล้ว มาเป็นเอกสารอ้างอิงในการทำวิจัย ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ

1) ประเภทตำราหรือบทความทางวิชาการ เอกสารนี้จะนำไปใช้อ้างอิงใช้ในทฤษฎีแนวคิด ซึ่งได้แก่ วารสาร และเอกสารประกอบการเรียน

2) ประเภทผลงานวิจัย ได้แก่ งานวิจัย รายงานวิจัย วิทยานิพนธ์ หรือปริญญานิพนธ์

2. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) คือข้อมูลที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง และนำมาใช้กับงานวิจัยครั้งนี้

สำหรับวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) ด้วยตนเอง โดยมีลักษณะเป็นชุดของคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถาม (ซึ่งก็คือ กลุ่มตัวอย่างของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร) กรอกคำตอบด้วยตนเอง และถ้าหากเด็กและเยาวชนคนใดไม่สามารถอ่านหรือเขียนหนังสือได้ ผู้วิจัยจะอ่านแบบสอบถามให้ฟังและถามให้เด็กและเยาวชนตอบ

การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดทำข้อมูล

เมื่อได้แบบสอบถามคืนแล้ว ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่รวบรวมได้มาดำเนินการดังนี้

1. การตรวจสอบข้อมูล (Editing) ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถาม และแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก
2. การลงรหัส (Coding) นำแบบสอบถามที่ถูกต้องเรียบร้อยแล้วมาลงรหัสตามที่ได้กำหนดรหัสไว้ล่วงหน้า
3. การประมวลผลข้อมูล ข้อมูลที่ลงรหัสแล้วได้นำมาบันทึกโดยใช้เครื่องไมโครคอมพิวเตอร์เพื่อประมวลผลข้อมูล ซึ่งใช้โปรแกรมสถิติสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistic Package for Social Sciences หรือ SPSS) Version 11.0

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล
เมื่อรวบรวมแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้ออกไปสอบถามด้วยตนเองจนครบตามกลุ่มตัวอย่างที่กำหนด 200 คน ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามทั้ง 200 ชุด มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติ
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์วิเคราะห์ข้อมูลจากนั้นใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows ช่วยในการประมวลผลข้อมูล และจัดทำตารางวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อนำเสนอและสรุปผลการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่ออธิบายลักษณะข้อมูลกลุ่มตัวอย่างและหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. สถิติพรรณนา หรือ สถิติภาคบรรยาย (Descriptive Statistics) ใช้สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างนี้
 - 1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมมา เช่น เพศ อายุ รายได้เด็กและเยาวชน ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชน อาชีพผู้ปกครอง ภาระหนี้สินของเด็กและเยาวชน ภาระหนี้สินของผู้ปกครอง สถานภาพของครอบครัว ลักษณะที่อยู่อาศัย ดังนั้นจะหาค่าร้อยละจากสูตรต่อไปนี้ (กาญจนา ธรรมาวาท.2545:110)

$$\text{สูตร \%} = \frac{f}{n} (100 \%)$$

เมื่อ	%	แทน	ค่าร้อยละ
	f	แทน	ความถี่หรือจำนวนกลุ่มตัวอย่างแบบสอบถาม
	N	แทน	จำนวนผู้ที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

2. สถิติอนุมาน (Inference Statistics) ใช้สำหรับวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้

2.1 ค่าไคสแควร์ (Chi – square) ใช้สำหรับทดสอบความสัมพันธ์ของข้อมูลเพื่อสรุปว่าตัวแปรอิสระและตัวแปรตามมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ ซึ่งจะนำไปทดสอบความเป็นอิสระระหว่างตัวแปร 2 กลุ่ม โดยใช้สูตรต่อไปนี้ (กาญจนา ธรรมาวาท.2545:115)

$$\text{สูตร } \chi^2 = \sum_{i=1}^r \sum_{j=1}^c \frac{(O_{ij} - E_{ij})^2}{E_{ij}}$$

เมื่อ	χ^2	แทน	ค่าไค-สแควร์
	O	แทน	ค่าความถี่ที่ได้จากสังเกต (Observed frequency)
	E	แทน	ความถี่ที่คาดหวัง (Expected frequency)
	i	แทน	แถวที่ i
	j	แทน	แถวที่ j
	r	แทน	จำนวนแถว
	c	แทน	จำนวนหลัก

2.2 สัมประสิทธิ์ของคราเมอร์ (Karma's Contingency) เป็นค่าสถิติที่ขยายค่าจาก ϕ (Phi) จึงใช้วัดความสัมพันธ์และระดับความสัมพันธ์ได้สามารถใช้กับที่มีขนาดใหญ่มากกว่า 2x2 ได้สรุปลักษณะกฎของคราเมอร์ไว้ดังนี้ (กัลยา วาณิชย์บัญชา 2545:385)

$$\text{สูตร } V = \sqrt{\frac{\phi^2}{\min\{(r-1), (c-1)\}}} \quad \text{ค่า } 0 < V < 1$$

เมื่อ	V	แทน	สัมประสิทธิ์ของคราเมอร์
	ϕ	แทน	ค่า(Phi)
	r	แทน	จำนวนแถว
	c	แทน	จำนวนหลัก

2.3 เอ็กแซก เทส (Exact Method) เป็นวิธีการหาค่า Sig. ของการทดสอบโดยใช้การแจกแจงจริงของค่าสถิติทดสอบ สำหรับการคำนวณ Exact ใช้สำหรับตารางขนาด 2x2 จะใช้การแจกแจงแบบทวินาม และใช้การแจกแจงแบบไฮเปอร์ยืออเมตริกสำหรับตารางใหญ่กว่า 2x2

การนำ Exact Method ไปใช้

1. $E_{ij} < 5$ เกิน 20% ของจำนวน cell ทั้งหมด
2. ตารางขนาด 2x2 และขนาดตัวอย่างเล็ก
3. ขนาดตัวอย่างเล็ก
4. จำนวน row และจำนวน column แตกต่างกันมาก เช่น 20x3
5. มี cell ที่มีค่า O_{ij} เป็นศูนย์หลายๆ cell

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เพื่อ ศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

V	แทน	สัมประสิทธิ์ของคราเมอร์ (Cramer's Contingency Coefficient)
*	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
**	แทน	ค่าสถิติที่ได้

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยใช้ข้อมูลภาคสนาม ซึ่งได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลตัวแปรต่าง ๆ ตามสมมติฐานที่ได้ตั้งไว้ จำนวน 200 ชุด ซึ่งทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร

โดยมีการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาและนำเสนอผลการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลทั่วไปของเด็กและเยาวชน ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน และสภาพความเป็นอยู่ทั่วไปของเด็กและเยาวชน

ตอนที่ 2 การศึกษาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งได้แก่ประเภทการกระทำผิด ลักษณะการกระทำผิด และจำนวนครั้งที่กระทำผิด

ตอนที่ 3 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลทั่วไปของเด็กและเยาวชน ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน และสภาพความเป็นอยู่ทั่วไปของเด็กและเยาวชน

การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดส่วนมากเป็นเพศชาย มีอายุอยู่ในช่วง 16 – 18 ปี และทางด้านผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนมีภูมิหลังเกี่ยวกับการกระทำความผิด

ตาราง 5 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามข้อมูลสภาพทั่วไปของผู้ตอบแทนสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของเด็กและเยาวชน		จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ			
	ชาย	187	93.5
	หญิง	13	6.5
	รวม	200	100.00
อายุ			
	ต่ำกว่า 16 ปี	26	13.0
	16-18 ปี	116	58.0
	มากกว่า 18 ปี	58	29.0
	รวม	200	100.00
ศาสนา			
	พุทธ	134	67.0
	อิสลาม	66	33.0
	รวม	200	100.00
ระดับการศึกษา			
	1.ระดับประถมศึกษาตอนปลายหรือต่ำกว่า	93	46.5
	ไม่ได้รับการศึกษา	5	2.5
	ประถมศึกษาตอนต้น	20	10.0
	ประถมศึกษาตอนปลาย	68	34.4
	2.ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือสูงกว่า	107	53.5
	มัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า	80	40.0
	มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า	25	12.5
	สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย	2	1.0
	รวม	200	100.00

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของเด็กและเยาวชน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การศึกษาก่อนถูกจับกุม		
อยู่ระหว่างการศึกษา	64	32.0
กำลังหาที่ศึกษาต่อ	43	21.5
จบการศึกษาแล้ว กำลังประกอบอาชีพอยู่	93	46.5
รวม	200	100.00
ฐานะทางการเงิน		
รายรับมากกว่ารายจ่าย	61	30.5
รายรับพอดีกับรายจ่าย	86	43.0
รายรับน้อยกว่ารายจ่าย	53	26.5
รวม	200	100.00
หนังสือ		
มี	26	13.0
ไม่มี	174	87.0
รวม	200	100.00
บุคคลที่พักอาศัยอยู่ด้วย		
บิดามารดา	146	73.0
ปู่ ย่า ตา ยาย	15	7.5
ลุง ป้า น้า อา	10	5.0
คนรู้จัก	8	4.0
อื่น ๆ	21	10.5
รวม	200	100.00
ระยะเวลาในการพักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง		
ทุกวัน	96	48.0
เกือบทุกวัน	57	28.5
อาทิตย์ละวัน	30	15.0
ไม่เคยพักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง	17	8.5
รวม	200	100.00
บุคคลที่ไปพักอาศัยอยู่ด้วย กรณีไม่พักอยู่กับผู้ปกครอง		
เพื่อน	149	74.5
ญาติ	40	20.0
อื่นๆ	11	5.5
รวม	200	100.00

จากตาราง 5 เมื่อพิจารณากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 คน ซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลจากเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปรได้ดังนี้

พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีจำนวนร้อยละ 93.5 และเพศหญิง มีจำนวนร้อยละ 6.5 ตามลำดับ มีอายุอยู่ในช่วง 16-18 ปีเป็นส่วนมาก มีจำนวนร้อยละ 58.0 รองลงมาคือ อายุมากกว่า 18 ปีขึ้นไป มีจำนวนร้อยละ 29.0 ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ มีจำนวนร้อยละ 67.0 และนับถือศาสนาอิสลามมีจำนวนร้อยละ 33.0

ในด้านระดับการศึกษา พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือสูงกว่า มีจำนวนร้อยละ 53.5 และจบการศึกษาระดับประถมศึกษาตอนปลายหรือต่ำกว่า มีจำนวนร้อยละ 46.5 ซึ่งส่วนใหญ่จบการศึกษาแล้วและกำลังประกอบอาชีพอยู่ มีจำนวนร้อยละ 46.5 รองลงมาคืออยู่ระหว่างการศึกษา มีจำนวนร้อยละ 32.0

ในด้านรายได้ต่อเดือน พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ได้รับรายได้ต่อเดือนอยู่ในช่วง 1,000 – 3,000 บาทต่อเดือน มีจำนวนร้อยละ 32.0 รองลงมาคือต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน และไม่ได้รับรายได้ มีจำนวนร้อยละ 21.0 และ 17.5 ตามลำดับ ส่วนใหญ่มีรายรับพอดีกับรายจ่าย มีจำนวนร้อยละ 43.0 รองลงมาคือมีรายรับมากกว่ารายจ่ายและมีรายรับน้อยกว่ารายจ่าย มีจำนวนร้อยละ 30.5 และ 26.5 ตามลำดับ และส่วนใหญ่ไม่มีหนี้สิน มีจำนวนร้อยละ 87.0

ในด้านบุคคลที่พักอาศัยอยู่ด้วย พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา มีจำนวนร้อยละ 73.0 รองลงมาคืออื่น ๆ เช่น แฟนและสามี และพักอาศัยอยู่กับ ปู่ ย่า ตา ยาย มีจำนวนร้อยละ 10.5 และ 7.5 ตามลำดับ ส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครองทุกวัน มีจำนวนร้อยละ 48.0 รองลงมาคือเกือบทุกวันและอาทิตย์ละวัน มีจำนวนร้อยละ 28.5 และ 15.0 ตามลำดับ และในกรณีที่ไมพักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่จะพักอาศัยอยู่กับเพื่อน มีจำนวนร้อยละ 74.5 รองลงมาคือพักอาศัยกับญาติ มีจำนวนร้อยละ 20.0

ตาราง 6 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน

ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อาชีพของผู้ปกครอง		
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ/พนักงานเอกชน	20	10.0
ประกอบธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	74	37.0
เกษตรกร	45	22.5
รับจ้างทั่วไป	61	30.5
รวม	200	100.00

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สถานภาพ		
บิดา/มารดาถึงแก่กรรม	22	11.0
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	58	29.0
อยู่ด้วยกัน	120	60.0
รวม	200	100.00
ปัญหาด้านการเงิน		
ไม่มี	171	85.5
ค้างชำระค่าเทอมบุตร	3	1.5
ขาดแคลนค่าใช้จ่ายเพื่อการดำรงชีพ	21	10.5
อื่นๆ	5	2.5
รวม	200	100.00
หนี้สิน		
มี	39	19.5
ไม่แน่ใจ	79	39.5
ไม่มี	82	41.0
รวม	200	100.00
ภูมิหลังการกระทำความผิด		
มี	28	14.0
ไม่มี	172	86.0
รวม	200	100.00

จากตาราง 6 เมื่อพิจารณากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 คน จากเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปรได้ดังนี้

พบว่า ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ร้อยละ 37.0 ประกอบอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัวหรือค้าขาย รองลงมาคือรับจ้างทั่วไปและเกษตรกร มีจำนวนร้อยละ 30.5 และ 22.5 ตามลำดับ ส่วนใหญ่สถานภาพบิดาและมารดาของเด็กและเยาวชนจะอยู่ด้วยกัน มีจำนวนร้อยละ 60.0 รองลงมาคือ หย่าร้างหรือแยกกันอยู่และบิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม มีจำนวนร้อยละ 29.0 และ 11.0 ตามลำดับ

ในด้านปัญหาด้านการเงิน พบว่า ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีปัญหาด้านการเงิน มีจำนวนร้อยละ 85.5 รองลงมาคือมีปัญหาด้านขาดแคลนค่าใช้จ่ายเพื่อการดำรงชีพ มีจำนวนร้อยละ 10.5 ส่วนใหญ่มีปัญหาทางด้านหนี้สิน มีจำนวนร้อยละ 41.0 รองลงมาคือไม่แน่ใจและมีปัญหาทางด้านหนี้สิน มีจำนวนร้อยละ 39.5 และ 19.5 ตามลำดับ

ในด้านภูมิหลังการกระทำความผิด พบว่า ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ร้อยละ 86.0 ไม่มีภูมิหลังการกระทำความผิดมาก่อน และร้อยละ 14.0 มีภูมิหลังการกระทำความผิดมาก่อน

ตาราง 7 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามข้อมูลสภาพความเป็นอยู่ทั่วไปของเด็กและเยาวชน

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ลักษณะที่อยู่อาศัย		
1. เป็นเจ้าของ	169	84.5
บ้านเดี่ยว/ทาวน์เฮ้าส์	95	56.2
หมู่บ้านจัดสรร	36	21.3
บ้านพักข้าราชการ	2	1.2
ชุมชนแออัด	36	21.3
2. เช่า	31	15.5
บ้านเช่า	29	93.5
หอพัก	1	3.2
แฟลต/คอนโดมิเนียม	1	3.2
รวม	200	100.00
การกระทำผิดที่เกิดขึ้นในชุมชนที่อยู่อาศัย		
ไม่ตอบ	51	25.5
นานๆครั้ง	111	55.5
บ่อยครั้ง	25	12.5
เป็นประจำ	13	6.5
รวม	200	100.00
ประเภทการกระทำผิดที่พบในชุมชนที่อยู่อาศัย		
ไม่ตอบ	51	25.5
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	37	18.5
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	19	9.5
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	10	5.0
ความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ	82	41.0
อื่นๆ	1	0.5
รวม	200	100.00

ตาราง 7 (ต่อ)

	ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปัจจัยพื้นฐานภายในบ้าน			
1. ไฟฟ้า			
มี		194	97.0
ไม่มี		6	3.0
2. น้ำประปา			
มี		167	83.5
ไม่มี		33	16.5
3. โทรศัพท์			
มี		166	83.0
ไม่มี		34	17.0
	รวม	200	100.00

จากตาราง 7 เมื่อพิจารณากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 คน จากเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำแนกตามตัวแปรได้ดังนี้

พบว่า ลักษณะที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ร้อยละ 84.5 มีลักษณะแบบเป็นเจ้าของตัวเอง ส่วนใหญ่เป็นบ้านเดี่ยวหรือทาวน์เฮาส์ มีจำนวนร้อยละ 56.2 รองลงมาคือหมู่บ้านจัดสรรและชุมชนแออัดในสัดส่วนที่เท่ากัน คือ มีจำนวนร้อยละ 21.3 ทางด้านลักษณะที่อยู่อาศัยแบบเช่า มีจำนวนร้อยละ 15.5 ส่วนใหญ่เป็นบ้านเช่า มีจำนวนร้อยละ 93.5 รองลงมาคือหอพักและแฟลตหรือคอนโดมิเนียม มีสัดส่วนที่เท่ากันคือ มีจำนวนร้อยละ 3.2

ในด้านการกระทำผิดที่เกิดในชุมชนที่อยู่อาศัย พบว่า ส่วนใหญ่ร้อยละ 55.5 มีการกระทำผิดเกิดขึ้นนานๆครั้ง รองลงมาคือ ไม่มีการกระทำผิดเกิดขึ้นและเกิดขึ้นบ่อยครั้ง มีจำนวนร้อยละ 25.5 และ 12.5 ตามลำดับ ส่วนใหญ่ร้อยละ 41.0 เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ รองลงมาคือ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายและความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ มีจำนวนร้อยละ 18.5 และ 9.5 ตามลำดับ (ไม่นับรวมในกรณีที่ไม่พบประเภทของการกระทำผิด)

ในด้านปัจจัยพื้นฐานภายในบ้าน พบว่า จำนวนเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ร้อยละ 97.0 มีไฟฟ้าใช้ภายในบ้าน ร้อยละ 83.5 มีน้ำประปาใช้ภายในบ้าน และร้อยละ 83.0 มีโทรศัพท์ใช้ภายในบ้าน

ตอนที่ 2 การศึกษาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งได้แก่ประเภทการกระทำความผิด ลักษณะการกระทำความผิด และจำนวนครั้งที่กระทำความผิด

ตาราง 8 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามประเภทของการกระทำความผิด

ประเภทของการกระทำความผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	44	22.0
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	72	36.0
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	27	13.5
ความผิดตาม พรบ. ยาเสพติดให้โทษ	57	28.5
รวม	200	100.0

จากตาราง 8 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ร้อยละ 36.0 จะกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ รองลงมาคือกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ มีจำนวนร้อยละ 28.5 กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย และกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ มีจำนวนร้อยละ 22.0 และ 13.5 ตามลำดับ

ตาราง 9 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ฆ่าผู้อื่น	26	59.1
ทำร้ายร่างกาย	10	22.7
อื่น ๆ	8	18.2
รวม	44	100.0

จากตาราง 9 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ร้อยละ 59.1 จะกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายฐานฆ่าผู้อื่น รองลงมาคือ กระทำผิดฐานทำร้ายร่างกาย มีจำนวนร้อยละ 22.7 และความผิดอื่น ๆ มีจำนวนร้อยละ 18.2

ตาราง 10 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามสาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

สาเหตุการกระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ตามเพื่อน	3	6.8
ความโกรธแค้น	22	50.0
ความคึกคะนอง	4	9.1
ความคิดชั่ววูบ	8	18.2
อื่นๆ	7	15.9
รวม	44	100.0

จากตาราง 10 พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากความโกรธแค้น คือ มีจำนวนร้อยละ 50.0 รองลงมาคือ ความคิดชั่ววูบ มีจำนวนร้อยละ 18.2 ส่วนสาเหตุจากการตามเพื่อนมีจำนวนน้อยที่สุด คือ มีจำนวนร้อยละ 6.8

ตาราง 11 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปล้นทรัพย์สิน	19	26.4
วิ่งราวทรัพย์สิน	8	11.1
กรรโชคทรัพย์สิน	3	4.2
ลักทรัพย์สิน	40	55.6
อื่น ๆ	2	2.8
รวม	72	100.0

จากตาราง 11 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ร้อยละ 55.6 จะกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินฐานลักทรัพย์สิน รองลงมาคือ กระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์สิน มีจำนวนร้อยละ 26.4 กระทำความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์สิน มีจำนวนร้อยละ 11.1 กระทำความผิดฐานกรรโชคทรัพย์สินและกระทำความผิดอื่น ๆ มีจำนวนร้อยละ 4.2 และ 2.8 ตามลำดับ

ตาราง 12 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามสาเหตุการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

สาเหตุการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพื่อนชักชวน	29	40.8
ความยากจน	3	4.2
ความคึกคะนอง	5	7.0
ความคิดชั่ววูบ	18	25.4
โกรธแค้น	8	11.3
อื่นๆ	8	11.3
รวม	71	100.0

หมายเหตุ : มีเด็กและเยาวชนไม่ตอบสาเหตุการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินจำนวน 1 คน

จากตาราง 12 พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากเพื่อนชวน คือ มีจำนวนร้อยละ 40.8 รองลงมาคือ ความคิดชั่ววูบ มีจำนวนร้อยละ 25.4 ส่วนสาเหตุจากความโกรธแค้นและสาเหตุอื่น ๆ มีจำนวนที่เท่ากัน คือ มีจำนวนร้อยละ 11.3 ส่วนสาเหตุจากความยากจนมีจำนวนน้อยที่สุดคือ มีจำนวนร้อยละ 4.2

ตาราง 13 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับเพศ

ความผิดเกี่ยวกับเพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ข่มขืนกระทำชำเรา	20	74.1
อนาจาร	2	7.4
อื่นๆ	5	18.5
รวม	27	100.0

จากตาราง 4.13 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ร้อยละ 74.1 จะกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศฐานข่มขืนกระทำชำเรา รองลงมาคือ กระทำความผิดฐานอื่น ๆ เช่น พรากผู้เยาว์ และกระทำความผิดอนาจาร มีจำนวนร้อยละ 18.5 และ 7.4 ตามลำดับ

ตาราง 14 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามสาเหตุการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ

สาเหตุการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพื่อนชักชวน	7	26.9
โกรธแค้น	4	15.4
ความคึกคะนอง	5	19.2
ความคิดชั่ววูบ	6	23.1
อิทธิพลจากสื่อ	1	3.8
อื่นๆ	3	11.5
รวม	26	100.0

หมายเหตุ : มีเด็กและเยาวชนไม่ตอบสาเหตุการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศจำนวน 1 คน

จากตาราง 14 พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากเพื่อนชักชวน คือ มีจำนวนร้อยละ 26.9 รองลงมาคือ ความคิดชั่ววูบ ความคึกคะนอง และความโกรธแค้น มีจำนวนร้อยละ 23.1 19.2 และ 15.4 ตามลำดับ ส่วนสาเหตุจากอิทธิพลจากสื่อมีจำนวนน้อยที่สุด คือ มีจำนวนร้อยละ 3.8

ตาราง 15 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ

ความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เสพยาเสพติด	17	29.8
ครอบครองยาเสพติด	6	10.5
ครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด	18	31.6
จำหน่ายยาเสพติด	16	28.1
รวม	57	100.0

จากตาราง 15 พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษฐานครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด และฐานเสพยาเสพติด มีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ มีจำนวนร้อยละ 31.6 และ 29.8 ตามลำดับ รองลงมาคือ กระทำความผิดฐาน

จำหน่ายยาเสพติด คือ และฐานครอบครองยาเสพติด มีจำนวนร้อยละ 28.1 และ 10.5 ตามลำดับ

ตาราง 16 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามสาเหตุการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ

สาเหตุการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพื่อนชักชวน	18	31.6
ความยากจน	2	3.5
ความคึกคะนอง	7	12.3
ความคิดชั่ววูบ	12	21.1
อยากลอง	16	28.1
อื่นๆ	2	3.5
รวม	57	100.0

จากตาราง 16 พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ส่วนใหญ่มีสาเหตุมาจากเพื่อนชักชวนและความอยากลองในสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน คือ มีจำนวนร้อยละ 31.6 และ 28.1 ตามลำดับ รองลงมาคือ ความคิดชั่ววูบ และความคึกคะนอง มีจำนวนร้อยละ 21.1 และ 12.3 ตามลำดับ

ตาราง 17 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามลักษณะการกระทำความผิด

ลักษณะการกระทำความผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
กระทำความผิดเพียงลำพัง	42	21.1
กระทำความผิดร่วมกับบุคคลอื่น	157	78.9
รวม	199	100.0

หมายเหตุ : มีเด็กและเยาวชนไม่ตอบลักษณะการกระทำความผิดจำนวน 1 คน

จากตาราง 17 พบว่า ลักษณะการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เป็นการกระทำความผิดร่วมกับบุคคลอื่น มีจำนวนร้อยละ 78.9 รองลงมาคือกระทำความผิดเพียงลำพัง มีจำนวนร้อยละ 21.1

ตาราง 18 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชนจำแนกตามการกระทำความผิดร่วมกับบุคคลอื่น

การกระทำความผิด ร่วมกับบุคคลอื่น	ความผิดเกี่ยวกับ ชีวิตและร่างกาย		ความผิดเกี่ยวกับ ทรัพย์		ความผิดเกี่ยวกับ เพศ		ความผิดตาม พรบ. ยาเสพติดให้โทษ		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
	(คน)		(คน)		(คน)		(คน)		(คน)	
ญาติ	2	5.7	3	5.1	-	0.0	2	4.7	7	4.5
เพื่อน	31	88.6	54	91.5	20	100.0	37	86.0	142	90.4
อื่นๆ	2	5.7	2	3.4	-	0.0	4	9.3	8	5.1
รวม	35	100.0	59	100.0	20	100.0	43	100.0	157	100.0

จากตาราง 18 พบว่า ลักษณะการกระทำความผิดร่วมกับบุคคลอื่นของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เป็นการกระทำความผิดร่วมกับเพื่อน มีจำนวนร้อยละ 90.4 รองลงมาคือเป็นการกระทำความผิดร่วมกับบุคคลอื่น ๆ มีจำนวนร้อยละ 5.1 และกระทำความผิดร่วมกับญาติ มีจำนวนร้อยละ 4.5

เมื่อพิจารณาตามประเภทการกระทำความผิด พบว่า ด้านความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย เด็กและเยาวชนกระทำความผิดร่วมกับเพื่อนมากถึงร้อยละ 89.6 รองลงมา คือ กระทำความผิดร่วมกับญาติและบุคคลอื่น ๆ ในสัดส่วนที่เท่ากัน คือ มีจำนวนร้อยละ 5.7 ด้านความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ เด็กและเยาวชนกระทำความผิดร่วมกับเพื่อนมากถึงร้อยละ 91.5 รองลงมาคือ กระทำความผิดร่วมกับญาติ มีจำนวนร้อยละ 5.1 และกระทำความผิดร่วมกับบุคคลอื่น ๆ มีจำนวนร้อยละ 3.4 ด้านความผิดเกี่ยวกับเพศ เด็กและเยาวชนกระทำความผิดร่วมกับเพื่อนในจำนวนร้อยละ 100.0 ด้านความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ เด็กและเยาวชนกระทำความผิดร่วมกับเพื่อนมากถึงร้อยละ 86.0 รองลงมาคือ กลุ่มบุคคลอื่น ๆ มีจำนวนร้อยละ 9.3 และกระทำความผิดร่วมกับญาติ มีจำนวนร้อยละ 4.7

ตาราง 19 จำนวนและร้อยละของเด็กและเยาวชน จำแนกตามจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด

จำนวนครั้งที่เคยกระทำผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 5 ครั้ง	184	92.0
มากกว่า 5 ครั้ง	16	8.0
รวม	200	100.0

จากตาราง 19 พบว่า จำนวนครั้งในการกระทำความผิดของเด็ก และเยาวชนส่วนใหญ่ต่ำกว่า 5 ครั้ง มีจำนวนร้อยละ 92.0 รองลงมาคือกระทำผิดมากกว่า 5 ครั้ง ขึ้นไป มีจำนวนร้อยละ 8.0

ตอนที่ 3 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 รายได้ของเด็กและเยาวชน ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชน อาชีพผู้ปกครอง ภาระหนี้สินของผู้ปกครอง ภาระหนี้สินของเด็กและเยาวชน สถานภาพของครอบครัว ลักษณะที่อยู่อาศัย เป็นปัจจัยเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

1. การกระทำความผิดที่เกี่ยวกับด้านประเภทของการกระทำความผิด

ตาราง 20 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนของเด็กและเยาวชนต่อประเภทของการกระทำความผิด

รายได้ของเด็กและ เยาวชน	ประเภทของการกระทำความผิด				รวม
	ความผิด เกี่ยวกับชีวิต และร่างกาย	ความผิด เกี่ยวกับ ทรัพย์สิน	ความผิด เกี่ยวกับ เพศ	ความผิดตาม พร.ยาเสพติด ให้โทษ	
ไม่ได้รับ	4 (11.4)	17 (48.6)	2 (5.7)	12 (34.3)	35 (100)
ต่ำกว่า 1,000 บาท	5 (11.9)	20 (47.6)	3 (7.1)	14 (33.3)	42 (100)
1,000-3,000 บาท	17 (26.6)	18 (28.1)	11 (17.2)	18 (28.1)	64 (100)
3,001-5,000 บาท	10 (37.0)	7 (25.9)	3 (11.1)	7 (25.9)	27 (100)
มากกว่า 5,000 บาท	8 (25.0)	10 (31.3)	8 (25.0)	6 (18.8)	32 (100)
รวม	44 (22.0)	72 (36.0)	27 (13.5)	57 (28.5)	200 (100)

* 0.05

** 0.05

V = 0.18

จากตาราง 20 พบว่า ค่าสถิติ 0.05 มีค่าเท่ากับระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน กล่าวคือ รายได้ของเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์ต่อประเภทของการกระทำผิด คือ เด็กและเยาวชนที่ไม่ได้รับรายได้ส่วนใหญ่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 48.6 เด็กและเยาวชนที่ได้รับรายได้ต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือนส่วนใหญ่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 47.6 เด็กและเยาวชนที่ได้รับรายได้ระหว่าง 1,000 - 3000 บาท ต่อเดือนส่วนใหญ่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 28.1 เด็กและเยาวชนที่ได้รับรายได้ระหว่าง 3,001-5,000 บาทต่อเดือนส่วนใหญ่กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 37.0 และเด็กและเยาวชนที่ได้รับรายได้มากกว่า 5,000 บาทต่อเดือนส่วนใหญ่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 31.3

ดังนั้นประเภทของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในทุกระดับรายได้ส่วนใหญ่เป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ยกเว้น เด็กและเยาวชนที่ได้รับรายได้ระหว่าง 3,001 – 5,000 บาท ต่อเดือนมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายมากที่สุด และเมื่อวัดค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้สัมประสิทธิ์ของคราเมอร์ พบว่า รายได้ของเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์ต่อประเภทของการกระทำผิด คิดเป็นร้อยละ 18.7

ตาราง 21 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชนต่อประเภทของการกระทำผิด

ระดับการศึกษา ของเด็กและ เยาวชน	ประเภทของการกระทำความผิด				รวม
	ความผิด เกี่ยวกับชีวิต และร่างกาย	ความผิด เกี่ยวกับ ทรัพย์สิน	ความผิด เกี่ยวกับ เพศ	ความผิดตาม พรบ.ยาเสพติด ให้โทษ	
ระดับประถมศึกษา	16	36	9	32	93
ตอนปลาย หรือต่ำกว่า	(17.2)	(38.7)	(9.7)	(34.4)	(100.0)
ระดับมัธยมศึกษา	28	36	18	25	107
ตอนต้นหรือสูงกว่า	(26.2)	(33.6)	(16.8)	(23.4)	(100.0)
รวม	44	72	27	57	200
	(22.0)	(36.0)	(13.5)	(28.5)	(100.0)

* 0.05

** 0.103

จากตาราง 21 ค่าสถิติ ที่ 0.103 มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์ต่อประเภทของการกระทำความผิด

ตาราง 22 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนต่อประเภทของการกระทำความผิด

อาชีพผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน	ประเภทของการกระทำความผิด				รวม
	ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	ความผิดเกี่ยวกับเพศ	ความผิดตามพรบ.ยาเสพติดให้โทษ	
ข้าราชการ/พนักงานรัฐ	5	10	1	4	20
วิสาหกิจ/พนักงานเอกชน	(25.0)	(50.0)	(5.0)	(20.0)	(100.0)
ประกอบธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	19	24	6	25	74
	(25.7)	(32.4)	(8.1)	(33.8)	(100.0)
เกษตรกร	12	14	12	7	(45
	(26.7)	(31.1)	(26.7)	(15.6)	(100.0)
รับจ้างทั่วไป	8	24	8	21	61
	(13.1)	(39.3)	(13.1)	(34.4)	(100.0)
รวม	44	72	27	57	200
	(22.0)	(36.0)	(13.5)	(28.5)	(100.0)

* 0.05

** 0.034

V = 0.174

จากตาราง 22 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.034 มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน กล่าวคือ อาชีพผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์ต่อประเภทของการกระทำความผิด

ผู้ปกครองของเด็กเยาวชนที่ประกอบอาชีพข้าราชการ /พนักงานรัฐวิสาหกิจ/พนักงานเอกชน เกษตรกรและรับจ้างทั่วไป ส่วนใหญ่มีผลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนทางด้านความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 50.0 31.1 และ 39.3 ตามลำดับ และผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนที่ประกอบอาชีพประกอบธุรกิจส่วนตัว / ค้าขายส่วนใหญ่มีผลต่อการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนทางด้านความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 33.8 และเมื่อวัดค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้สัมประสิทธิ์ของ

ตาราง 23 ความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สินผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนต่อประเภทของการกระทำ
ความผิด

จากตาราง 23 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.814 มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ หนี้สินผู้ประกอบการของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์ต่อประเภทของการกระทำความผิด

ตาราง 24 ความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สินของเด็กและเยาวชนต่อประเภทของการกระทำความผิด

หนี้สินของบิดามารดา ของของเด็ก และเยาวชน	ประเภทของการกระทำความผิด				รวม
	ความผิด เกี่ยวกับชีวิต และร่างกาย	ความผิด เกี่ยวกับ ทรัพย์	ความผิด เกี่ยวกับ เพศ	ความผิดตาม พรบ.ยาเสพติด ให้โทษ	
มี	10 (38.5)	4 (12.0)	7 (28.0)	5 (20.0)	26 (100.0)
ไม่มี	34 (19.5)	68 (39.1)	20 (11.5)	52 (29.9)	174 (100.0)
รวม	44 (22.0)	72 (36.0)	27 (13.5)	57 (28.5)	200 (100.0)
* 0.05		** 0.007		V = 0.246	

จากตาราง 24 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.007 มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน กล่าวคือ หนี้สินของเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์ต่อประเภทของการกระทำความผิด

คือเด็กและเยาวชนที่มีหนี้สินส่วนใหญ่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 38.5 ส่วนเด็กและเยาวชนที่ไม่มีหนี้สินส่วนใหญ่กระทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 39.1 และเมื่อวัดค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้สัมประสิทธิ์ของคราเมอร์ พบว่า หนี้สินของเด็กและเยาวชนมีค่าความสัมพันธ์ต่อประเภทของการกระทำความผิด คิดเป็นร้อยละ 24.6

ตาราง 25 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพบิดามารดาของเด็กและเยาวชนต่อประเภทของการกระทำผิด

สถานภาพของบิดา มารดาของของเด็ก และเยาวชน	ประเภทของการกระทำผิด				รวม
	ความผิด เกี่ยวกับชีวิต และร่างกาย	ความผิด เกี่ยวกับ ทรัพย์สิน	ความผิด เกี่ยวกับ เพศ	ความผิดตาม พรบ.ยาเสพติด ให้โทษ	
บิดา/มารดาถึงแก่กรรม	3 (13.6)	12 (54.5)	0 (0.0)	7 (31.8)	22 (100.0)
หย่าร้าง / แยกกันอยู่	15 (25.9)	22 (37.9)	8 (13.8)	13 (22.4)	58 (100.0)
อยู่ด้วยกัน	26 (21.7)	38 (31.7)	19 (15.8)	37 (30.8)	120 (100.0)
รวม	44 (22.0)	72 (36.0)	27 (13.5)	57 (28.5)	200 (100.0)

* 0.05

** 0.209

จากตาราง 25 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.209 มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ สถานภาพบิดามารดาของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์ต่อประเภทของการกระทำผิด

ตาราง 26 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนต่อประเภทของการกระทำความผิด

ลักษณะที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชน	ประเภทของการกระทำความผิด				รวม
	ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	ความผิดเกี่ยวกับเพศ	ความผิดตามพรบ.ยาเสพติดให้โทษ	
เป็นเจ้าของ	40 (23.7)	57 (33.7)	23 (13.6)	49 (29.0)	169 (100.0)
เช่า	4 (12.9)	15 (48.4)	4 (12.9)	8 (25.8)	31 (100.0)
รวม	44 (22.0)	72 (36.0)	26 (13.5)	57 (28.5)	200 (100.0)

* 0.05

** 0.384

จากตาราง 26 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.384 มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ ลักษณะที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์ต่อประเภทของการกระทำความผิด

2. การกระทำความผิดที่เกี่ยวกับด้านลักษณะของการกระทำความผิด

ตาราง 27 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนของเด็กและเยาวชนต่อลักษณะการกระทำความผิด

รายได้ของเด็กและเยาวชน	ลักษณะการกระทำความผิด		รวม
	กระทำความผิด เพียงลำพัง	กระทำความผิด ร่วมกับบุคคลอื่น	
ไม่ได้รับ	3 (8.8)	31 (91.2)	34 (100.0)
ต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน	16 (38.1)	26 (61.9)	42 (100.0)
1,000 -3,000 บาทต่อเดือน	11 (17.2)	53 (82.8)	64 (100.0)
3,001 – 5,000 บาท ต่อเดือน	5 (18.5)	22 (81.5)	27 (100.0)
มากกว่า 5,000 บาท	7 (21.9)	25 (78.1)	32 (100.0)
รวม	42 (21.1)	157 (78.9)	199 (100.0)
* 0.05	** 0.026	V = 0.236	

จากตาราง 27 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.026 มีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน กล่าวคือ รายได้ของเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์ต่อลักษณะการกระทำความผิด คือ เด็กและเยาวชนในทุกระดับรายได้รวมถึงไม่ได้รับรายได้ ส่วนใหญ่จะมีลักษณะการกระทำความผิดแบบกระทำความผิดร่วมกับบุคคลอื่น โดยไม่ได้รับรายได้จะมีสัดส่วนมากที่สุด คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 91.2 รองลงมาคือเด็กและเยาวชนที่ได้รับรายได้ระหว่าง 1,000 – 3,000 บาทต่อเดือน 3,001 – 5,000 บาทต่อเดือน มากกว่า 5,000 บาทต่อเดือน และรายได้ต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 82.8 81.5 78.1 และ 61.9 ตามลำดับ และเมื่อวัดค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้สัมประสิทธิ์ของคราเมอร์ พบว่า รายได้ของเด็กและเยาวชนมีค่าความสัมพันธ์ต่อลักษณะการกระทำความผิด คิดเป็นร้อยละ 23.6

ตาราง 28 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชนต่อลักษณะการกระทำความผิด

ระดับการศึกษาของเด็กและ เยาวชน	ลักษณะการกระทำความผิด		รวม
	กระทำความผิด เพียงลำพัง	กระทำความผิด ร่วมกับบุคคลอื่น	
ระดับประถมศึกษาตอนปลาย หรือต่ำกว่า	22 (23.9)	70 (76.1)	92 (100.0)
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือสูง กว่า	20 (18.7)	87 (81.3)	107 (100.0)
รวม	42 (21.1)	157 (78.9)	199 (100.0)

* 0.05

** 0.368

จากตาราง 28 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.368 มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึง
ยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์ต่อลักษณะการ
กระทำความผิด

ตาราง 29 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนต่อลักษณะการกระทำ
ความผิด

อาชีพผู้ปกครองของเด็กและ เยาวชน	ลักษณะการกระทำความผิด		รวม
	กระทำความผิด เพียงลำพัง	กระทำความผิด ร่วมกับบุคคลอื่น	
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ/ พนักงานเอกชน	4 (20.0)	16 (80.0)	20 (100.0)
ประกอบธุรกิจส่วนตัว / ค้าขาย	13 (17.6)	61 (82.4)	74 (100.0)
เกษตรกร	12 (27.3)	32 (72.7)	44 (100.0)
รับจ้างทั่วไป	13 (21.3)	48 (78.7)	61 (100.0)
รวม	42 (21.1)	157 (78.9)	199 (100.0)
* 0.05	** 0.664		

จากตาราง 29 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.664 มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึง
ยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ อาชีพผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์ต่อลักษณะการ
กระทำความผิด

ตาราง 30 ความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สินผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนต่อลักษณะการกระทำ
ความผิด

หนี้สินผู้ปกครองของเด็กและ เยาวชน	ลักษณะการกระทำความผิด		รวม
	กระทำความผิด เพียงลำพัง	กระทำความผิด ร่วมกับบุคคลอื่น	
มี	8 (20.5)	31 (79.5)	39 (100.0)
ไม่แน่ใจ	18 (23.1)	61 (76.9)	78 (100.0)
ไม่มี	16 (19.5)	66 (80.5)	82 (100.0)
รวม	42 (21.1)	157 (78.9)	199 (100.0)

* 0.05

** 0.854

จากตาราง 30 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.854 มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึง
ยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ หนี้สินผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์ต่อลักษณะการ
กระทำความผิด

ตาราง 31 ความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สินของเด็กและเยาวชนต่อลักษณะการกระทำความผิด

หนี้สินของเด็กและเยาวชน	ลักษณะการกระทำความผิด		รวม
	กระทำความผิด เพียงลำพัง	กระทำความผิด ร่วมกับบุคคลอื่น	
มี	9 (34.6)	17 (65.4)	26 (100.0)
ไม่มี	33 (19.1)	140 (80.9)	173 (100.0)
รวม	42 (21.1)	157 (78.9)	199 (100.0)

* 0.05

** 0.070

จากตาราง 31 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.070 มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ หนี้สินของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์ต่อลักษณะการกระทำความผิด

ตาราง 32 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพบิดามารดาของเด็กและเยาวชนต่อลักษณะการกระทำความผิด

สถานภาพบิดามารดาของเด็ก และเยาวชน	ลักษณะการกระทำความผิด		รวม
	กระทำความผิด เพียงลำพัง	กระทำความผิด ร่วมกับบุคคลอื่น	
บิดา/มารดาถึงแก่กรรม	3 (13.6)	19 (86.4)	22 (100.0)
หย่าร้าง / แยกกันอยู่	11 (19.3)	46 (80.7)	57 (100.0)
อยู่ด้วยกัน	28 (23.3)	92 (76.7)	120 (100.0)
รวม	42 (21.1)	157 (78.9)	199 (100.0)

* 0.05

** 0.547

จากตาราง 32 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.547 มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ สถานภาพของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์ต่อลักษณะการกระทำ ความผิด

ตาราง 33 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนต่อลักษณะการกระทำ ความผิด

ลักษณะที่อยู่อาศัยของเด็กและ เยาวชน	ลักษณะการกระทำความผิด		
	กระทำความผิด เพียงลำพัง	กระทำความผิด ร่วมกับบุคคลอื่น	รวม
เป็นเจ้าของ	34 (20.1)	135 (79.9)	169 (100.0)
เช่า	8 (26.7)	22 (73.2)	30 (100.0)
รวม	42 (21.1)	157 (78.9)	199 (100.0)

* 0.05

** 0.418

จากตาราง 33 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.418 มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ ลักษณะที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์ต่อลักษณะการกระทำ ความผิด

3. การกระทำความผิดที่เกี่ยวกับด้านจำนวนครั้งของการกระทำความผิด

ตาราง 34 ความสัมพันธ์ระหว่างรายได้ต่อเดือนของเด็กและเยาวชนต่อจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด

รายได้ต่อเดือนของเด็กและ เยาวชน	จำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด		รวม
	ต่ำกว่า 5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
ไม่ได้รับ	33 (94.3)	2 (5.7)	35 (100.0)
ต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน	40 (95.2)	2 (4.8)	42 (100.0)
1,000 – 3,000 บาทต่อเดือน	55 (85.9)	9 (14.1)	64 (100.0)
มากกว่า 5,000 บาท	30 (93.8)	2 (6.3)	32 (100.0)
รวม	184 (92.0)	16 (8.0)	200 (100.0)
* 0.05	** 0.308		

จากตาราง 34 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.308 มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ รายได้ต่อเดือนของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์ต่อจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด

ตาราง 35 ความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชนต่อจำนวนครั้งที่กระทำ
ความผิด

รายได้ต่อเดือนของเด็กและ เยาวชน	จำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด		รวม
	ต่ำกว่า 5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
ระดับประถมศึกษาตอนปลาย หรือต่ำกว่า	88 (94.6)	5 (5.4)	93 (100.0)
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือสูง กว่า	96 (89.7)	11 (10.3)	107 (100.0)
รวม	184 (92.0)	16 (8.0)	200 (100.0)

*** 0.05**

**** 0.202**

จากตาราง 35 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.202 มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงยอมรับ
สมมติฐาน กล่าวคือ ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์ต่อจำนวนครั้งที่เคย
กระทำความผิด

ตาราง 36 ความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนต่อจำนวนครั้งที่เคยกระทำ
ความผิด

รายได้ต่อเดือนของเด็กและ เยาวชน	จำนวนครั้งที่เคยกระทำผิด		รวม
	ต่ำกว่า 5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ/ พนักงานเอกชน	20 (100.0)	0 (0.0)	20 (100.0)
ประกอบธุรกิจส่วนตัว / ค้าขาย	66 (89.2)	8 (10.8)	74 (100.0)
เกษตรกร	55 (95.6)	2 (4.4)	45 (100.0)
รับจ้างทั่วไป	55 (90.2)	6 (9.8)	61 (100.0)
รวม	184 (92.0)	16 (8.0)	200 (100.0)

* 0.05 ใช้ Exact Test*

** 0.323

จากตาราง 36 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.323 มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ อาชีพผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์ต่อจำนวนครั้งที่เคยกระทำผิด

ตาราง 37 ความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สินผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนต่อจำนวนครั้งที่เคยกระทำ
ความผิด

หนังสือผู้ปกครองของเด็กและ เยาวชน	จำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด		รวม
	ต่ำกว่า 5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
มี	35 (89.7)	4 (10.3)	39 (100.0)
ไม่แน่ใจ	73 (92.4)	6 (7.6)	79 (100.0)
ไม่มี	76 (92.7)	6 (7.3)	82 (100.0)
รวม	184 (92.0)	16 (8.0)	200 (100.0)

* 0.05 ** 0.844

จากตาราง 37 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.844 มีความมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ หนี้สินผู้ประกอบการของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์ต่อจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด

ตาราง 38 ความสัมพันธ์ระหว่างหนี้สินของเด็กและเยาวชนต่อจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด

หนังสือของเด็กและเยาวชน	จำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด		
	ต่ำกว่า 5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	รวม
มี	25 (96.2)	1 (3.8)	26 (100.0)
ไม่มี	159 (91.4)	15 (8.6)	174 (100.0)
รวม	184 (92.0)	16 (8.0)	200 (100.0)

* 0.05 ใช้ Exact Test* ** 0.403

จากตาราง 38 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.403 มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ หนี้สินของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์ต่อจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด

ตาราง 39 ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพบิดามารดาของเด็กและเยาวชนต่อจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด

สถานภาพบิดามารดาของ เด็กและเยาวชน	จำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด		รวม
	ต่ำกว่า 5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
บิดา/มารดาถึงแก่กรรม	19 (86.4)	3 (13.6)	22 (100.0)
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	53 (91.4)	5 (8.6)	58 (100.0)
อยู่ด้วยกัน	112 (93.3)	8 (6.7)	120 (100.0)
รวม	184 (92.0)	16 (8.0)	200 (100.0)

* 0.05 ใช้ Exact Test*

** 0.543

จากตาราง 39 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.543 มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ สถานภาพบิดามารดาของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์ต่อจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด

ตาราง 40 ความสัมพันธ์ระหว่างที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนต่อจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด

ลักษณะที่อยู่อาศัยของ เด็กและเยาวชน	จำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด		รวม
	ต่ำกว่า 5 ครั้ง	มากกว่า 5 ครั้ง	
เป็นเจ้าของ	156 (92.3)	13 (7.7)	169 (100.0)
เช่า	28 (90.3)	3 (9.7)	31 (100.0)
รวม	184 (92.0)	16 (8.0)	200 (100.0)

* 0.05 ใช้ Exact Test*

** 0.708

จากตาราง 40 พบว่า ค่าสถิติที่ 0.708 มีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน กล่าวคือ ลักษณะที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชนไม่มีความสัมพันธ์ต่อจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิด

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำ ความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยในบทนี้กล่าวถึงสาระสำคัญ ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

ในการสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 3 ตอน คือ การศึกษาข้อมูลทั่วไป ของเด็กและเยาวชน ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน และสภาพความเป็นอยู่ทั่วไปของเด็กและ เยาวชน การศึกษาการทำความผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งได้แก่ประเภทการทำความผิด ลักษณะการทำความผิด และจำนวนครั้งที่ทำความผิด และการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อการทำความผิดของเด็กและเยาวชน

1.สรุปผลการวิเคราะห์ตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลทั่วไปของเด็กและเยาวชน ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน

ผลการวิเคราะห์ ปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครอง เด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร ทั้งหมด 200 คน พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่เป็น เพศชาย มีจำนวนร้อยละ 93.5 มีอายุอยู่ในช่วง 16-18 ปี มีจำนวนร้อยละ 58.0 นับถือศาสนาพุทธ มีจำนวนร้อยละ 67.0 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือสูงกว่า มีจำนวนร้อยละ 53.5 ส่วนใหญ่จบการศึกษาแล้วและกำลังประกอบอาชีพอยู่ มีจำนวนร้อยละ 46.5 มีรายได้ต่อเดือนอยู่ ในช่วง 1,000 – 3,000 บาท มีจำนวนร้อยละ 32.0 มีรายรับพอดีกับรายจ่าย มีจำนวนร้อยละ 43.0 ไม่มีหนี้สิน มีจำนวนร้อยละ 87.0 พักอาศัยอยู่กับบิดามารดาเป็นประจำทุกวัน มีจำนวนร้อยละ 48.0 ส่วนในกรณีที่เด็กและเยาวชนไม่ได้พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครอง เด็กและเยาวชนจะไปพักอาศัยอยู่กับ เพื่อนแทน มีจำนวนร้อยละ 74.5

ทางด้านผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน พบว่า ส่วนใหญ่ประกอบธุรกิจส่วนตัว / ค้าขาย มี จำนวนร้อยละ 37.0 สถานภาพของบิดามารดาของเด็กและเยาวชน คือ อยู่ด้วยกัน มีจำนวนร้อยละ 60.0 ผู้ปกครองไม่มีปัญหาทางด้านการเงิน มีจำนวนร้อยละ 85.5 ไม่มีหนี้สิน มีจำนวนร้อยละ 41.0 และไม่มีภูมิหลังการกระทำผิดมาก่อน มีจำนวนร้อยละ 86.0

ทางด้านสภาพความเป็นอยู่ทั่วไปของเด็กและเยาวชน พบว่า ส่วนใหญ่มีลักษณะที่อยู่อาศัยแบบเป็นเจ้าของเอง มีจำนวนร้อยละ 84.5 ลักษณะบ้าน คือ บ้านเดี่ยวหรือทาวเฮาส์ ชุมชน ที่พักอาศัยอยู่มักมีการกระทำผิดเกิดขึ้นนาน ๆ ครั้ง ส่วนใหญ่เป็นการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ มีจำนวนร้อยละ 41.0 มีสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นปัจจัยพื้นฐานภายในบ้านครบ คือ ไฟฟ้า มีจำนวนร้อยละ 97.0 น้ำประปา มีจำนวนร้อยละ 83.5 และโทรศัพท์มีจำนวนร้อยละ 83.0

2. สรุปผลการวิเคราะห์ตอนที่ 2 สภาพความเป็นอยู่ทั่วไปของเด็กและเยาวชน การศึกษาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งได้แก่ประเภทการกระทำผิด ลักษณะการกระทำผิด และจำนวนครั้งที่กระทำผิด

ผลการวิเคราะห์ ปรากฏว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่กระทำความผิดประเภทความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินลักทรัพย์ โดยมีสาเหตุส่วนใหญ่มาจากเพื่อนชักชวน รองลงมาคือ ความคิดชั่ววูบ ในด้านความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่กระทำความผิดฐานฆ่าผู้อื่น โดยมีสาเหตุส่วนใหญ่มาจากความโกรธแค้น รองลงมาคือความคิดชั่ววูบ ในด้านความผิดเกี่ยวกับเพศ พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา โดยมีสาเหตุส่วนใหญ่มาจากเพื่อนชักชวน รองลงมาคือ ความคิดชั่ววูบ และด้านความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่กระทำความผิดฐานครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด โดยมีสาเหตุส่วนใหญ่มาจากเพื่อนชักชวน รองลงมาคือความอยากลอง

ลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในทุกประเภทของการกระทำผิด ส่วนใหญ่เป็นการกระทำความผิดร่วมกับบุคคลอื่น คือ เป็นการกระทำผิดร่วมกับเพื่อนมากที่สุด และจำนวนครั้งที่เคยกระทำผิดของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีจำนวนครั้งต่ำกว่า 5 ครั้ง

3. สรุปผลการวิเคราะห์ตอนที่ 3 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

ผลการวิเคราะห์ ปรากฏว่า ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชน หนี้สินผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน สถานภาพบิดามารดาของเด็กและเยาวชน ลักษณะที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อประเภทของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ยกเว้น รายได้ของเด็กและเยาวชน อาชีพผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน หนี้สินของเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์ต่อประเภทของการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ในส่วนของลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนนั้น พบว่า ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชน อาชีพผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน หนี้สินผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน หนี้สินของเด็กและเยาวชน สถานภาพบิดามารดาของเด็กและเยาวชน และลักษณะที่อยู่อาศัยของเด็ก

และเยาวชน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ยกเว้น รายได้ของเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์ต่อลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ในส่วนของจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนนั้น พบว่า รายได้ของเด็กและเยาวชน ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชน อาชีพผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน หนี้สินผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน หนี้สินของเด็กและเยาวชน สถานภาพบิดามารดาของเด็กและเยาวชนและลักษณะที่อยู่อาศัยของเด็กและเยาวชน ไม่มีความสัมพันธ์ต่อจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

อภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับวิเคราะห์ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร พบว่า

สมมติฐานการวิจัยข้อ 1 “เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดส่วนมากเป็นเพศชาย มีอายุอยู่ในช่วง 16-18 ปี และทางด้านผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนมีภูมิหลังเกี่ยวกับการกระทำผิด โดยเพศชายจะมีการกระทำความผิดมากกว่าเพศหญิง การที่เด็กและเยาวชนชายกระทำความผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนหญิง เนื่องมาจากผู้หญิงค่อนข้างจะยอมรับกับบรรทัดฐานทางกฎหมายมากกว่าชาย นอกจากนี้ผู้ชายมักถูกควบคุมจากบิดามารดาน้อยกว่าผู้หญิง ฉะนั้นจึงมีโอกาสมากกว่าที่จะออกไปเที่ยวนอกบ้าน และพบกับสิ่งต่างๆ ที่อาจจะนำไปสู่การกระทำผิดได้ ในขณะที่ผู้หญิงส่วนใหญ่ต้องอยู่ในบ้าน จึงมีโอกาสดังกล่าวที่กระทำความผิดน้อยกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พ.ต.ท.ศกดิ์ ภัท เชาวลักษณะสกุล (บทคัดย่อ : 2539) ซึ่งพบว่า ผู้กระทำความผิดร้อยละ 89 เป็นเพศชาย นอกจากนี้เด็กและเยาวชนที่มีอายุอยู่ในช่วง 16-18 ปี จะมีการกระทำความผิดมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีอายุอยู่ในช่วงต่ำกว่า 16 ปี และช่วงอายุมากกว่า 18 ปี ทั้งนี้เพราะในช่วงอายุ 16-18 ปี เป็นช่วงวัยรุ่น ต้องการเป็นที่ยอมรับและเป็นที่สนใจของคนอื่น มีอารมณ์รุนแรง แปรปรวนง่าย ถ้าหากความต้องการของเด็กในช่วงอายุนี้นี้ไม่ได้รับการตอบสนองไม่ว่าเรื่องใดก็ตาม ความกดดันภายในใจจะรุนแรงมากขึ้น ซึ่งอาจนำไปสู่การหาทางออกโดยวิธีที่ผิดและเสียหายได้มากกว่าวัยอื่นๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (ร.ต.ท.โอพาร เอี่ยมประภาส. 2541: 48) ซึ่งพบว่า อายุขณะกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ คือ 17 ปี คิดเป็นร้อยละ 50

ถ้าพิจารณาจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จะเห็นว่าสัดส่วนของภูมิหลังเกี่ยวกับการกระทำความผิดของผู้ปกครองของเด็กและเยาวชน กล่าวคือ สัดส่วนของผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนที่ไม่มีภูมิหลังในการกระทำความผิดจะมากกว่าผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนที่มีภูมิหลังในการกระทำความผิดมาก่อน คือมีจำนวนร้อยละ 86.4 และ 13.6 ตามลำดับ สาเหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการที่ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนไม่เคยมีภูมิหลังในการกระทำความผิดมาก่อน

อาจคิดว่าบุตรหลานของตนก็คงมีลักษณะความประพฤติไม่แตกต่างกับตนมากนัก จึงไม่ค่อยให้ความสนใจกับพฤติกรรมของบุตรหลานของตนว่ามีสิ่งใดที่ผิดปกติหรือแปลกไปจากเดิม และเมื่อนานเข้าเด็กและเยาวชนอาจคิดว่าผู้ปกครองไม่ให้ความสนใจซึ่งอาจเป็นสาเหตุนำไปสู่การกระทำผิดได้

สมมติฐานการวิจัยข้อ 2 “ประเภทการกระทำผิดส่วนใหญ่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและลักษณะการกระทำส่วนใหญ่เป็นการกระทำผิดร่วมกับบุคคลอื่นของเด็กและเยาวชน และส่วนใหญ่มีจำนวนครั้งในการกระทำผิดต่ำกว่า 5 ครั้ง”

จากผลการวิเคราะห์ พบว่า ประเภทการกระทำผิดและลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน และส่วนใหญ่มีจำนวนครั้งในการกระทำผิดต่ำกว่า 5 ครั้ง โดยประเภทการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินจะมีมากที่สุด รองลงมาคือ ความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย และความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องมาจากปัญหาความยากจน ปัญหาค่าครองชีพที่สูงขึ้น ปัญหาด้านการคบเพื่อนของเด็กและเยาวชน ล้วนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้เด็กและเยาวชนหลงผิดและหันไปสู่อการกระทำผิดได้ง่าย นอกจากนี้ สถานเริงรมย์ต่าง ๆ และแหล่งอบายมุขก็ยังเป็นสิ่งล่อใจทำให้เด็กและเยาวชนพลัดเปลี่ยน ติดอกติดใจ ทำให้เสียคนได้ง่ายเพราะเด็กและเยาวชนเหล่านี้ เมื่อเคยเข้าไปครั้งแรกแล้วก็มักจะหาทางเข้าไปให้ได้อีก ในเมื่อไม่มีเงินก็มักจะหาเงินโดยทางทุจริต เช่นการลักขโมย ปล้น เป็นต้น

ทางด้านความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พบว่า การติดยาเสพติดในวัยรุ่นมีมากขึ้นทุกปี โดยสาเหตุอาจเนื่องมาจาก อิทธิพลของเพื่อนซึ่งมีส่วนสำคัญ เพราะเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับเพื่อนมาก และชอบทดลองสิ่งใหม่ ๆ อยู่เสมอ ดังนั้นถ้าเด็กคนใดคนหนึ่งติดยาเสพติด โอกาสที่คนอื่น ๆ ภายในกลุ่มจะติดยาเสพติดด้วยจึงมีค่อนข้างสูง นอกจากนี้ สภาพครอบครัวก็ยังมีสวนสำคัญเช่นกัน คือ บิดามารดาขาดการเอาใจใส่กับบุตร ทำให้เด็กและเยาวชนต้องหันไปพึ่งยาเสพติด หรือบางกรณีสภาพครอบครัวเป็นตัวชักนำให้กระทำผิด ดังจะเห็นได้จากเด็กและเยาวชนบางรายมาจากครอบครัวที่ค้าขายยาเสพติด จึงเกิดเป็นความเคยชิน และกระทำตาม

ในด้านลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดร่วมกับบุคคลอื่นมีค่าความถี่ที่สังเกตได้มากกว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดเพียงลำพัง เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะจากที่กล่าวมาแล้วว่าเด็กและเยาวชนส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญต่อเพื่อนมาก และโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าได้เพื่อนที่มีความประพฤติไม่ดีแล้ว ก็อาจชักจูงกันไปประพฤติผิดได้ง่าย

ในด้านจำนวนครั้งที่เคยกระทำผิด พบว่า เด็กและเยาวชนที่มีจำนวนครั้งในการกระทำผิดต่ำกว่า 5 ครั้ง มีมากกว่าเด็กและเยาวชนที่มีจำนวนครั้งในการกระทำผิดมากกว่า 5 ครั้ง อาจเป็นเพราะผู้ที่กระทำความผิดนั้นยังอยู่ในวัยที่เป็นเด็กเยาวชนซึ่งมีความสามารถในการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ น้อย การตัดสินใจมักเกิดจากอารมณ์เพียงชั่ววูบ ความอยากลอง หรือถูก

เพื่อน ๆ ชักจูงไปในทางที่ผิด ซึ่งโดยทั่วไปก็เป็นปกติของเด็กในวัยนี้ที่มักทำอะไรโดยไม่ยั้งคิดหรือปราศจากเหตุผลที่ดีพอ แต่โดยส่วนใหญ่ก็มีได้เกิดจากอุปนิสัยส่วนตัวโดยตรงหรือถ้าจะมีอยู่บ้างก็เป็นเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่อาจจะถูกบ่มนิสัยมาจากบุคคลแวดล้อมตั้งแต่ยังเยาว์วัยจนกลายเป็นนิสัยติดตัวมา ซึ่งส่งผลให้กระทำความผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ส่วนเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมากกว่า 5 ครั้ง โดยมากจะเป็นการกระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สิน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเกิดจากความจำเป็นทางด้านสภาพความเป็นอยู่ กล่าวคือเด็กและเยาวชนบางกลุ่มมีสภาพความเป็นอยู่ทางครอบครัวที่ค่อนข้างลำบาก ไม่มีทางเลือกในการดำรงชีวิตมากนัก บางครั้งจำเป็นต้องกระทำความผิดที่เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนเองต้องการแม้รู้ดีว่า จะเป็นการกระทำที่ผิดก็ตาม แต่ถึงอย่างไร ในบรรดาผู้ที่กระทำผิดเหล่านี้อาจจะมีบางส่วนที่กระทำความผิดด้วยความตั้งใจอันเนื่องมาจากอุปนิสัยส่วนตัวดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นโดยปราศจากความจำเป็นใด ๆ เลยก็เป็นได้

สมมติฐานการวิจัยข้อ 3 “รายได้ของเด็กและเยาวชน ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชน อาชีพผู้ปกครอง หนี้สินผู้ปกครอง หนี้สินเด็กและเยาวชน สถานภาพบิดามารดา และลักษณะที่อยู่อาศัย เป็นปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน”

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชน หนี้สินผู้ปกครอง และลักษณะที่อยู่อาศัย ไม่มีความสัมพันธ์ต่อประเภทของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ยกเว้น รายได้ของเด็กและเยาวชน อาชีพผู้ปกครอง และหนี้สินเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์ต่อประเภทของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

รายได้ของเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์ต่อประเภทของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน โดยเด็กและเยาวชนที่มีรายได้อยู่ในช่วง 1,000 – 3,000 บาทต่อเดือน จะมีการกระทำความผิดมากที่สุด ในขณะที่เด็กและเยาวชนที่มีรายได้ต่ำกว่า 1,000 บาทต่อเดือน รวมถึงไม่ได้รับรายได้ ก็จะมีจำนวนการกระทำความผิดในระดับสูงเช่นเดียวกัน ซึ่งอธิบายได้ว่า เด็กและเยาวชนที่มีรายได้ต่อเดือนต่ำมักมาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจน โดยเฉพาะปัจจุบันประเทศไทยกำลังอยู่ในภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ภาวะการณ์ครองชีพสูง อำนาจซื้อของเงินลดลง ล้วนส่งผลกระทบกับครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ เพราะบิดามารดาของเด็กและเยาวชนเหล่านี้จำเป็นต้องทำงานหนักขึ้นเพื่อหาเงินมาเลี้ยงครอบครัว บางที่อาจมีเงินไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่ายของบุตร ย่อมทำให้เด็กและเยาวชนต้องช่วยเหลือตนเองโดยการไปลักขโมยหรือกระทำการสิ่งผิดกฎหมาย เช่น จำหน่ายยาเสพติด ค้าของเถื่อน เป็นต้น เนื่องจากสามารถสร้างความร่ำรวยในระยะสั้นได้ ทั้งนี้จะเห็นได้จากเด็กและเยาวชนที่มีรายได้ต่อเดือนต่ำ ส่วนใหญ่จะกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินฐานลักทรัพย์ และกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษฐานครอบครองเพื่อจำหน่าย

ยาเสพติด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พ.ต.ท.ศักดิ์ภัท เชาวลักษณ์สกุล (บทคัดย่อ : 2539) ซึ่งพบว่า รายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

อาชีพผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์ต่อประเภทของการกระทำความผิด โดยเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดส่วนใหญ่ผู้ปกครองจะประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว / ค้าขาย แสดงให้เห็นว่าในการดำเนินชีวิตประจำวันของบิดามารดามักมีเวลาให้กับลูกค้าเนื่องจากต้องประกอบอาชีพตั้งแต่เช้าจรดเย็น เพียงเพราะต้องการหาเงินมาให้อุปการะครอบครัวมาใช้จ่ายอย่างสบาย จนลืมนึกถึงจิตใจของบุตรว่าต้องการความอบอุ่นจากบิดามารดา มากกว่าต้องการทรัพย์สินเงินทอง จึงทำให้เด็กและเยาวชนต้องหันไปพึ่งนอกบ้านแทน และอาจไปได้เพื่อนที่ไม่ดีชักจูงไปในทางที่เสื่อมเสีย อาทิ เที่ยวตามแหล่งอบายมุข เล่นการพนัน เสพยาเสพติด เป็นต้น จนกระทั่งติดนิสัย และเมื่อไม่มีเงินเที่ยวเตร่กับเพื่อน เพื่อนก็ยุยงให้ขโมยเงินหรือขายของที่ผิดกฎหมาย ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนที่ประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย จะมีบุตรที่กระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและยาเสพติดในสัดส่วนที่มากและใกล้เคียงกัน เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้ปกครองควรให้ความรักความอบอุ่นแก่บุตรของตนให้มาก เพราะจะเป็นหนทางในการป้องกันการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนได้ดีที่สุดทางหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีหัทธยา ชูสุวรรณ (บทคัดย่อ : 2525) ซึ่งพบว่า อาชีพผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

หนี้สินของเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์ต่อประเภทของการกระทำความผิด โดยเด็กและเยาวชนที่ไม่มีหนี้สินส่วนใหญ่จะกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ที่เป็นเช่นนี้อาจมีสาเหตุมาจากเพื่อนชักชวนและความคิดชั่ววูบ นอกจากนี้เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ต้องการมีเงินเพื่อนำมาใช้จ่ายแต่จำนวนเงินที่มีไม่เพียงพอกับความต้องการ อีกทั้งยังพบว่า เด็กและเยาวชนในสถานพินิจ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่ติดยาเสพติด ซึ่งเมื่อติดแล้วทำให้เกิดความต้องการใช้เสมอ ๆ โดยเพิ่มปริมาณมากขึ้นทุกที จึงจำเป็นต้องใช้เงินในการซื้อหา แต่ทั้งนี้เด็กและเยาวชนเหล่านี้รับรู้ถึงสภาพความเป็นอยู่ของตน ไม่ต้องการหยิบยืมเงินเพื่อนำมาใช้จ่ายเพราะรู้ว่าไม่มีทางที่จะนำเงินที่หยิบยืมไปมาใช้คืนได้ ดังนั้น เพื่อเป็นการแก้ปัญหาเด็กและเยาวชนเหล่านี้จึงตัดสินใจที่จะกระทำความผิดแทน โดยคิดเพียงแค่ว่าถ้าไม่มีเงินก็จำเป็นต้องลักขโมย ปล้นทรัพย์สิน เพื่อให้ได้เงินมาใช้จ่ายต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (ร.ต.ท.โอพาร เอี่ยมประภาส. 2541:75) ซึ่งพบว่า ภาระหนี้สินของเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

ในส่วนของลักษณะการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน จากผลการวิเคราะห์ พบว่า ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชน อาชีพผู้ปกครอง หนี้สินผู้ปกครอง หนี้สินเด็กและเยาวชน สถานภาพบิดามารดา ลักษณะที่อยู่อาศัย ไม่มีความสัมพันธ์ต่อลักษณะของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ยกเว้น รายได้ของเด็กและเยาวชน มีความสัมพันธ์ต่อลักษณะการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

รายได้ของเด็กและเยาวชนมีความสัมพันธ์ต่อลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน คือ เด็กและเยาวชนในทุกระดับรายได้ รวมถึงไม่ได้รับรายได้ส่วนใหญ่จะมีลักษณะการกระทำความผิดแบบกระทำความผิดร่วมกับบุคคลอื่น ทั้งนี้ เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่ยากจน ต้องช่วยกันทำงานหารายได้ ผู้ปกครองจึงไม่ค่อยมีเวลาให้กับลูกมีการปล่อยปละละเลยเลี้ยงลูกตามยถากรรม เด็กและเยาวชนจึงขาดที่ปรึกษา ขาดที่ยึดเหนี่ยวทางใจ ในที่สุดก็ต้องหันไปพึ่งเพื่อน จะเห็นได้ว่า เด็กที่มีปัญหาส่วนใหญ่ก็มักจะมีเพื่อนที่มีปัญหาหรือไม่ก็มีเพื่อนที่เป็นเด็กไม่ดี ซึ่งการคบเพื่อนที่ไม่ดี จะเป็นสาเหตุหนึ่งให้เด็กและเยาวชนกระทำความผิด โดยเด็กส่วนมากที่กระทำความผิดจะมาจากเพื่อนสนิทชักชวน ดังนั้น การคบเพื่อนที่ไม่ดีจะเป็นแรงผลักดันที่สำคัญที่สุดในการก่อให้เกิดปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำความผิด

ในส่วนของจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน จากผลการวิเคราะห์ พบว่า รายได้ของเด็กและเยาวชน ระดับการศึกษาของเด็กและเยาวชน อาชีพผู้ปกครอง หนี้สินผู้ปกครอง หนี้สินเด็กและเยาวชน สถานภาพบิดามารดา และลักษณะที่อยู่อาศัย ไม่มีความสัมพันธ์ต่อจำนวนครั้งที่เคยกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ซึ่งไม่ไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ จำนวนครั้งในการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนมักเกิดจากการตัดสินใจเพียงชั่ววูบ ขาดความยั้งคิด พฤติกรรมที่แสดงออกมามากเกิดจากการใช้อารมณ์เป็นส่วนใหญ่โดยปราศจากเหตุผลที่ดีพอ ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้เป็นการกระทำที่ไม่จำเป็นต้องมีปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจและสังคมมารองรับเลยก็ได้

ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

ปัจจัยทางเศรษฐกิจ

1. จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยทางเศรษฐกิจของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนต่ำอาจจะเนื่องมาจากความยากจนซึ่งเป็นต้นเหตุแห่งอาชญากรรมอย่างหนึ่ง เพื่อลดปัญหาความยากจน ควรส่งเสริมและพัฒนาให้ประชาชนอยู่ดีกินดี ปรับปรุงและขยายบริการหางานให้แก่ผู้ไร้อาชีพหรือผู้ที่ต้องการจะเปลี่ยนไปประกอบอาชีพที่ตนถนัด หรือต้องการจัดให้มีสถานฝึกอาชีพและการฝีมือเพื่อเป็นการส่งเสริมให้ได้คนงานที่มีฝีมือ ซึ่งจะทำให้มีรายได้ยิ่งขึ้น อันเป็นการแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจและปรับภาวะทางเศรษฐกิจของครอบครัวให้ดีขึ้น

2. จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยทางเศรษฐกิจของเด็กและเยาวชนที่กระทำ

ความผิดส่วนใหญ่มีภาระหนี้สินที่มีปัญหามาจากการติดสารเสพติด จึงมาความต้องการต้องใช้เงินในการซื้อยาเสพติดมาเสพจึงเป็นสาเหตุหนึ่งของการกระทำผิด ดังนั้นหน่วยของภาครัฐและเอกชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรเร่งป้องกันและปราบปรามยาเสพติด โดยที่ยาเสพติดมีอันตรายต่อสุขภาพร่างกายและจิตใจแก่ผู้เสพย์เป็นอย่างยิ่ง เป็นการทำลายกำลังแห่งชาติ และปัจจุบันนี้ได้แพร่หลายไปอย่างกว้างขวางแม้กระทั่งในโรงเรียนทำให้เด็กและเยาวชนติดยาเสพติดกันมาก นับว่าเป็นอันตรายต่อประเทศชาติอย่างใหญ่หลวง จึงควรที่ทุกคนจะต้องร่วมมือกันกำจัดให้สิ้นซาก นอกจากนี้ทางบ้านและทางโรงเรียนจะต้องเพิ่มความสนใจและกวดขันสอดส่องความประพฤติของเด็กและเยาวชนในความปกครองดูแลให้ใกล้ชิดมากยิ่งขึ้นก็จะเป็นการป้องกันได้อย่างหนึ่งเช่นกัน นอกจากนี้จึงขอเสนอแนะวิธีการป้องกันเด็กและเยาวชนกระทำผิดเท่าที่เห็นว่าจะจะเป็นประโยชน์แก่สถานการณ์ในปัจจุบัน ดังต่อไปนี้

2.1 ควรปรับปรุงสภาพถิ่นที่อยู่และที่อยู่อาศัยในบางแห่ง โดยที่ครอบครัวที่มีบ้านเรือนอยู่ในถิ่นที่อยู่เรียกว่าแหล่งสลัมหรือแหล่งเสื่อมโทรมนั้น นอกจากจะอยู่กันอย่างแออัดเป็นอันตรายต่อสุขภาพและพลานามัยแก่ผู้อยู่แล้ว ยังเป็นแหล่งของพวกมิจฉาชีพ ทำให้คนที่อยู่อาศัยในแหล่งนั้นมีจิตใจเสื่อมทรามไปได้โดยง่าย เด็กและเยาวชนก็พลอยได้เห็นตัวอย่างจากสภาพแวดล้อมที่เลวร้าย หรือได้รับการสั่งสอนให้หันไปสู่อายมุขและกลายเป็นผู้กระทำผิดต่าง ๆ ได้สะดวกขึ้น ฉะนั้นจึงควรที่ทางการจะได้ยกระดับความเป็นอยู่ของคนในแหล่งเสื่อมโทรมให้ดีขึ้น ด้วย การสงเคราะห์สร้างเคหะสถานที่อยู่อาศัยให้ใหม่เพื่อให้ประชาชนที่ยากจนมีที่อยู่อาศัยโดยไม่แออัดและมีสุขภาพอนามัยดีขึ้น

2.2 ควรลดสถานเริงรมย์ที่เป็นอบายมุขและเพิ่มสถานที่ที่เป็นประโยชน์ให้มากขึ้น สถานที่เริงรมย์ที่เป็นอบายมุขนับว่ามีส่วนที่ทำให้เด็กและเยาวชนเสียผู้เสียคนไปเป็นจำนวนมากไม่น้อย ฉะนั้นจึงควรลดจำนวนสถานอบายมุขที่เป็นทางเสื่อมแห่งสังคมนี้เสีย และพยายามเพิ่มสถานที่ที่เป็นประโยชน์แก่เด็กและเยาวชน และประชาชนให้มากขึ้น เช่น สนามเด็กเล่น สนามกีฬาห้องสมุดสาธารณะ เป็นต้น เพื่อจัดปัญหาสิ่งแวดล้อมที่เป็นพิษและทำให้เด็กและเยาวชนและประชาชนทั่วไปมีความสุขกายสบายใจยิ่งขึ้น

2.3 ควรระมัดระวังมิให้เด็กหรือเยาวชนคบเพื่อนชั่ว บิดามารดาหรือผู้ปกครองควรระมัดระวังสอดส่องดูว่า เพื่อนเล่นของเด็กและเยาวชนที่อยู่ในความดูแลของตนมีความประพฤติและอุปนิสัยใจคอเป็นอย่างไร ทั้งนี้เพราะการคบเพื่อนช่วยยอมนเป็นสาเหตุให้เด็กและเยาวชนกระทำผิดได้อย่างหนึ่ง นอกจากนี้บิดามารดาหรือผู้ปกครองควรระมัดระวังไม่ให้เด็กหรือเยาวชนของตนมีโอกาสคบเพื่อนชั่วได้ โดยไม่ปล่อยให้เด็กหรือเยาวชนของตนหนีโรงเรียนไปมั่วสุมในแหล่งอบายมุขหรือหนีออกจากบ้านไปเร่ร่อนเป็นเด็กจรจัด เป็นต้น

ปัจจัยทางสังคม

1. จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยทางสังคมของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด

ส่วนใหญ่มาจากอาชีพของผู้ปกครองที่ไม่มีเวลาให้กับเด็กและเยาวชน เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการทำงานเพื่อหารายได้จุนเจือครอบครัว จนเด็กและเยาวชนไม่มีที่ปรึกษา และไม่ได้รับการอบรมและสั่งสอน จึงขอเสนอแนะวิธีการป้องกันเด็กและเยาวชนกระทำผิดเท่าที่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์แก่สถานการณ์ในปัจจุบัน ดังต่อไปนี้

1.1 ควรจัดให้มีบริการสังคมสงเคราะห์ครอบครัว โดยเฉพาะในครอบครัว ที่ได้รับความเดือดร้อน เนื่องจากสภาพบ้านแตกและยากจนโดยเน้นหนักในการช่วยเหลืออาชีพ และมีบริการให้คำปรึกษาและแนะแนวการแก้ปัญหาเรื่องเด็กและปัญหาในครอบครัวในด้านอื่น ๆ ส่งเสริมการจัดบริการเกี่ยวกับสวัสดิภาพของครอบครัวให้ดีขึ้น เช่น การจัดบริการเรื่องโภชนาการให้แก่เด็กที่ยากจน ฟังตนเองไม่ได้ หรือมีการจัดเงินเพิ่มสำหรับผู้มีบุตรยาก เป็นต้น เพื่อบรรเทาความทุกข์ยากเดือดร้อนของประชาชน และเป็นการพัฒนาให้บุคคลหรือชุมชนสามารถดำเนินชีวิตไปในทางสร้างสรรค์ ไม่เป็นภาระแก่สังคมในที่สุด

1.2 ควรขยายและปรับปรุงการศึกษาให้สูงและเหมาะสมยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการศึกษาภาคบังคับตลอดทั่วราชอาณาจักร โดยรัฐบาลบริการให้เปล่า ไม่ต้องเสียค่าตอบแทน อันเป็นการป้องกันมิให้มีการใช้แรงงานเด็กหรือเยาวชนก่อนพ้นวัยที่อยู่ในเกณฑ์บังคับ และเป็นการส่งเสริมเยาวชนของชาติให้ได้รับการศึกษาโดยทั่วถึงและมีมาตรฐานการศึกษาสูงขึ้น ทั้งมีการปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาให้เหมาะสมแก่การที่เด็กและเยาวชนจะออกไปประกอบอาชีพตามที่ได้เรียนมาอย่างแท้จริง นอกจากนี้ ในการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาและชั้นอุดมศึกษาควรจัดทุนเล่าเรียนหรือลดเก็บค่าเล่าเรียนแก่เด็กหรือเยาวชนที่เรียนดี แต่ขาดทุนทรัพย์ให้มากขึ้น เพราะยังมีเด็กและเยาวชนที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองยากจน และไม่สามารถอุปการะเลี้ยงดูและส่งเสียให้เล่าเรียนได้เป็นจำนวนมาก จึงควรที่ทางการจะให้โอกาสเด็กหรือเยาวชนดังกล่าวได้เข้าเรียนและได้รับการช่วยเหลือในเรื่องค่าเล่าเรียน และอุปกรณ์การเรียนและเครื่องนุ่งห่มเป็นประจำด้วย

1.3 ควรทำบ้านให้เป็นบ้าน บ้านหรือครอบครัวมีความสำคัญแก่ชีวิตและจิตใจของเด็กและเยาวชนอย่างยิ่ง ส่วนใหญ่เด็กหรือเยาวชนกระทำผิดนั้นเนื่องมาจากสาเหตุทางครอบครัวเป็นส่วนใหญ่ ฉะนั้นบิดามารดาหรือผู้ปกครองจึงควรพยายามทำบ้านให้เป็นบ้านอย่าง ให้มีความแตกแยกทางครอบครัว และอย่าทำตัวอย่างที่เลวให้เด็กเห็น รวมทั้งควรจะช่วยกันให้ความรักความอบอุ่น และอบรมสั่งสอนให้เด็กและเยาวชนประพฤติปฏิบัติแต่ในสิ่งที่ดีงามก็จะเป็นการช่วยมิให้เด็กหรือเยาวชนกระทำผิดได้

1.4 ควรปลูกฝังเด็กและเยาวชนให้หนักในทางศีลธรรม การปลูกฝังอบรมทางศีลธรรมจรรยา นั้น นอกจากจะมีส่วนช่วยยกระดับสังคมให้สูงขึ้นแล้ว ยังเป็นการช่วยแก้ปัญหาความประพฤติและจิตใจของเด็กและเยาวชนได้เป็นอย่างดี ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องนำเด็กและเยาวชน

ให้ใกล้ชิดศาสนา โดยให้เด็กเกิดศรัทธาอันมั่นคง สามารถระงับใจต่อสิ่งที่ชั่วร้ายต่าง ๆ ได้ เพราะเชื่อในกรรมดี อยู่ในศีลธรรม เคารพต่อกฎหมายของบ้านเมือง ไม่คิดเบียดเบียนหรือสร้างความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น

1.5 การควบคุมสื่อมวลชนที่เป็นภัยแก่จิตใจของเด็กและเยาวชน เช่น หนังสือลามกอนาจาร ภาพยนตร์ วิทยุและโทรทัศน์ เป็นต้น นอกจากนี้ควรจะส่งเสริมให้มีการผลิตภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับการศึกษาและการริเริ่มสร้างสรรค์ในด้านวัฒนธรรมและสารคดีต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นการช่วยฟื้นฟูศีลธรรมและขนบธรรมเนียมที่ดั่งามของชาติไปในตัว

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเรื่อง สาเหตุการกระทำผิดซ้ำของเด็กและเยาวชน ทั้งนี้เพื่อแสวงหาแนวทางและมาตรการในการป้องกันมิให้เด็กและเยาวชนกลับมากระทำผิดซ้ำต่อไป
2. ควรจะเปลี่ยนเครื่องมือวิจัยจากเชิงปริมาณเป็นเชิงคุณภาพ โดยเข้าไปใช้ชีวิตกับเด็กและเยาวชนเพื่อจะได้เข้าถึงปัญหาที่แท้จริง
3. ในการศึกษาตัวแปรต่าง ๆ ควรมีตัวแปรเพิ่มขึ้นอีก เช่น ความรู้สึกผูกพันต่อบิดามารดา, ความใกล้ชิดกับเพื่อนที่กระทำผิด เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม.(2548). รายงานสถิติคดี พ.ศ. 2548. กาญจนนา ธรรมาวาท.(2545).วิธีวิจัยทางเศรษฐศาสตร์ .กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- กัลยา วาณิชย์บัญชา.(2545). การวิเคราะห์สถิติ: สถิติสำหรับการบริหารและการวิจัย.พิมพ์ครั้งที่ 6.กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . (2546). การใช้ SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล. พิมพ์ครั้งที่ 6 กรุงเทพฯ: ภาควิชาสถิติ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- จันทร์เพ็ญ ชูประภาวรรณ และคณะ.(2541). รายงานการทบทวนองค์ความรู้เรื่องเด็กและเยาวชนและครอบครัวในประเทศไทย และข้อเสนอแนะเชิงนโยบายและการวิจัย. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย, ม.ป.พ.
- ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ.(2541). คนจนไทยในภาวะวิกฤต. กรุงเทพฯ: บริษัท เอดิสันเพรส โปรดักส์. ประธาน วัฒนวาณิชย์.(2528, 05) กระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชน การศึกษาเปรียบเทียบบรรทัดฐานด้านกฎหมาย. วารสารนิติศาสตร์. 2548(5):45
- ประภาศน์ อวยชัย.(2517). บทบาทศาลคดีเด็กและเยาวชนกับความมั่นคงแห่งชาติ.กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์.
- พรรณพิมล หล่อตระกูล และคณะ.(2543). รายงานการพัฒนาเครื่องมือการประเมินสภาพปัญหา.กรุงเทพฯ: บริษัท วงศ์กมลโปรดักชัน จำกัด.
- วารุณี ภูริสันสิทธิ์.(2531). การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน: แนวคิดทางสังคมวิทยา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- ศักดิ์ภัท เชาว์ลักษณ์สกุล, พ.ต.ท. (2539). “การกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์: การศึกษาเชิงเศรษฐศาสตร์”. วารสารเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.ถ่ายเอกสาร.
- ศรีหทัยา ชูสุวรรณ.(2525). บทบาทของงานสังคมสงเคราะห์กับการแก้ไขปัญหาคดีเด็กและเยาวชนกระทำผิดซ้ำ.วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต (กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.อัดสำเนา.
- สถาบันวิจัยและพัฒนา.(2546). เอกสารชุดฝึกอบรมการเรียนรู้การทำวิจัยด้วยตนเอง.พิมพ์ครั้งที่ 4.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เสริม ปุณณะหิตานนท์.(2517).การศึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมในประเทศไทยและปัญหาที่เกี่ยวข้องกัน. รายงานการวิจัย.
- สำนักคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2548). รายงานภาวะสังคมไทย ไตรมาส 2 พ.ศ.2548.

โอฬาร เอี่ยมประภาส, ร.ต.ท.(2541).ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน.วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา (สังคมวิทยา) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.ถ่ายเอกสาร.

Andrea no. R and Siegfried.J.1980. *The Economics of Crime*. Edited Schenkman Publishing Company Inc. Massachusetts

Becker Gary S. (1968, March-April).*Crime and Punishment: An Economic Approach, Journal of Political Economic*.76 (2): 168-217

Burgess, E.W. (1925) *The City*. Chicago: Univ. of Chicago Press,

Rubin.P.H. (1978, July-August).The Economic of Crime. *Atlantic Economic Review*.28 (4): 38-43

Sesnowitz.M. (1972, December).Return to Burglary, *Western Economic Journal*.10 (4):44-

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
บทกำหนดโทษกรณีความผิดในเด็กและเยาวชน

พระราชบัญญัติ
ให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา
พุทธศักราช 2499

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ 13 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2499
เป็นปีที่ 11 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายอาญาเสียใหม่ เพราะตั้งแต่ได้ประกาศใช้กฎหมายลักษณะอาญาในพุทธศักราช 2451 เป็นต้นมา พฤติการณ์ของบ้านเมืองได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นอันมาก

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาแทนราษฎร ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

มาตรา 74 เด็กอายุกว่าเจ็ดปีแต่ยังไม่เกินสิบสี่ปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดเด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ แต่ให้ศาลมีอำนาจที่จะดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) ว่ากล่าวตักเตือนเด็กนั้นแล้วปล่อยตัวไป และถ้าศาลเห็นสมควรจะเรียกบิดามารดา ผู้ปกครองหรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มาตักเตือนด้วยก็ได้

(2) ถ้าศาลเห็นว่า บิดามารดาหรือผู้ปกครองสามารถดูแลเด็กนั้นได้ ศาลจะมีคำสั่งให้มอบตัวเด็กนั้นให้แก่บิดามารดาหรือผู้ปกครองไป โดยวางข้อกำหนดให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองระวังเด็กนั้นไม่ให้ก่อเหตุร้ายตลอดเวลาที่ศาลกำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสามปี และกำหนดจำนวนเงินตามที่เห็นสมควร ซึ่งบิดามารดาหรือผู้ปกครองจะต้องชำระต่อศาลไม่เกินครั้งละหนึ่งพันบาท ในเมื่อเด็กนั้นก่อเหตุร้ายขึ้น

ถ้าเด็กนั้นอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นนอกจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองและศาลเห็นว่าไม่สมควรจะเรียกบิดามารดาหรือผู้ปกครองมาวางข้อกำหนดดังกล่าวข้างต้น ศาลจะเรียกตัวบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มาสอบถามว่า จะยอมรับข้อกำหนดทำนองที่บัญญัติไว้สำหรับบิดามารดา หรือผู้ปกครองดังกล่าวมาข้างต้นหรือไม่ก็ได้ ถ้าบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ยอมรับข้อกำหนดเช่นนั้น ก็ให้ศาลมีคำสั่งมอบตัวเด็กให้แก่บุคคลผู้นั้นไปโดยวางข้อกำหนดดังกล่าว

(3) ในกรณีที่ศาลมอบตัวเด็กให้แก่บิดามารดา ผู้ปกครองหรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ตาม (2) ศาลจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อบุคคลความประพฤติเด็กนั้น เช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา 56 ด้วยก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ศาลแต่งตั้งพนักงานคุมประพฤติหรือพนักงานอื่นใดเพื่อบุคคลความประพฤติเด็กนั้น

(4) ถ้าเด็กนั้นไม่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครอง หรือมีแต่ศาลเห็นว่าไม่สามารถดูแลเด็กนั้นได้ หรือถ้าเด็กอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นนอกจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และบุคคลนั้นไม่ยอมรับข้อกำหนดดังกล่าวใน (2) ศาลจะมีคำสั่งให้มอบตัวเด็กนั้นให้อยู่กับบุคคลหรือองค์การที่ศาลเห็นสมควรเพื่อดูแล อบรมและสั่งสอนตามระยะเวลาที่ศาลกำหนดก็ได้ ในเมื่อบุคคลหรือองค์การนั้นยินยอม ในกรณีเช่นว่านี้ ให้บุคคลหรือองค์การนั้นมีอำนาจเช่นผู้ปกครองเฉพาะเพื่อดูแลอบรมและสั่งสอน รวมตลอดถึงการกำหนดที่อยู่และการจัดให้เด็กมีงานทำตามสมควร หรือ

(5) ส่งตัวเด็กนั้นไปยังโรงเรียน หรือสถานฝึกและอบรมหรือสถานที่ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อฝึกและอบรมเด็ก ตลอดระยะเวลาที่ศาลกำหนดแต่อย่าให้เกินกว่าที่เด็กนั้นจะมีอายุครบสิบแปดปี

คำสั่งของศาลดังกล่าวใน (2) (3) (4) และ (5) นั้น ถ้าในขณะใดภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดไว้ ความปรากฏแก่ศาลโดยศาลรู้เองหรือตามคำเสนอของผู้มีส่วนได้เสีย พนักงานอัยการหรือบุคคลหรือองค์การที่ศาลมอบตัวเด็กเพื่อดูแลอบรมและสั่งสอนหรือเจ้าพนักงานว่าพฤติการณ์เกี่ยวกับคำสั่งนั้นได้เปลี่ยนแปลงไป ก็ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงแก้ไขคำสั่งนั้น หรือมีคำสั่งใหม่ตามอำนาจในมาตรานี้

มาตรา 75 ผู้ใดอายุกว่าสิบสี่ปี แต่ยังไม่เกินสิบเจ็ดปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ให้ศาลพิจารณาถึงความรู้ผิดชอบและสิ่งอื่นทั้งปวงเกี่ยวกับผู้นั้น ในอันที่จะควรวินิจฉัยว่าสมควรพิพากษาลงโทษ ก็ให้ลดมาตราส่วนที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่ง

มาตรา 76 ผู้ใดอายุกว่าสิบเจ็ดปี แต่ยังไม่เกินยี่สิบปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ถ้าศาลเห็นสมควรลดจะมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงหนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่งก็ได้

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย

แบบสอบถาม
เรื่องปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและ
เยาวชนจังหวัดกรุงเทพมหานคร

เรียน ท่านผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามชุดนี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้เก็บข้อมูลสำหรับการวิจัยเรื่อง “ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ศึกษาเฉพาะกรณี: เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดกรุงเทพมหานคร” เพื่อประกอบการศึกษาสารนิพนธ์ของนิสิตปริญญาโท วิชาเอกเศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จังหวัดกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามมาวิเคราะห์ตามขอบเขตที่กำหนดต่อไป

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านที่กรุณาให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัย และทางผู้วิจัยขอรับรองว่าข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้จะนำไปใช้ประมวลเพื่อการศึกษาเท่านั้น

พงษ์เชษฐ์ พูลขวัญ
ผู้วิจัย

- คำชี้แจง**
- แบบสอบถามชุดนี้มี 8 หน้า มีข้อคำถามทั้งหมด 34 ข้อ แบ่งเป็น 3 ตอนคือ
ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัว
ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิด
ตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับการถูกดำเนินคดีและพฤติการณ์แห่งคดี
 - เพื่อความสมบูรณ์ของข้อมูล กรุณาตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อรายการตามความเป็นจริง และคำชี้แจงที่กำหนดไว้ในแต่ละตอน
 - ท่านเป็นผู้ที่มีความสำคัญในการให้ข้อมูลในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะเก็บรักษาข้อมูลและคำตอบของท่านไว้เป็นความลับและขอยืนยันว่าการตอบแบบสอบถามครั้งนี้ จะไม่ก่อให้เกิดความเสียหายใดๆ ต่อท่านผู้ตอบแบบสอบถาม
 - แบบสอบถามนี้ใช้เวลาตอบประมาณ 10-15 นาที และขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรื่องปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและ
เยาวชนจังหวัดกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หรือกรอกข้อความลงในช่องว่างให้ตรงตามความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. เพศ ☐ 1. ชาย ☐ 2. หญิง
2. ปัจจุบันท่านมีอายุปี
3. ท่านเข้ามาอยู่ในสถานพินิจเมื่อปี พ.ศ.
4. สัญชาติศาสนา.....
5. ท่านเป็นบุตรคนที่ในจำนวนบุตร.....คน ของบิดามารดา
6. จำนวนพี่น้องของท่านที่กำลังเข้ารับการศึกษามีทั้งสิ้นคน
7. ระดับการศึกษาสูงสุดของท่านคือระดับใด
- ☐ 1. ไม่ได้รับการศึกษา
- ☐ 2. ประถมศึกษาตอนต้น (ป.1-ป.3)
- ☐ 3. ประถมศึกษาตอนปลาย (ป.4-ป.6)
- ☐ 4. มัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า (ม.1-ม.3)
- ☐ 5. มัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-ม.6)
- ☐ 6. สูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย
8. การศึกษาของท่านก่อนถูกจับกุมเป็นอย่างไร
- ☐ 1. อยู่ระหว่างศึกษา
- ☐ 2. กำลังหาที่ศึกษาต่อ
- ☐ 3. จบการศึกษาแล้ว กำลังประกอบอาชีพอยู่
9. ก่อนมาอยู่ในสถานพินิจท่านพักอาศัยอยู่กับใคร
- ☐ 1. บิดามารดา ☐ 2. ปู่ ย่า ตา ยาย
- ☐ 3. ลุง ป้า น้า อา ☐ 4. คนรู้จัก
- ☐ 5. อื่นๆ ระบุ.....
10. อาชีพของผู้ปกครองของท่าน
- ☐ 1. ข้าราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ / พนักงานเอกชน
- ☐ 2. ประกอบธุรกิจส่วนตัว / ค้าขาย
- ☐ 3. เกษตรกร

- ☐ 4. รับจ้างทั่วไป
- ☐ 5. พ่อบ้าน / แม่บ้าน
- ☐ 6. ว่างงาน
- ☐ 7. อื่นๆ ระบุ

11. ผู้ปกครองของท่านเคยมีประวัติการกระทำผิดหรือไม่

- ☐ 1. มี
- ☐ 2. ไม่มี

12. ก่อนที่จะถูกจับกุมในคดีนี้ ท่านพักอาศัยอยู่กับผู้ปกครองเป็นประจำหรือไม่ อย่างไร

- ☐ 1. ทุกวัน
- ☐ 2. เกือบทุกวัน
- ☐ 3. อาทิตย์ละวัน
- ☐ 4. ไม่เคย

13. กรณีไม่พักอาศัยอยู่กับผู้ปกครองเป็นประจำ ท่านไปพักอาศัยอยู่กับใคร

- ☐ 1. เพื่อน
- ☐ 2.ญาติ
- ☐ 3. อื่นๆ ระบุ

14. สถานภาพของบิดามารดาเป็นอย่างไร

- ☐ 1. บิดา / มารดาถึงแก่กรรม (ข้ามไปตอบข้อ 16)
- ☐ 2. หย่าร้าง (ข้ามไปตอบข้อ 16)
- ☐ 3. แยกกันอยู่ (ข้ามไปตอบข้อ 16)
- ☐ 4. อยู่ด้วยกัน (ไปตอบข้อ 15)

15. ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาเป็นอย่างไร

- ☐ 1. มีความเข้าใจกันดี ไม่เคยมีการทะเลาะหรือขัดแย้งกัน
- ☐ 2. มีการทะเลาะหรือขัดแย้งกันแต่ไม่รุนแรง
- ☐ 3. มีการทะเลาะหรือขัดแย้งกันอย่างรุนแรงเป็นบางครั้ง
- ☐ 4. มีการทะเลาะหรือขัดแย้งกันอย่างรุนแรงบ่อยครั้ง

16. ขณะที่ถูกควบคุมอยู่ในสถานพินิจ บิดามารดาหรือผู้ปกครองมาเยี่ยมหรือไม่

- ☐ 1. ไม่เคยมาเยี่ยมเยียน
- ☐ 2. เคยเป็นบางครั้ง
- ☐ 3. มาเยี่ยมเป็นประจำ

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หรือกรอกข้อความลงในช่องว่างให้ตรงตามความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

☐ 1. ไม่มี

☐ 2. ค้างชำระค่าเทอมบุตร

☐ 3. ขาดแคลนค่าใช้จ่ายเพื่อการดำรงชีพ

☐ 4. อื่นๆ ระบุ

☐ 1. ไม่ได้รับ ☐ 2. ต่ำกว่า 1,000 บาท/เดือน

☐ 3. 1,000-3,000 บาท/เดือน ☐ 4. 3,001-5,000 บาท/เดือน

☐ 5. มากกว่า 5,000 บาท/เดือน

☐ 1. รายรับมากกว่ารายจ่าย (ข้ามไปตอบข้อ 21)

☐ 2. รายรับพอดีกับรายจ่าย (ข้ามไปตอบข้อ 21)

☐ 3. รายรับน้อยกว่ารายจ่าย (ไปตอบข้อ 20)

☐ 1. ขอผู้ปกครองเพิ่ม

☐ 2. ทำงานหารรายได้พิเศษ ระบุ.....

☐ 3. อื่นๆ ระบุ

☐ 1. ไม่มี ☐ 2. ไม่แน่ใจ ☐ 3. ไม่มี

☐ 1. ខ្ញុំ ☐ 2. ឯង

☐ 1. เป็นเจ้าของ

☐ 1.1 บ้านเดี่ยว / ทาวน์เฮาส์ ☐ 1.2 หมู่บ้านจัดสรร

☐ 1.3 บ้านพักข้าราชการ ☐ 1.4 ชุมชนแออัด

☐ 2. เช่า

☐ 2.1 บ้านเช่า ☐ 2.2 หอพัก

☐ 2.3 แฟลต / คอนโดมิเนียม ☐ 3. อื่นๆ ระบุ

24. สิ่งอำนวยความสะดวกที่มีภายในบ้านของท่าน ได้แก่ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1. โทรทัศน์	☐ 2. วิทยุ
☐ 3. ตู้เย็น	☐ 4. หม้อหุงข้าว
☐ 5. เตารีด	☐ 6. เครื่องปรับอากาศ
☐ 7. พัดลม	☐ 8. กระจกน้ำร้อนไฟฟ้า

25. สิ่งอำนวยความสะดวกภายในบ้านที่ไม่มีแต่ท่านต้องการ ได้แก่ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1. โทรทัศน์	☐ 2. วิทยุ
☐ 3. ตู้เย็น	☐ 4. หม้อหุงข้าว
☐ 5. เตารีด	☐ 6. เครื่องปรับอากาศ
☐ 7. พัดลม	☐ 8. กระจกน้ำร้อนไฟฟ้า

26. ในชุมชนของท่านมีปัจจัยพื้นฐานเหล่านี้หรือไม่

26.1 ไฟฟ้า

☐ 1. มี	☐ 2. ไม่มี

26.2 น้ำประปา

☐ 1. มี	☐ 2. ไม่มี

26.3 โทรศัพท์

☐ 1. มี	☐ 2. ไม่มี

27. ชุมชนที่พักอาศัยของท่าน มีการกระทำผิดเกิดขึ้นหรือไม่ อย่างไร

☐ 1. ไม่มี	☐ 2. นานๆ ครั้ง
☐ 3. บ่อยครั้ง	☐ 4. เป็นประจำ

28. ส่วนมากเป็นการกระทำผิดในข้อหาใด

- ☐ 1. ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย
- ☐ 2. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์
- ☐ 3. ความผิดเกี่ยวกับเพศ
- ☐ 4. ความผิดตาม พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ
- ☐ 5. อื่นๆ ระบุ

ตอนที่ 3 การกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หรือกรอกข้อความลงในช่องว่างให้ตรงตามความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

29. ที่ผ่านมามีการกระทำความผิดรวมแล้วทั้งหมด.....ครั้ง

30. ขณะถูกจับกุมในคดีนี้ท่านทำผิดในข้อหาใด (เลือกเพียงข้อหาใดข้อหาหนึ่ง)

30.1 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

- ☐ 1. ฆ่าผู้อื่น
- ☐ 2. ทำร้ายร่างกาย
- ☐ 3. อื่น ๆ ระบุ.....

30.1.1 ท่านมีการวางแผนหรือไตร่ตรองก่อนการกระทำความผิดหรือไม่

- ☐ 1. วางแผนหรือไตร่ตรองการกระทำความผิดไว้ก่อน
- ☐ 2. ไม่ได้วางแผนหรือไตร่ตรองการกระทำความผิดไว้ก่อน

30.1.2 อาวุธที่ท่านใช้ในการกระทำความผิด

- ☐ 1. ไม่ได้ใช้อาวุธ ☐ 2. มีด
- ☐ 3. ปืน ☐ 4. อื่น ๆ ระบุ.....

30.1.3 ลักษณะการกระทำความผิดหรือพฤติกรรมแห่งการกระทำความผิด

- ☐ 1. กระทำความผิดเพียงลำพัง
- ☐ 2. กระทำความผิดร่วมกับบุคคลอื่น ได้แก่
 - ☐ 2.1 ญาติพี่น้อง
 - ☐ 2.2 เพื่อน
 - ☐ 2.3 อื่น ๆ ระบุ

30.1.4 สาเหตุที่กระทำความผิดเนื่องจากเหตุผลในข้อใด

- ☐ 1. ตามเพื่อน ☐ 2. ความโกรธแค้น
- ☐ 3. คึกคะนอง ☐ 4. ความคิดชั่ววูบ
- ☐ 5. อื่น ๆ ระบุ

30.2 ความคิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

- ☐ 1. ปล้นทรัพย์ ☐ 2. ชิงทรัพย์
- ☐ 3. กรรโชกทรัพย์ ☐ 4. ฉ้อโกง
- ☐ 4. ลักทรัพย์ ☐ 6. อื่น ๆ ระบุ.....

30.2.1 ท่านมีการวางแผนหรือไตร่ตรองก่อนการกระทำความผิดหรือไม่

- ☐ 1. วางแผนหรือไตร่ตรองการกระทำความผิดไว้ก่อน
- ☐ 2. ไม่ได้วางแผนหรือไตร่ตรองการกระทำความผิดไว้ก่อน

30.2.2 อาวุธที่ท่านในการกระทำผิด

☐ 1. ไม่ได้ใช้อาวุธ	☐ 2. มีด
☐ 3. ปืน	☐ 4. อื่น ๆ ระบุ

30.2.3 ลักษณะการกระทำผิดหรือพฤติกรรมแห่งการกระทำผิด

☐ 1. กระทำผิดเพียงลำพัง
☐ 2. กระทำผิดร่วมกับบุคคลอื่น ได้แก่
☐ 2.1 ญาติพี่น้อง
☐ 2.2 เพื่อน
☐ 2.3 อื่น ๆ ระบุ

30.2.4 สาเหตุที่กระทำความผิดเนื่องจากเหตุผลในข้อใด

☐ 1. เพื่อชักชวน	☐ 2. ความยากจน
☐ 3. คึกคะนอง	☐ 4. ความคิดชั่ววูบ
☐ 5. โกรธแค้น	☐ 6. อื่น ๆ ระบุ

30.3 ความผิดเกี่ยวกับเพศ

☐ 1. ช่มชู้นกระทำชำเรา	☐ 2. อนาจาร
☐ 3. อื่น ๆ ระบุ.....	

30.3.1 ท่านมีการวางแผนหรือไตร่ตรองก่อนการกระทำผิดหรือไม่

☐ 1. วางแผนหรือไตร่ตรองการกระทำผิดไว้ก่อน
☐ 2. ไม่ได้วางแผนหรือไตร่ตรองการกระทำผิดไว้ก่อน

30.3.2 อาวุธที่ท่านในการกระทำผิด

☐ 1. ไม่ได้ใช้อาวุธ	☐ 2. มีด
☐ 3. ปืน	☐ 4. อื่น ๆ ระบุ.....

30.3.3 ลักษณะการกระทำผิดหรือพฤติกรรมแห่งการกระทำผิด

☐ 1. กระทำผิดเพียงลำพัง
☐ 2. กระทำผิดร่วมกับบุคคลอื่น ได้แก่
☐ 2.1 ญาติพี่น้อง
☐ 2.2 เพื่อน
☐ 2.3 อื่น ๆ ระบุ

30.3.4 สาเหตุที่กระทำความผิดเนื่องจากเหตุผลในข้อใด

☐ 1. กระทำผิดเพียงลำพัง
☐ 2. กระทำผิดร่วมกับบุคคลอื่น ๆ ได้แก่
☐ 2.1 ญาติพี่น้อง
☐ 2.2 เพื่อน
☐ 2.3 อื่น ๆ ระบุ

30.4.5 สาเหตุที่กระทำความผิดเนื่องจากเหตุผลในข้อใด

☐ 1. เพื่อนชักชวน	☐ 2. ความยากจน
☐ 3. คึกคะนอง	☐ 4. ความคิดชั่ววูบ
☐ 5. อยากลอง	☐ 6. อื่นๆ ระบุ

31. ท่านคิดว่าเมื่อออกจากสถานพินิจไปแล้วท่านต้องการทำอะไร

- ☐ 1. เรียนหนังสือ (ไปตอบข้อ 32)
- ☐ 2. หางานทำ (ข้ามไปตอบข้อ 33)
- ☐ 3. เรียนหนังสือ และหางานทำ (ตอบทั้งข้อ 32 และ 33)
- ☐ 4. อื่น ๆ ระบุ.....

32. ถ้าท่านอยากศึกษาต่อจะเลือกศึกษาทางด้านใด

☐ 1. สายสามัญ / เข้ามหาวิทยาลัย	☐ 2. สายอาชีพ / เจาะช่าง
☐ 3. การศึกษานอกโรงเรียน (ก.ศ.น.)	☐ 4. อื่น ๆ ระบุ.....

33. ท่านอยากเข้าทำงานสาขาอาชีพใด

☐ 1. รับราชการ / พนักงานรัฐวิสาหกิจ	☐ 2. ค้าขาย
☐ 3. ประกอบธุรกิจส่วนตัว	☐ 4. อื่น ๆ ระบุ.....

34. ท่านอยากให้รัฐบาลหรือหน่วยงานช่วยเหลือในเรื่องใดบ้าง อย่างไร

.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ศูนย์แรกรับฯ บ้านเมตตา

252

วันที่ 12 ก.พ. 50 เวลา 10:30

ผู้รับ 9-5

บันทึกข้อความ

กระทรวงศึกษาธิการและประสานงาน

992/50

วันที่ 9 ก.พ. 2550 09.16

ส่วนราชการ สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน กลุ่มพัฒนาระบบงานจิตวิทยา โทร. 0 2502 8018

ที่ ขธ 0657/ 124

วันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2550

เรื่อง นักศึกษาขออนุญาตเก็บข้อมูลการวิจัยเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานคร

เรียน อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ด้วยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์ มีความประสงค์ขออนุญาตให้นายพงษ์เชษฐ์ พูลขวัญ นิติระดับปริญญาโท ซึ่งได้รับอนุมัติให้จัดทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดกรุงเทพมหานคร" เข้าไปเก็บข้อมูลเด็กและเยาวชนชาย จำนวน 170 คน ในศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนชาย (บ้านเมตตา) และเด็กและเยาวชนหญิง จำนวน 30 คน ในสถานแรกรับเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี โดยใช้แบบสอบถาม ในระหว่างวันที่ 12 - 16 กุมภาพันธ์ 2550 โดยนักศึกษาจะเข้าไปเก็บข้อมูลด้วยตนเองสำหรับเด็กและเยาวชนชายในศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนชาย (บ้านเมตตา) และจะนำแบบสอบถามไปให้เจ้าหน้าที่เก็บข้อมูลเด็กและเยาวชนหญิงในสถานแรกรับเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีให้ โดยได้แนบบแบบสอบถามที่จะใช้มาพร้อมนี้เพื่อประกอบการพิจารณาขออนุญาต ปรากฏตามรายละเอียดที่แนบ

สำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน ได้พิจารณาแบบสอบถามที่จะใช้เก็บข้อมูล

เรียน "นางสาว" ครั้งนี้แล้วว่ามีเหมาะสมสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลได้ พร้อมได้ให้คำแนะนำเพิ่มเติมในการเก็บข้อมูลเยาวชนเพื่อให้สอดคล้องกับปฏิบัติ โดยนิติจะประสานกับเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานดังกล่าวถึงกำหนดวัน เวลาที่แน่นอนในการเข้าไปเก็บข้อมูลภายหลังได้รับอนุญาตแล้ว จึงเห็นควรให้นิติเก็บข้อมูลเด็กและเยาวชนภายใต้การดูแลอย่างใกล้ชิดของเจ้าหน้าที่ หากเห็นชอบตามเสนอ ขอได้มอบหมายให้กลุ่มงานช่วย

อำนวยการและประสานงาน สำนักงานเลขานุการกรม แจ้งให้นิติและสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกรุงเทพมหานครทราบ เพื่อดำเนินการต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

เรียน ผู้อำนวยการฯ

เพื่อโปรดพิจารณา 09/02/50

โดย - ศูนย์ฯ เมตตา

(นายเอกพงศ์ กฤตเวทิน) - ล.ค.น. (แรกรับฯ)

ทิพยากรณ์ อนุกุล)
หัวหน้าฝ่ายบริหาร

12 ก.พ. 2550

ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาระบบงานยุติธรรมเด็กและเยาวชน

อ.ไพฑูริย์...

(นายไพศาล วิเชียรเกื้อ)

อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

(นายเอกพงศ์ กฤตเวทิน)

พนักงานคุมประพฤติ 8 ปฏิบัติราชการแทน

ผู้แทนเยาวชนกรุงเทพมหานคร

Fax 02-42309187

12 ก.พ. 2550

9 ก.พ. 2550

กรมพินิจฯ
เลขที่.....
วันที่.....
เวลา.....

ที่ ศธ 0519.12/1250

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

31 มกราคม 2550

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน อธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

เนื่องด้วย นายพงษ์เชษฐ์ พูลขวัญ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดกรุงเทพมหานคร” โดยมีรองศาสตราจารย์สุนิดา เทศนิยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้ เด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 200 คน ตอบแบบสอบถาม เรื่อง ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดกรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือน กุมภาพันธ์ 2550

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นายพงษ์เชษฐ์ พูลขวัญ ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญศิริ จีระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-6495063 , 02-6641000 ต่อ 5731 , 5646

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-4230737 มือถือ 081-6663070

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นายพงษ์เชษฐ์ พูลขวัญ
วัน เดือน ปีเกิด	14 มีนาคม พ.ศ. 2523
สถานที่เกิด	นครปฐม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	42/1 หมู่ที่ 8 ตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม 73000
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ผู้ช่วยหัวหน้าส่วนการตลาด สายงานธุรกิจลูกค้าบุคคลและเครือข่ายบริการ บมจ.ธนาคารกสิกรไทย
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2545	เศรษฐศาสตรบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ
พ.ศ. 2549	เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์การ พัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ